GRAHAM

HEATHER O'

DARK

EDITURA MIRON

EDITURA MIRON

Heather Graham

Da și nu

NIGHT, SEA AND STARS

by Heather Graham

© copyright for romanian language

by MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.

Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc –electronic sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţici, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Heather Graham

Da și nu

Traducere de Grigore-Pintilie Corina

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: *CLAUDIA FETICU*
Corectori: *GEORGETA TOMA*
SANDA VIDRIGHIN

ISBN 973-95061-6-1

Prolog

4 iunie, Pacificul de Sud

Zburau o duzină de pescăruşi, splendid încadraţi în peisajul orizontului cu nuanţe de verde şi maron al insulei, conversînd într-un limbaj ascuţit, numai al lor. Soarele lumina ţărmul, îi dădea efecte strălucitoare, iar un crab ameţit ţopăia pe nisip, făcînd salturi comice.

Brusc, păsările amuţiră. Briza uşoară ce anima copacii păru de asemenea să se oprească şi totul rămase nemişcat.

În aer se auzea un vuiet ciudat, ce rămase constant pentru cîteva secunde, pentru ca apoi să izbucnească în bubuituri asurzitoare, înspăimîntătoare. Calmul paradis reînvie; se auzeau ţipetele

disperate ale animalelor şi păsărilor, iar cerul păru să se rupă în două, sfîşiat de o lumină argintie.

Fulgerul pusese la pămînt tot ce-i stătea în cale, pentru ca apoi să revină liniştea.

O pătură groasă de verdeaţă luxuriantă mîngîie pîntecul avionului înainte ca acesta să se prăbuşească pe plajă, amortizîndu-i astfel şocul căderii.

Kyle Jagger pierdu cîteva secunde preţioase, rămînînd înţepenit, privind fix înainte, în timp ce pe şira spinării i se prelingeau picături reci de transpiraţie. Inima îi bătea dureros în piept; îşi ţinuse respiraţia atît de mult, încît acum abia putea să tragă aer în piept.

Dar reuşise. Aterizase cu *Lear*-ul în ciuda tuturor vicisitudinilor, în ciuda vînturilor nebuneşti, specifice Pacificului de Sud, în ciuda căderii hidraulice care-i ameninţase cu moartea sigură.

Însă, deodată, îi reveniră inteligenţa şi instinctul. Cădere hidraulică... fluid hidraulic. Îi simţea mirosul. Probabil că se scursese în avion...

Fără să mai stea pe gînduri, Kyle îşi desfăcu centura de siguranţă şi se ridică de pe scaun, încercînd să se mişte în spaţiul mic al avionului, cu ochii după unicul pasager.

„O femeie, îşi zise, lipsită de cunoştinţă". Sau cel puţin spera că e numai atît.

Faţa ei era ascunsă de o pălărie bej, alunecată într-o parte. Kyle îi palpă gîtul cu degetele, pentru a vedea dacă mai are puls. Trăia. Îi desfăcu repede centura de siguranţă, o luă în braţe, surprins de cît

era de uşoară şi observîndu-i vag fragilitatea. Nu cîntărea mai mult de cincizeci şi patru de kilograme, iar structura osoasă era probabil fină ca de porţelan.

Nu putea să-şi piardă timpul gîndindu-se la asta. Trebuia să iasă din avion, împreună cu ea. De fapt, nu trecuseră decît cîteva secunde de cînd *Lear*-ul se prăbuşise pe locul unde avea să-şi dea obştescul sfîrşit; însă părea că a trecut o viaţă de om.

Brusc, femeia se trezi. Genele aurii fluturară, dezvăluindu-i ochii ca de topaz, cu pupile dilatate. „Ochi de pisică", se gîndi el.

Se uită la el şi începu să ţipe.

Balansîndu-i greutatea într-o parte, o pălmui scurt peste faţă, de teamă ca mişcările ei bruşte să nu le pună viaţa în primejdie.

– Încetează! o ameninţă el. Avionul ar putea exploda!

Femeia îşi reveni imediat, iar trăsăturile feţei i se limpeziră.

– Lasă-mă jos! îi ordonă, arogantă. Sînt bine.

– Cum doriţi, doamnă. Kyle îi dădu drumul, aproape aruncînd-o, însă îi cuprinse imediat umerii, îndreptînd-o cu mîini sigure către uşă. Însă aceasta refuza să se deschidă, blocată, din cauza şocului aterizării forţate. Kyle nu-şi mai pierdu timpul cu eforturi inutile şi se întoarse către ieşirea în caz de urgenţă de la capătul aripii, enervat la culme de faptul că eleganta pasageră cotrobăia cu disperare în jurul scaunului.

– Ce dracu' faci? întrebă el, constatînd uimit că, deşi viaţa îi era ameninţată, încerca să-şi recupereze lucrurile.

– Geanta, îi răspunse ea, trecîndu-şi o baretă lungă peste un umăr bej.

– Femeile, mormăi el dezgustat, încercînd să deblocheze uşa. Reuşi. Păşi pe aripă şi apoi sări.

– Gata, am găsit-o! strigă ea, cu ochi de topaz ce luceau mult prea periculos pentru o creatură delicată cum părea a fi, stînd aşa, pe aripă. Într-un timp mai scurt decît ţi-a luat ţie să bombăni, aş putea adăuga!

– Taci şi sari! comandă Kyle, cuprinzîndu-i talia fină cu mîinile. Apoi o înşfăcă de braţ. Şi acum, fugi cît te ţin picioarele.

O luară la fugă pe plajă, mînă în mînă, încercînd să se salveze. Dar se auzi un ţipăt de durere şi o căzătură, care-l trase pe Kyle înapoi. Se uită în jos şi văzu că femeia îşi sucise glezna.

– Tîmpita naibii! înjură el printre dinţi, ştiind că nu poate pierde nici măcar o secundă pentru a-şi vărsa nervii. Fi-ţi-ar tocurile ale dracului! O luă în braţe, cu tot cu geantă.

– Îmi pare rău! zise ea spăşită şi deloc încîntată că trebuie să-i cuprindă gîtul cu braţele. Privirea de pisică, ce îi reflecta şi durerea şi mîndria rănită, o întîlni pe a lui, pentru o clipă. Cînd m-am îmbrăcat, nu aveam de unde să ştiu că avionul se va prăbuşi.

El o luă din nou la fugă. Femeii îi căzu pălăria

din cap; o cascadă de păr blond ca mierea se revărsă peste umerii lui şi peste braţe, mîngîindu-i obrajii cu o adiere de mătase.

– Geanta asta nenorocită are o tonă! o informă, dîndu-şi seama că orice cuvînt spus îi mai tăia puţin din respiraţie. Părul ei îl orbea; geanta pe care era hotărîtă să o păstreze era grea; plămînii îl dureau de efort; îşi simţea picioarele grele. „Mulţumesc lui Dumnezeu că nu s-a gîndit să-şi ia toate bagajele".

Ea nu-i răspunse, iar Kyle se gîndi că ar fi bine să-şi păstreze respiraţia, străduindu-se să mărească tot mai mult distanţa dintre el şi avionul ce urma să explodeze. Un al şaselea simţ îi spunea că aşa se va întîmpla.

Şi, cînd se auzi bubuitura, păru că pămîntul s-a crăpat în două. Focul cuprinse cerul, strălucirea acestuia îi orbi, iar zgomotul fu asurzitor. Aerul se îmbibă de fum acru.

Kyle nu se îndepărtase îndeajuns. Un val fierbinte îi cuprinse spatele, ridicîndu-l ca o mînă enormă venită din cer şi aruncîndu-l fără nici un efort.

Zburară prin aer; geanta de pînză căzu departe de ei.

Reacţia lui Kyle era instinctivă. Avea în braţe un trup uşor, moale, fragil – o femeie. Îşi contorsionă trupul, fără a precupeţi nici un efort pentru a o proteja.

Ateriză dur pe pămînt, lovindu-se cu capul de o piatră mare.

Căderea ei era ceva mai amortizată de moliciunea trupului lui, însă impactul îi tăie respiraţia.

Amîndoi văzură negru în faţa ochilor.

Apoi, pămîntul îşi începu propriul proces de luptă contra focului şi fumului.

Începu să plouă.

Capitolul 1

Skye Delaney gemu atunci cînd primele picături de ploaie i se prelinseră din păr pe frunte.

Îşi ridică încet capul, ameţită, clipind des.

Apoi, evenimentele ultimelor clipe – Doamne, totul se întîmplase în mai puţin de cinci minute! – îi reveniră în minte, provocîndu-i panică şi cutremurînd-o. Trupul îi tresăltă de spasme convulsive.

Avionul se prăbuşise, dar, oh, bunule Dumnezeu, trăia!

Skye îşi dădu seama că avea mîinile înfipte într-un material. Clipi din nou şi privi în jos – da, era sacoul bleumarin la două rînduri al bărbatului care o salvase. Era lipsit de politeţe şi dominator, dar simţea recunoştinţă faţă de el pentru că fusese puternic, agil şi rapid. Înghiţi în sec şi-şi muşcă buzele, luptîndu-se cu lacrimile care, împreună cu ploaia, ar fi

orbit-o. Ce se întîmplase cu ea? În loc să fie mulţumită că a salvat-o, îl acuza de misoginism!

Apoi chiar că o cuprinse panica, cînd îşi dădu seama că o apărase cu propriul lui trup.

Avea ochii închişi. Părul, de culoarea cuprului ars, îi acoperea fruntea bronzată. Ciudat, deşi nu se gîndea la asta, Skye îi observă trăsăturile feţei: pomeţii largi, înalţi, sprîncenele negre, arcuite, nasul lung şi arogant de drept, buzele pline şi frumos conturate şi obrajii proaspăt bărbieriţi, de o formă clară, ca tăiată în oţel. Nu putea să-şi ia ochii de la el, cu faţa la cîţiva centimetri de a lui, studiindu-i liniile fine dimprejurul ochilor şi gura senzuală.

Se scuturã, întrebîndu-se din nou ce dracu' făcea. Era atît de şocată, încît se holba la chipul unui bărbat care ar fi putut fi...

– Nu! Pronunţă cuvîntul cu voce tare. Oh, Doamne! se rugă, ridicîndu-şi privirea spre cer. Te rog! Te rog să fie bine!

Skye îi desfăcu sacoul şi aşteptă cu respiraţia oprită, rugîndu-se în gînd.

Respira. Îi căută pulsul cu febrilitate. Expiră din nou, uşurată. Normal.

Dar ce să facă acum? Cunoştinţele ei de prim-ajutor lipseau aproape cu desăvîrşire. De ce nu-l trezise ploaia? Îl ciupi de obraz cu delicateţe. Degeaba. Se înjură în gînd. Era groaznic să fie atît de frustrant de neajutorată. „Revino-ţi!", îşi ordonă. Geanta fără de care nu voia să iasă din avion era la cîţiva metri mai încolo. Dînd să se îndrepte spre ea,

îi mişcă fără să vrea capul, observînd abia atunci piatra cu colţuri ascuţite. Îi palpă ceafa cu degetele şi simţi părul năclăit de sînge.

Gemu. Ce să facă?

Ploaia se opri brusc.

Skye încercă să se îmbărbăteze. Se îndreptă spre geantă, o luă şi o aşeză cu grijă sub capul bărbatului. Îi cercetă rana încet, oftînd din nou, de astă dată de uşurare. Deşi avea un cucui cît toate zilele, sîngele scurs provenea de la o tăietură nu prea mare.

Gheaţă.

Ridicol! De unde era să aducă gheaţă? În jurul ei nu se vedeau decît plajă, nisip, vegetaţie înaltă şi copaci. „Ce naiba, ai înnebunit?" se înjură în gînd.

„Fă ceva!"

Sări în picioare, luîndu-şi pantofii în mînă. O luă la fugă către ţărm, gemînd de durerea provocată de glezna scrîntită. Umplu pantofii cu apă rece şi se întoarse la pilot, spălîndu-i rana. „Ar fi trebuit, se gîndi ea, dezgustată, ca după tot timpul petrecut în spital cu Steven, să fiu as la ora asta". Deşi nu făcuse prea multe. Nu-i mai rămăsese decît să ţină de mînă un bărbat predestinat morţii...

Se cutremură, iar lacrimile îi curgeau pe obraji. Tragedia era de domeniul trecutului, însă, în urma evenimentelor, o simţea mai actuală ca oricînd.

Dar lacrimile ei erau şi de bucurie şi de recunoştinţă pentru faptul că trăia. Azi-dimineaţă, în Sydney, nici nu se gîndise la asta! Trăise la întîmplare.

Existase ca purtată de vînt.

O călătorie de afaceri după cealaltă – pînă acum nu-şi dăduse seama că trăise pentru şi prin *Delaney Designs*. Nu putea să-şi amintească o clipă în care să fi fost conştientă de albastrul cerului, de ploaie, de vînt...

– Dar nu mi-am dat seama! şopti, parcă scuzîndu-se. Steven se îmbolnăvise, apoi murise, iar ea rămăsese singură cu întreaga afacere pe cap. Încercase să o menţină vie, să o facă să prospere, pentru ea reprezentase un scop, un scut după care se ascundea.

În tot acest timp în care cugeta, spăla cu apă rece faţa pilotului, încercînd să-l trezească, mîngîindu-i cu degetele fiecare trăsătură:

– Hai, te rog, revino-ţi! şopti, disperată. Te rog! Hai!

Un geamăt îi răsplăti rugăciunile; Skye observă cum culoarea îi revine în obraji, cum pleoapele încercau să se deschidă, însă fără a reuşi.

– Hei! Trezeşte-te!

Încet, trase geanta, sprijinindu-i capul cu o mînă. Nu bombănise degeaba pilotul. Înăuntru avea două sticle de un sfert cu rom făcut în casă şi cîteva mai mici, cu rom de Burgundia.

Îi aşeză capul în poala ei. Desfăcu o sticlă şi îi turnă cîteva picături printre buzele întredeschise. De fapt, o înghiţitură zdravănă.

El tuşi, gemu şi deschise gura, trăgînd adînc aer în piept. Deschise ochii. O privi acuzator.

– Tu! gemu, dîndu-şi ochii verzi peste cap.

Skye strînse din buze şi clipi des, încercînd să nu se înfurie. Ce tupeu! Nu mai ştia ce să facă pentru el. El, din cauza căruia căzuse avionul, şi o privea de parcă ar fi văzut un balaur cu două capete.

– Da! Cine credeai? îl întrebă, enervată. Aş fi chemat Salvarea, dar, îmi pare rău, nu am avut fise să dau telefon!

El se ridică pe jumătate, cît pe ce să dea cap în cap cu ea. Mişcarea îi provocă durere şi-şi prinse fruntea cu ambele mîini, gemînd.

– Cine altcineva putea să fie? murmură, mai mult pentru sine.

– Ce vrei să spui? întrebă Skye, alarmată, crezînd că şi-a pierdut minţile.

Pilotul îşi scutură capul, fără să privească spre ea, şi se ridică încet, frecîndu-şi tîmplele. Rămase tăcut, un timp îndelungat.

– Am reuşit! murmură cu greu. Am reuşit... După cît timp mi-am revenit? o întrebă.

Skye se bîlbîi.

– Ăăă... nu sînt sigură...

– Aproximativ, răbufni el, nerăbdător. O oră? Zece minute? Zece secunde?

– Cam zece minute, răspunse Skye rece, privindu-l furioasă printre pleoapele îngustate. La dracu', ce urîcios era!

El începu să facă un pas, apoi doi, trei, îndepărtîndu-se spre plajă.

– Sînt *pilot*, murmură, mirat şi mîndru, uimind-o pe Skye. Se purta de parcă ar fi făcut cine ştie ce acrobaţii aeriene.

Deşi nu-i stătea în caracter să fie răutăcioasă, nu mai rezistă şi zise sec:

– *Asta* e ceva discutabil!

Acum privirea lui părea să o taie în două.

– Dacă nu eram un pilot bun, pe locul unde-ţi odihneşte acum fundul, ar fi fost o piatră funerară.

Lui Skye i se urcă sîngele la cap şi se înfurie din nou, dar se abţinu să mai spună ceva. Încercase să-l lovească sub centură, învinovăţindu-l de accident, aşa că, probabil, el avea dreptate. Îşi aminti ceea ce se întîmplase şi, deşi nu ştia prea multe despre aeronautică, nu era greu să-şi dea seama că aterizarea pe o insulă mică necesita o combinaţie de noroc incredibil cu profesionalism. O mişcare greşită şi s-ar fi lovit de copaci, ceea ce ar fi însemnat explozie înainte de aterizare.

Trecură cîteva clipe fără ca ei doi să-şi vorbească. Pilotul cu ochi de gheaţă se aşeză pe piatra ce-i provoace rana de la cap, rezemîndu-şi coatele pe genunchi şi capul în palme. Skye privi cerul, alarmată de faptul că strălucirea zilei pălea.

Cu puţin noroc le mai rămîneau trei ore pînă să se întunece.

Se uită din nou la companionul ei. Era confuz încă, privind nisipul, dus pe gînduri.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă, cu ceva mai multă blîndeţe în voce.

– Ce s-a întîmplat? Aterizare forţată. Avionul a explodat. Dacă vrei detalii, află că am fost prinşi între curenţii obişnuiţi şi vînturile de furtună. Apoi sistemul hidraulic a căzut. Am avut noroc că am reuşit să aterizez numai cu comenzile manuale. În ochi îi sclipi o licărire de amuzament. Apoi, tu ţi-ai sucit o gleznă, ceea ce ne-a costat timp îndeajuns de mult cît să meriţi un şut în fund.

Complet scoasă din sărite, Skye îşi dorea să-l fi putut lovi sau să ţipe la el. Dar se calmă, strînse din dinţi şi întrebă:

– Ai avut timp să lansezi un S.O.S. prin radio?

– Nu, răspunse el. Nu s-a putut. Energia statică a blocat undele.

– Oh, Doamne! murmură Skye,dezamăgită. Îşi închise ochii strîns. Sigur nu ajungem la destinaţie...

El ridică din nou din umeri şi între ei se lăsă iarăşi tăcerea. Skye se uită la el, uimită de faptul că pilotul stătea acolo, impasibil, privind spre locul unde se prăbuşise avionul.

– Nu-mi face asta! izbucni ea.

O privi surprins şi apoi rîse. Ea rămase cu gura căscată, observînd ce ochi frumoşi are.

– Da' ce-ţi fac?

– Stai acolo, de parcă ai fi murit deja, şi uite, vine noaptea.

– Să înţeleg că ar trebui să fac ceva?

– Bineînţeles!

Pilotul zîmbi, se dădu jos de pe piatră şi se întinse pe nisip cu mîinile încrucişate pe piept.

– Nu te opresc.

Era rîndul lui Skye să se enerveze.

– De la ce?

– De la ceea ce crezi că ar trebui să fac eu.

Skye se holbă la el, la început nevenindu-i să creadă, apoi atît de furioasă, încît era cît pe ce să-i arunce cu nisip în ochi.

– Dacă aş fi în locul tău, aş încerca să mă controlez, o avertiză, amuzîndu-se teribil de felul în care strîngea din pumni, neputincioasă. Tipic femeiesc. În tonul lui se simţea o undă de dezgust. Să te proclami în gura mare egală sau superioară oricărui bărbat. Dar cînd te trezeşti pe o insulă, miss Macho nu mai există, iar bărbatul trebuie să facă totul.

În acel moment, Skye nu se mai putu abţine.

– Uite ce e! şuieră, cu ură. Îmi dau seama că nu prea respecţi femeile, macho sau nu. Dar, sincer, nu văd care e vina mea. Singura greşeală pe care am comis-o a fost de a face totul ca să-ţi recapeţi cunoştinţa. O să-mi găsesc eu un loc pe insula asta şi te voi scuti cu bucurie de orice fel de responsabilitate masculină. Numai să fii bun ca, în cazul în care te găseşte cineva, să menţionezi că mai există o persoană pe aici. Asta, bineînţeles, dacă nu abuzez.

Grăbită să plece înainte să-i dea lacrimile, Skye uită de gleznă. Aşa că făcu un pas şi la al doilea căzu de durere.

Pilotul începu să rîdă din toată inima şi, înainte ca ea să se ridice, o ajută, în ciuda protestelor.

– Hei! chicoti. Calmează-te!

Skye continuă să se lupte cu el, dar nu reuşi decît să-şi dea seama că se zbătea într-un cerc de oţel. Creştetul capului îi ajungea sub bărbia lui şi se trezi holbîndu-se la părul creţ, roşcat, ce-i acoperea pieptul.

– Îmi pare rău, sincer, şopti el.

Dar ce s-ar fi făcut, dacă ar fi lăsat-o să plece? se întrebă ea. Oare ar fi supravieţuit?

Simţea cum mîna lui îi mîngîia ceafa – un gest automat, pe care, probabil, îl practicase cu nenumărate femei.

– Doar că făceai prea mult scandal şi, crede-mă, nici eu nu sînt mai fericit ca tine de situaţie.

– Nu făceam nici un fel de scandal! îl anunţă Skye crispată, reuşind în cele din urmă să se retragă de la pieptul lui şi să-şi recapete demnitatea. Atingerea lui era plăcută, dar nu avea chef de asta. Deşi se gîndise, pentru o clipă, cît de bine ar fi fost să recunoască faptul că aparţine sexului slab şi să lase pe umerii lui povara acestui coşmar. Nu, nu, niciodată cu un asemenea cinic! Nu era slabă... nu avea nevoie să se agaţe de nimeni.

– E-n regulă, Kyle...

– De unde-mi ştii numele? o întrebă acesta suspicios.

– Mare mister, Sherlock, murmură Skye, sec. Apoi arătă spre insigna cu aripi pe care o purta în piept. Ştiu să citesc. Nu putu rezista tentaţiei de a mima inocenţa feminină.

El se strîmbă.

– Aşa, deci.

Tonul lui nu mai avea nimic dur. Aproape că o tachina. Curios, se gîndi Skye. De ce se gîndea cu atîta suspiciune la faptul că ea îi ştia numele? Ridică din umeri. Modul lui de a fi era ciudat – acum o trata cu gentileţe, ca pe un copil, ca apoi, imediat, să se schimbe. Nu o interesa trecutul lui, nu o interesa persoana lui.

– Bine, murmură el, revenindu-i buna dispoziţie şi ciupind-o de bărbie. Hai să vedem ce avem. Începu să se scotocească prin buzunare: un briceag, mărunţiş, o brichetă, un pachet de *Marlboro.*

Apoi se aşeză din nou pe piatră, aprinzîndu-şi o ţigară, gînditor. Privi fumul şi constată cu regret:

– O să sufăr cînd se vor termina toate astea, zise cu o dezolare de copil. Skye începu să rîdă, ceea ce-l făcu să redevină conştient de prezenţa ei. Îmi pare rău, dar cred că nu ai naufragiat cu cel mai perfect gentleman. Îi întinse pachetul.

– Nu, mulţumesc, cred că te vei bucura să auzi că nu fumez. Şi – probabil n-ar trebui să-ţi spun – am în geantă un cartuş cu ţigări englezeşti.

– Păi ziceai că nu fumezi.

– Nu fumez.

Privirea lui se opri pe smaraldul pe care ea îl purta pe inelar. O bijuterie deosebită, dar care nu indica dacă e căsătorită sau nu. Era mică şi de bun-gust – probabil un inel de logodnă.

– Hobby? întrebă el.

Skye clătină din cap, deloc dispusă să-şi comenteze viaţa personală.

– Pentru un prieten.

El ridică din umeri.

– Mulţumesc. Ce altceva mai ai în geanta-minune?

– Cîteva sticle cadou cu rom de Burgundia, brînză şi snacks-uri. Două sticle cu rom de casă şi – ce absurd din partea mea să mă gîndesc la ce-ar fi putut fi de folos – o trusă de ace cu foarfecă, cîţiva metri de lînă, apă minerală şi o altă trusă mică de creioane. Văzîndu-l că-şi înălţă o sprînceană, adăugă : Sînt designer de bijuterii.

Kyle chicoti ironic.

– Doamne, da' nimic nu-ţi scapă! Skye tăcu. Se păstra în gardă. Bine, continuă el, îmi pare rău că am bombănit pe tema genţii şi îmi pare rău că ţi-am înjurat pantofii ăia ridicoli. Te admir că te-ai gîndit să-ţi iei geanta. E bine?

– E bine, răspunse Skye dulce. Plus că înăuntru am şi o poşetă.

– Oh, Isuse, bineînţeles! gemu el. Cum să fi lipsit tocmai asta!

– Dar nu e mare! Şi poate găsim înăuntru ceva folositor.

– Poate, zise el şi întinse mîna după ea.

– Hei! protestă Skye. E poşeta *mea!*

Îşi retrase mîna, ordonîndu-i:

– Deschide-o!

De ce se simţea de parcă i-ar fi cerut să se

dezbrace? Erau lucrurile ei personale, lucruri intime, de zi cu zi.

Nu ar fi înţeles-o, aşa că oftă şi scoase poşeta. El începu să scotocească, scoţînd lucrurile unul cîte unul.

– Portofel, agendă, batistă cu monogramă, Doamne, Doamne, pudră, ruj – asta ce e?

– Rimel, zise Skye, răbdătoare.

– Perfect. Paşaport, cosmetice, stilou, alte cosmetice, pieptene, chei, minicalculator, alte cosmetice...

– Opreşte-te! Ce tot atîta „alte cosmetice"! E doar o cutie cu retuş de pleoape, un tuş şi un dermatograf!

El continuă:

– Alt stilou, un pix, timbre, tampoane – ahhh, de-aia eşti aşa nervoasă... Eşti în perioada aceea...

– Nu sînt nervoasă! Şi nu sînt în perioada aceea. Nu ştia de ce a adăugat şi asta, decît poate pentru că dădea vina pe hormonii ei, în loc să-şi dea seama că atitudinea lui era iritantă. Dădu să întindă mîna şi să-şi ia poşeta.

– Stai! Îi dădu mîna la o parte. Uite ceva folositor. Scoase o pilă de unghii.

– Sigur, murmură Skye, acum putem să pilim gratiile închisorii.

O privi nerăbdător.

– Nu ştiu momentan la ce e bună, dar ne va fi de folos orice unealtă abrazivă. Puse pila în buzunar. Ea îi smulse poşeta din mînă şi o băgă înapoi

în geantă, privindu-l cu coada ochiului.

Îşi drese glasul.

– Ştii cumva, din întîmplare, unde sîntem? întrebă, plină de speranţă.

– Da.

– Da? Speranţa ei crescu, deşi îşi ridicase sceptic o sprînceană.

– Sîntem în Pacific...

– Oh, ce noutate!

– Hei! Ai tăcut?

– Scuză-mă.

– Cred că sîntem la est de Insula Pitcairn şi la sud de Tahiti.

Îl aştepta să continue. Cum el nu o făcu, insistă:

– Atît?

– Cum adică „atît"?

– Păi, asta ce insulă este? Unde sîntem?

– Scumpă doamnă, murmură el, nerăbdător, mă-ndoiesc că această insulă are un nume, sau că, măcar, apare pe hartă. Sîntem pe un mic atol – o insulă creată de activitatea vulcanică. Pacificul de Sud e plin de mii de insule din astea. Şi nu uita că Pacificul acoperă o treime din suprafaţa Pămîntului...

– Oh, Dumnezeule! îl întrerupse Kyle. Vrei să spui că...

– Nu, nu vreau să spun că nu vom mai fi găsiţi. Însă e puţin probabil să fi văzut cineva explozia. Iar căutarea va dura mult, pentru că sînt mii de kilometri de acoperit. Îi mîngîie capul, observînd cît e

de dezolată. Îmi pare rău, zise cu blîndeţe. Trecu pe lîngă ea, îndreptîndu-se fluierînd către verdeaţa luxuriantă. Skye se uită după el, nevenindu-i să creadă.

– Unde te duci?

– Să fac ceva! strigă el. Nu vezi? În curînd se va întuneca.

– Stai puţin! ţipă Skye. Vin cu tine.

El se opri şi se întoarse.

– Atunci, sper că ai de gînd să te faci folositoare! Rîse. Dinţii lui erau uimitor de perfecţi şi de albi. Nu aş vrea să te jignesc, dar, se pare că, momentan, nu eşti bună decît de ornament.

– Îţi mulţumesc! zise Skye scurt, realizînd că avea dreptate.

Deux-pièces-ul bej era pe sfert ud. Buclele naturale ale părului ei nu mai existau, pentru că şuviţele ude i se lipiseră de faţă. De asemenea se simţea, practic, acoperită de nisip.

– Las' că nici tu nu arăţi precum Casanova, continuă, ridicîndu-se şi pornind după el.

Nu ajunse prea departe. Deşi mai mult sărea decît mergea, o durea glezna. Auzi rîsul lui.

– Las-o baltă! Stai acolo şi-o să-ţi găsesc ceva de făcut.

– Nu! protestă Skye. Mergi mai încet, că vin şi eu.

Rămase tăcut şi apoi zîmbi.

– Nu-ţi place să rămîi singură, nu?

– Nu fi ridicol! pufni Skye, indignată. Nu vreau

decît să dovedesc că...

– Ce? Veni către ea şi se opri la o jumătate de metru.

– Nu... începu Skye, prea tîrziu.

Îi luă pantofii şi-i aruncă cît colo, apoi o privi lung.

– Scumpă doamnă, am impresia că ţi-e frică de întuneric.

– Nu fi absurd. Nu mi-a mai fost frică de întuneric de la doi ani! Şi, îl informă, ridicîndu-şi bărbia demonstrativ, aş prefera să nu mi te adresezi astfel. Din întîmplare am un nume.

– Vai, îmi cer scuze! o ironiză el. Cum anume te cheamă?

– Skye. Skye Delaney.

Kyle îi întinse o mînă bronzată, înclinîndu-se.

– Îmi pare bine de cunoştinţă, domnişoară Delaney.

Ce greşeală să-i accepte mîna! Pentru că o prinse, o trase către el şi o ridică de parcă ar fi fost un sac de cartofi, după care o aşeză pe un umăr.

– Ce dracu'...! Restul cuvintelor nu le mai putu pronunţa pentru că, în mers, se lovi cu bărbia de spatele lui. Ce faci?

– Ai insistat să vii cu mine. Dacă mergi pe jos, nu ajungem nicăieri pînă mîine dimineaţă, aşa că, dacă vii, vii cum vreau eu.

Avea dreptate, se gîndi ea, cu bărbia în palme şi cu coatele înfipte în spatele lui.

– Minunat! mormăi, printre dinţi. Ce zi minunată!

Nu numai că sînt Dumnezeu ştie unde, după ce că era să mor, dar am şi naufragiat cu un nenorocit de Neanderthal.

– Neanderthal! protestă Kyle, rîzînd. Mmm, sună bine. Atunci, ai grijă, scumpă domnişoară.

– Oh, taci odată!

Îşi înfipse din nou coatele în spatele lui, ceea ce-l făcu din nou să rîdă şi, o clipă mai tîrziu, prefăcîndu-se că sare peste un obstacol, lui Skye îi alunecară coatele şi se lovi cu bărbia de muşchii lui.

– Hei!

– Oh, îmi pare rău!

– Îţi pare pe dracu'! bombăni ea. Unde mergem?

– Să vedem ce găsim ca să facem un adăpost. Şi – făcu o pauză – apă. De data asta era serios. Mîncare avem şi...

Continuă să vorbească, însă Skye nu-l mai asculta. Cu cîteva ore în urmă, problema ei cea mai mare era cum va decurge întîlnirea de afaceri de la Buenos Aires. Nu se gîndise la apă, decît ca la ceva ce bei după ce te-ai săturat de vin. Ploaia era ceva normal, precum căldura soarelui, zăpada sau noroiul...

Uimitor, cît de repede i se schimbase viaţa.

Capitolul 2

Focul trosnea vesel, aruncînd scîntei portocalii – singura lumină din orizontul negru. Nu apăruseră nici stelele.

– Nu e rău, comentă Skye.

Kyle ridică din umeri, privind în continuare flăcările.

– Am fost cercetaş, cîndva, zise el.

Într-adevăr, construise un adăpost numai din crengi de copaci, pe care îl acoperise cu frunze late de palmier. Lucrase numai cu briceagul şi cu foarfeca ei şi înfipsese întreaga structură în pămînt, la o distanţă nici prea mare, nici prea mică de apă, cît să nu aibă probleme în caz de flux.

– Arhitectura cam lasă de dorit, zise Skye şi apoi chicoti fără să se poată abţine, dar măcar vom rămîne uscaţi.

– Mă bucur că mă aprobi, femeie, răspunse Kyle, privind-o cum stătea ca un indian, în faţa focului. Zîmbi. Fotomodel? Nu, era prea scundă, însă acum, uscată, cu chipul încadrat de buclele blonde şi cu ochii aceia de topaz, arăta bine. Plus că o cărase în spate, deci avusese timp să-şi dea seama că era extrem de bine făcută.

– La ce te uiţi? întrebă ea.

– Eu? Mă gîndeam. Zîmbetul îi dispăru. Simţise, dintr-odată, o dorinţă primitivă, pură – erau doar ei şi noaptea. Strînse din dinţi. Locul unde se aflau îşi făcea efectul, devenise, brusc, un bărbat sălbatic, exotic, încălzit. Se întrebă ce ar fi spus Skye, dacă ar fi ştiut ce gîndeşte şi ce ar fi făcut dacă ar fi luat-o în braţe şi ar fi răspuns instinctului şi...

Însă nu părea prea încîntată de el. Plus că greul de-abia începuse. Asta în cazul în care reuşeau să supravieţuiască. Deşi era încă dur cu ea, realiza că făcea tot posibilul să o protejeze.

Şi nu era un barbar. Nu aborda o femeie doar pentru că erau izolaţi pe o insulă. Nu-i ştia statutul social şi, totuşi, numele îi părea familiar.

– Hei, duceso! o tachină. Pînă acum am fost masculul macho şi m-am ocupat de adăpost şi de foc. Ce-ar fi să pregătim cina împreună?

Skye se ridică imediat. Glezna părea să nu o mai doară atît de tare, însă continua să păşească atentă.

– Să nu uiţi că am vînturat frunzele ude, îi aminti, rece.

– Mmmm, cum să uit? Şi după ce aduci mîncarea şi dacă eşti drăguţă, o să mă gîndesc dacă îţi voi desface o nucă de cocos.

Privirea adresată lui ar fi îngheţat apa.

Nu era greu să şi-o imagineze ca pe un mic drac în afaceri. Îşi puse bărbia în piept, pentru că nu se putea abţine să nu zîmbească cu gura pînă la urechi. În ciuda gravităţii situaţiei, îi aprecia umorul englezesc. O persoană independentă ca ea nu cerea sfaturi niciodată, plonjînd direct, după propriile-i decizii. Probabil că avea o situaţie financiară bună pentru a se descurca singură, fără ajutor, şi, iat-o acum, cum s-ar spune, la mîna lui.

Nu ar fi fost bărbat dacă nu l-ar fi amuzat posturile pe care erau forţaţi să le accepte. Nu putea să-şi dea seama ce e cu el de o tachinează tot timpul – nu avea nimic personal cu ea. Plus că, de felul lui, adora femeile descurcăreţe.

Se aşează pe locul ei, gînditor. Oare ştia cine e el? se întrebă. Ori nu ştia, ori nu-i păsa, ori era o actriţă excelentă.

Într-adevăr, era puţin cinic – viaţa îl făcuse aşa. Însă nu-i stătea în caracter să judece şi să dea verdicte.

În braţe îi ateriză o pungă de snacks-uri.

– Crezi că poţi să-ţi mănînci brînza singur? întrebă Skye, aşezîndu-se lîngă el. Ce bei?

– Mi-ar prinde bine nişte rom.

Skye îi dădu sticla pe care o deschisese mai devreme. El zîmbi.

– Ai uitat ceştile, draga mea.

– Vai ce rău îmi pare, unde mi-e capul? zise ea, ridicîndu-se şi aducînd „ceştile" improvizate din cele două părţi ale nucii de cocos tăiate de Kyle. Altceva, „dragule"?

– Mda, o friptură, groasă de două degete, friptă mediu.

– Cred că va trebui să te limitezi la banane.

– Mda, răspunse Kyle, gustînd din rom. Ştii să pescuieşti?

– Mi-e teamă că nu, răspunse Skye. Tu?

– Cred că voi afla în curînd. Spune-mi, domnişoară Delaney, cu ce te ocupi?

Skye ridică din umeri.

– Nu sînt prea multe de spus. Sînt designer de bijuterii. Am început cu haine, am lucrat ceva timp în domeniu, mai mult haine de seară. Însă acum mă ocup în principal de bijuterii.

Kyle îşi dădu seama cine este. Se scrisese mult despre ea în ziare. Nu era un simplu designer, ci regina modei contemporane. Dacă nu-l înşela memoria, apăruse pe copertele revistelor împreună cu un producător de pe Broadway, cu care avea o relaţie de vreo patru ani.

– Deci, zise Kyle, punînd un lemn pe foc, mergeai către Sydney pentru afaceri?

– Da şi nu. Cumnata mea locuieşte acolo, răspunse ea scurt, sperînd ca seria de întrebări să se termine.

– Ai vreun frate?

– Am avut, dar a murit, zise ea repede, aproape nepăsătoare.

Ce-o fi cu ea? se întrebă. Încă îi era greu. Nu putea pronunţa cuvintele cu calm, fără să-i dea lacrimile. Doar nu era să plîngă în faţa unui străin. Însă continuă:

– Merg des la Sydney ca să cumpăr aur şi astfel am ocazia să o văd pe Virginia şi să mă ocup de afaceri.

Nu mai avea chef să vorbească. Se ridică şi se îndreptă spre apă. Se aşeză şi rămase acolo mult timp, privind în gol, pînă cînd aerul rece al nopţii o făcu să se cutremure. Se ridică, rugîndu-se să fie îndeajuns de obosită, ca să doarmă.

Îşi făcu un fel de pat în nisip şi folosi geanta de pînză drept pernă. Kyle nu făcea nici o mişcare. În cele din urmă, zgomotul monoton şi constant al apei o purtă pe valurile unui somn neliniştit.

Ar fi trebuit să ştie că va visa. Ştia în vis că visează.

Îi era frică de întuneric.

Steven. Steven cel bun şi dulce. Steven care nu ridicase niciodată tonul şi care îndurase totul curajos.

Nu se plînsese decît o dată, la sfîrşitul tratamentului, cînd nu mai era conştient şi delira. Strigase, în agonie, iar ea nu putuse să facă nimic. Nu simţea cum îi strînge mîna; nu-i auzea vocea. O striga, mereu: „Skye... e atît de întuneric, de întuneric, de întuneric şi de frig! Skye, oh, te rog,

Skye, unde eşti? E groaznic de întuneric şi de frig... te rog, fă ceva să nu mai fie întuneric... te rog, Skye..."

Dimineaţa redevenise lucid. Îşi luase soţia şi sora de mîini şi anunţase că va renunţa la tratament.

– Skye!

Se trezi, realizînd că cineva o strigă pe nume şi că umerii îi sînt cuprinşi de palme calde şi ferme. Clipi, dezorientată.

– Skye! Tonul lui era surprinzător de blînd şi pe chipul lui se citea îngrijorarea sinceră. Skye, te simţi bine?

Se ridică ameţită în şezut, eliberîndu-se de mîinile lui.

– Îmi pare rău. Te-am deranjat? Am ţipat? Sper să nu se mai întîmple.

El clătină încet din cap şi răspunse:

– Nu, n-ai ţipat. Nu-i povesti ce făcuse. Eşti sigură că n-ai nimic? Vrei să stăm de vorbă?

– Nu! exclamă, îngrozită.

– Ştii, se oferi el, generos, lîngă tine se află o fiinţă umană.

– Da? Întrebarea ei nu avea ton, păruse doar vag interesată. Era prea obosită ca să mai poată fi cinică.

Pentru prima dată, el nu-i dădu replica.

– Da, răspunse încet, mîngîindu-i bărbia, apoi buzele, cu degetul mare. Da, Skye, sînt o fiinţă umană.

Skye încremeni pentru moment, hipnotizată de atingerea lui tandră. Apoi trase aer în piept şi îl împinse, pentru că nu voia să aibă încredere în acest străin ostil şi nici nu voia să se uşureze de povara coşmarului secret, destăinuindu-i-se tocmai lui.

– Sînt bine, zău, răspunse ea ferm. Voi încerca să nu te mai deranjez.

– Nu m-ai deranjat, zise el, fără să şi-o apropie şi fără să o mai atingă.

Era întuneric şi nu-i vedea chipul, însă îl simţea că se mişcă.

– Ia o gură de rom, îi spuse el. Încă mai tremuri. Te va ajuta să dormi.

– Nu pot să beau sec! protestă Skye.

Kyle rîse.

– Îmi pare rău, nu mai avem la bar nici Cola, nici sifon, nici apă tonică! Hai, înghite! Îţi garantez că te vei linişti.

Skye luă sticla, îşi dădu capul pe spate şi trase o înghiţitură zdravănă. Instantaneu se înecă, gîtul îi luă foc, îi dădură lacrimile şi începu să tuşească, iar el o bătu cu palma pe spate, rîzînd în continuare.

– E mai bine? o întrebă.

– Cred că da, răspunse ea.

– Ce zici, poţi să dormi? Vrei să stăm de vorbă? Mi-ar face plăcere să-ţi fiu folositor.

– Îţi mulţumesc, nu mai am nimic. Parcă pentru a-şi întări afirmaţia, se întinse înapoi în nisip şi închise ochii. Sînt sigură că pot să dorm.

Nu era sigură şi, deşi închise ochii şi încercă să respire regulat, el rămase acolo, veghind-o. Ezită pentru cîteva secunde, apoi spuse:

– Dacă trebuie să faci ceva, zise ea, aş aprecia dacă ai mai face un foc.

Nu răspunse, însă, din nou, îi simţi mişcările. De data asta îl auzea cum adună lemne. Cîteva clipe mai tîrziu, flăcările îi luminară faţa.

Întunericul dispăru, iar Skye adormi imediat.

Kyle rămase cu privirea pironită la femeia cu păr ondulat, de culoarea mierii, cu buze întredeschise, ce parcă zîmbeau. Nu era frumoasă, în sens clasic, însă era unică şi deosebită în felul ei. Avea nasul fin şi drept, buzele pline, senzuale, dinţii albi ca laptele.

Se încruntă, amintindu-şi cum se trezise din cauza gemetelor ei şi, deşi nu reuşise să înţeleagă tot ce spunea, părea că vorbeşte cu o persoană pe care încerca s-o încurajeze. „Va fi bine, îţi va fi cald, vei vedea lumina..."

Oare ce se întîmplase cu ea?

Îi venea să-şi tragă pumni. Era sigur că-şi visase fratele; probabil că-l visase din cauza comentariilor lui deplasate. Însă nu se putuse abţine, pentru că ea îi dăduse de înţeles că, dacă tot e în drum, îşi vizita şi cumnata. Mai întîi afacerile. Iar el era sătul de asta, din experienţă. Învăţase că, pe primul plan, era fiul său, apoi afacerile. Pentru Lisa, totul erau afacerile; niciodată nu fusese lîngă Chris.

Dar asta a fost demult.

Ar fi trebuit să se vindece.

Ar fi trebuit să nu se mai gîndească. Căsnicia lui însemnase o bătălie de douăzeci de ani, care, în cele din urmă, se terminase, se gîndi el, cu amărăciune. Ciudate priorităţi, îşi zise. În loc să se gîndească la supravieţuire... Realiza perfect situaţia lor; era posibil să treacă ceva timp pînă vor fi salvaţi, dacă vor fi salvaţi. În Pacific erau mii de asemenea insuliţe; oceanul se întindea pe o suprafaţă de minimum şaisprezece mii de kilometri pătraţi. Chiar dacă echipa de salvare ar fi ştiut unde s-au prăbuşit, căutarea ar fi putut dura o veşnicie.

Tristeţea lui nu provenea de la gîndul că viaţa lui ar putea deveni de domeniul trecutului.

Era supărat pentru că prevedea finalul bătăliei de douăzeci de ani – cîtă satisfacţie pentru Lisa... Cît despre Chris... Unica lui raţiune de a trăi, acum bărbat, atît de înţelegător cu ambii părinţi, acceptînd adevărurile, greşelile şi înţelegîndu-i în continuare...

Skye se mişcă lîngă el şi toată atenţia sa reveni asupra ei. Ar fi vrut atît de mult s-o ajute. Îl încerca o dorinţă acerbă să o înconjoare cu braţele sale, dar ştia – sigur – că ar fi fost îngrozită de un asemenea gest.

Se întinse cam la un metru distanţă de ea. Era copleşit de modul în care reacţiona faţă de ea. Deşi era încă legal căsătorit, căsnicia lui se terminase înainte de a începe. De zece ani se despărţiseră complet şi, în tot acest timp, devenise din ce în ce

mai împietrit. La început nu insistase să ceară divorţul; nu avea nici o intenţie de a se recăsători. Dar asta nu însemnase că dusese o viaţă de celibatar şi, astfel, îşi umpluse anii cu tot felul de femei – femei sigure de ele, gata să-i accepte condiţiile. Se asigurase întotdeauna ca ele să înţeleagă circumstanţele şi le respectase pe acelea care ştiau ce înseamnă fair-play-ul. Cu toate cărţile pe masă, era, de obicei, galant, bun şi plăcut cu sexul opus.

Se crezuse imun. Atunci ce era cu dorinţa aceea care îi copleşise simţurile mai devreme? O dorea mai mult decît dorise orice altă femeie, în întreaga viaţă. „Împrejurările sînt de vină, bătrîne". Prea obţinuse totul cu uşurinţă.

Era posibil ca Skye să nu fie căsătorită, cel puţin din cîte citise, dar aparţinea altui bărbat. Şi, totuşi, încă nu-i menţionase numele; visurile ei, durerile ei, erau provocate de moartea fratelui.

Dar nici el nu-i povestise viaţa lui. Părea de necrezut, însă, după o asemenea zi, femeia de lîngă el îi era complet străină.

Femeia care îi înnebunise simţurile.

Strînse pleoapele. Putea să-şi stăpînească dorinţele. Ceea ce nu-i plăcea era nevoia de a o proteja... de a o alina...

De obicei, instinctul îţi cere să posezi ceea ce ai vrea să protejezi. Numai aşa înţelegea furia resimţită în momentul în care se gîndea că Skye aparţine altui bărbat. Ridicol.

Se întoarse cu spatele la ea, gemînd dezgustat. În cele din urmă adormi.

Skye se trezi încet. Căldura soarelui îi mîngîia trupul în mod plăcut. Îşi aminti, surprinsă, cum adormise imediat după ce luase înghiţitura aceea de rom.

Se ridică într-un cot şi văzu focul. Apoi simţi aroma. Mîncare. Se întrebă ce găsise Kyle de gătit.

Apoi privi cu atenţie de jur-împrejur. Dacă ar fi ştiut că după colţ există o vilă particulară sau un club, locul ar fi fost un paradis. Nu văzuse niciodată un nisip atît de alb. Iarba înaltă şi pădurea tropicală aveau o nuanţă de un verde-închis incredibil, iar în centrul insulei se ridica creasta vulcanului, înconjurată de nori albi, leneşi şi pufoşi. Dar nu era în paradis, ci în iad...

„Termină", îşi zise. Va veni cineva. Vor fi salvaţi. Se întinse şi-şi încrucişă picioarele. Unde i-o fi partenerul? Se întinse mai mult pentru a se scărpina pe spate visînd la un tub enorm de pastă de dinţi, la un săpun... Şi, oh, şampon, mult şampon cu spumă şi un burete de baie care să-i ia tot nisipul de pe trup!

Îşi trecu degetele prin păr, într-o încercare patetică de a şi-l aranja. Căscă, spunîndu-şi că ar

trebui să fie atentă la ce se gătea pe foc. În acea clipă, Kyle apăru în peisaj.

Înţepeni. Venea lejer către ea, fluierînd bine dispus şi gol-goluţ. Forţîndu-se din răsputeri să-şi închidă gura, Skye începu să fiarbă, observînd abia atunci că hainele lui erau puse grămadă, lîngă foc.

– La dracu', şuieră, nu mai ai nici un simţ al decenţei?

Se oprise din fluierat, iar privirea îi deveni scrutătoare.

– Aveam un prosop pe aici, pe undeva, răspunse el, cu mîinile pe coapse, în timp ce se uita în jos la ea.

– Nu ştiu dacă ai observat, dar sînt femeie! îi aminti Skye, înverzindu-se, mai ales că el nu făcea nici un gest de a se îndrepta către haine.

– Păi, mai devreme spuneai că...

– Vrei să pui ceva pe tine? îi ceru, exasperată.

Îşi înălţă, ironic, o sprînceană. Un rînjet îi apăru în colţul gurii.

– Ce s-a întîmplat, domnişoară Delaney? Nu-ţi place ce vezi? Sau îţi place prea mult?

Provocată, Skye se ruga în gînd să nu roşească. Îşi menţinu chipul imobil, îl privi fix şi ridică din umeri. Apoi, încet, îşi coborî privirea, cercetîndu-l pînă în vîrfurile degetelor de la picioare, oprindu-se strategic în cele trei puncte-cheie: piept, coapse, pulpe. Se abţinu din toate puterile, pentru a-şi menţine ceea ce ştia că este o privire de gheaţă.

Numai că efectul nu era cel scontat. Kyle îi zîmbi.

– Să mă întorc?

Skye reuşi un gest degajat cu mîna şi răspunse pe un ton perfect:

– Oh, te rog.

Se roti încet, făcîndu-i jocul cu interes.

– Ei bine?

Privirile li se întîlniră. Skye era uimită de propria stăpînire de sine şi, de asemenea, hotărîtă să nu clacheze.

– Nimic deosebit. Deşi, pot să spun că ai un fund grozav.

Kyle rîse cu capul pe spate, apoi îşi luă hainele.

– Doamna mea, eşti tare – tot respectul, spuse admirativ. Un fund grozav, nu? Oricum sînt sigur că fundul meu e mai fericit decît al tău, care e plin de nisip. Ar trebui să încerci apa. E grozavă.

– Aşa am de gînd... cînd voi rămîne singură!

– Te vei simţi mai bine.

Logic, pentru că mai rău de atît nu se putea! Nu era deloc „tare" şi trebuise să-şi adune toată voinţa ca să reziste. În plus, presupunerile lui erau corecte – şi încă cum.

Probabil că tipul frecventa aceeaşi sală de body-building cu Sylvester Stallone. Arăta superb, în plină formă, bronzat, muşchi perfecţi. Da, îi plăcuse ce văzuse şi nu-l felicita pentru asta, deoarece era forţată să-şi dea seama că, pînă atunci, nu se gîndise deloc la familia ei, la afacere, la Ted...

„Parcă eram îndrăgostită de el", îşi zise, încercînd să-şi formeze în imagine un portret al bărbatului cu care era pe cale să se mărite.

Ted. Ochi negri, calzi, păr castaniu, aer suav... Viziunea se dizolvă, fără ca ea să o poată comprima la loc. Ar fi trebuit ca primul ei gînd să fie la el, înnebunit de faptul că nu-l sunase.

Nu, Ted era calm şi tăcut. Se înfurie. Dar ar fi trebuit să înnebunească, să plîngă după ea.

„Eu sînt nebună sau am pretenţii să plîngă după mine, eu care nici nu m-am gîndit la el. Asta pentru că nu l-am văzut de două luni; am stat cu Virginia. Am vorbit cu ea despre Steven".

– De fapt, zise el, întrerupîndu-i şirul gîndurilor, nu am intenţionat să-ţi invadez spiritul de decenţă. Dormeai adînc cînd m-am dezbrăcat – sforăind ca un minidragon – şi nu m-am gîndit că...

– Eu nu sforăi! îl întrerupse Skye, revoltată.

– Dacă zici tu... Oricum, păreai dusă, şi nu am crezut că te vei trezi prea devreme.

Skye se strîmbă indiferentă şi se ridică atentă, încă menajîndu-şi glezna.

– Ai grijă cum calci, o avertiză Kyle. Se îmbrăcase, adică îşi pusese pantalonii. Era în picioarele goale, iar pieptul ud îi strălucea. Părul castaniu îi era, de asemenea, ud, formîndu-i cîrlionţi pe frunte şi dîndu-i un aspect mult mai tineresc decît ţinuta austeră de cu o zi în urmă. Cînd zîmbi din nou, păru chiar puştan. Totuşi, nu era proastă; nu o păcălea înfăţişarea lui – ştia ce bărbat dur se ascunde

în spatele acestor aparenţe. Dacă îi găsea fizicul atrăgător, nu însemna nimic mai mult decît o apreciere estetică a unui exemplar reuşit de mascul rasat.

– Nici o problemă, zise Skye. N-am de ce să alerg, nu mă grăbesc. Se apropie de foc, inspectînd mîncarea. Ce e asta? îl întrebă, nedumerită.

– „Ce e asta?" întreabă doamna. Gemu. Ce crezi că e? Peşte.

– Ştiu că e peşte, răspunse Skye, răbdătoare, chiar dacă nu era prea sigură. Ce fel de peşte?

– Cu coadă portocalie.

– Tu l-ai prins? întrebă neîncrezătoare, îngenunchind lîngă foc şi ridicîndu-şi mînecile bluzei. Cu ce?

– Cu o suliţă, zise el, cu mîndrie greu reţinută şi omiţînd să spună cît se chinuise. Nu sînt sigur cine era mai surprins – eu sau victima.

– Păi, atunci, felicitări, murmură Skye. Nu ar trebui să-l întorc sau ceva de genul ăsta?

– Mda. Luă un băţ şi întoarse peştele. Totul e să nu-l ardem.

– Oh! exclamă Skye. Putea să coasă cu ochii închişi, însă gătitul nu era talentul ei numărul unu. Se mai descurca uneori cu o friptură sau cu un pui, însă cînd avea poftă de ceva deosebit, soluţia era restaurantul. Îi zîmbi, admirativ. Se pare că eşti maestru în astfel de situaţii.

– Vă mulţumesc, doamnă Delaney. Se aşeză lîngă ea, zîmbindu-i la rîndul lui. Dar şi tu îţi vei

folosi, dragă doamnă, cîteva din talente.

– Eu? Skye se încruntă. Cum ar fi? Îşi arcui o sprînceană. Haine de ocazie pentru viitorii naufragiaţi?

Kyle rîse, bine dispus, şi clătină din cap.

– Sînt sigur că te pricepi şi la altceva în afară de design. Însă, după cum ai observat, aici ziua e cald şi noaptea răcoare. Vreau să tai pantalonii ăştia – acum că ai văzut totul, sînt sigur că o pereche de genunchi goi te vor lăsa rece – şi îţi sugerez să faci din fusta aceea ceva mai practic. Taie mînecile bluzei, sacoul meu şi taiorul tău şi încearcă să faci din ele ceva cu care să ne învelim. Am încredere în trusa ta cu ace.

Ascultîndu-l, Skye se încrunta din ce în ce mai mult şi, cînd vorbi, încercă să-şi stăpînească tremurul vocii.

– Vorbeşti de parcă vom rămîne mult timp pe aici.

Kyle îşi cîntări repede răspunsul. Nu voia să o dezamăgească, dar nici să-i facă promisiuni deşarte. Pînă acum probabil se observase lipsa *Lear*-ului. Cu siguranţă că echipele de salvare începuseră căutarea...

– Nu mă aştept să rămînem aici pentru totdeauna, zise el, încercînd să adopte un ton cît mai degajat. Dar asta nu înseamnă că în perioada asta n-ar trebui să ne asigurăm de tot confortul. Plus că trebuie să avem permanent cîte o ocupaţie, ca să nu ne pierdem minţile. Plictiseala duce la depresie.

Skye dădu din cap, amintindu-şi cît de repede trecuseră după-amiaza şi seara trecută, odată ce începuseră să ia măsurile necesare supravieţuirii.

– S-a făcut peştele? întrebă ea. Mor de foame.

– Ummm... s-a făcut şi pare a fi bun. Kyle luă peştele de pe foc. O.K., duceso, hai să mîncăm, pentru că după aceea avem treabă.

Skye strîmbă din nas, însă nu comentă cînd trebui să bea laptele nucii de cocos. Trebuia să-i placă.

– Cum ţi se pare? o întrebă Kyle.

– Mai lipsesc şunca şi ouăle, zise Skye după ce înghiţi. E bun. Gustă peştele. Mă bucur că ai asemenea talent. Nu are nici un os.

Kyle ridică din umeri.

– Sînt convins că în timp ne vom descoperi multe talente.

Skye îl privi temătoare.

– Poate că nu va fi nevoie. Acum e ziuă, echipele de salvare ne caută.

– Bineînţeles, o aprobă Kyle, concentrîndu-se asupra peştelui şi fără să se uite în ochii ei.

Nu-i plăcea tonul lui.

– Ne vor găsi în curînd, spuse Skye cu încăpăţînare.

Acum ochii lui o scrutau maliţios, ceea ce o făcu să se pună imediat în gardă.

– Oh, să vezi ce-or să zumzăie avioanele. Sînt sigur că iubitul ăla al tău o să răscolească tot cerul şi pămîntul ca să te găsească.

Skye înţepeni instantaneu.

– Ai dreptate, răspunse scurt, conştientă că citise articolele în care apăruse numele ei. Relaţia cu Ted era alegerea ei, însă niciodată nu se împăcase cu gîndul că ziarele îi judecau viaţa particulară.

– De ce nu te-ai măritat cu el? o întrebă Kyle.

– Cred că nu e treaba ta, îl informă Skye, pe un ton rece.

Kyle se strîmbă cu indiferenţă.

– Dacă tot ceea ce am citit e adevărat, înseamnă că eşti de patru ani cu Ted Trainor. Un timp destul de lung ca să te hotărăşti. Ce nu e în regulă aici?

– Îţi repet – Skye era de gheaţă –, nu e treaba ta. El ridică din umeri, iar Skye constată cú uimire că reuşise să-i strecoare neliniştea în suflet. Nu e absolut nimic în neregulă, se auzi spunînd, explicînd ceea ce nu avea nevoie de explicaţie. Ted e o fiinţă minunată, e...

– Oh, auzi-o, Doamne! chicoti Kyle, fără a se lăsa impresionat de vehemenţa ei. „O fiinţă minunată"? Oh, scumpo, ceva chiar că nu e în regulă aici!

– Tu de unde dracu' ştii? întrebă Skye, nervoasă mai mult pe ea, decît pe el. Ar fi trebuit să aibă încredere în relaţia ei. Să fie sigură. Oricum, ce putea şti un străin? Dar o provocase şi nu putea rezista. Te informez că, asta în caz că te vor da afară de la companie şi o să-ţi cauţi de muncă pe la

ziarele de scandal, Ted Trainor este tot ce şi-ar putea dori o femeie. Este un bun om de afaceri, talentat...

– Arată bine... adăugă Kyle.

– Foarte bine, replică Skye, extrem de galant, puternic, fermecător...

– Dur şi totuşi sensibil, adăugă iar Kyle.

– Exact. Ted era astfel, se gîndi Skye, aşa că de ce îl apăra, dacă nu era necesar? Pentru că se apăra pe ea însăşi.

Părea să ştie ceva despre ea, deşi pînă atunci nu făcuse nici o aluzie. Iar ea încă nu ştia nimic despre el.

– De fapt – Skye zîmbi sarcastic – semeni foarte bine cu Ted. Cam aceeaşi înălţime, acelaşi trup, numai că similaritatea se încheie aici. Ted nu-i asaltase niciodată viaţa particulară cu atîta lipsă de politeţe. Şi, dacă ar fi fost în locul tău, nu şi-ar fi pierdut bunul-simţ, indiferent de gradul de civilizaţie în care se afla!

– Ah... genul puternic, tăcut.

Skye observa că, deşi vorbea serios, o lua peste picior. Îşi recăpătă calmul şi zîmbi din nou –, de data asta mimînd inocenţa.

– Exact.

– Pare a fi perfect, o aprobă Kyle. Înghiţi ultima bucată de peşte şi o întrebă simplu: Aveţi probleme în pat?

Skye nu-şi terminase peştele şi o bucată îi rămase în gît de indignare. Tuşi, observîndu-l cît de

tare se distrează pe seama reacţiilor ei.

– Asta chiar că nu e treaba ta.

– Oh, deci asta e problema.

– Nu fi ridicol! negă Skye. Nu avem pro... Tăcu, realizînd că asta aştepta de la ea. Chiar că nu am nici un chef să discut cu tine despre viaţa mea particulară.

– Bine.

Îşi aprinse o ţigară şi privi spre apă. Skye ar fi trebuit să o lase baltă, dar nu se putea abţine să nu i-o întoarcă.

– Sînt convinsă că relaţiile tale sînt perfecte.

– Departe de asta.

– Nu văd de ce n-ar fi, zise ea, ironică. Eşti fermecător şi nu-ţi trebuie prea mult ca să te dezbraci şi să zburzi ca un bondar vesel.

– Doamne, Doamne, da' ce ochi ager ai! Rîse insinuant.

Nu se înroşise cînd îl văzuse gol-puşcă, nu se înroşise cînd o tachinase, însă acum, cu faţa aproape de a lui, la cîţiva centimetri de pieptul bronzat, larg şi musculos, acoperit de păr, simţi cum căldura i se ridică în obraji.

„Ce se întîmplă cu mine"? se întrebă. Era sigură că nu-l place.

Şi totuşi avea o influenţă ciudată asupra ei. O enerva, o scotea din sărite... şi, în acelaşi timp, o ameţea. Inima îi bătea într-un ritm ciudat... sîngele îi fierbea.

„Tropicele sînt de vină, se gîndi, căldura". Îşi

aminti de familie, de Steven. O îngrijorau temerile faţă de relaţia cu Ted.

De ce nu se căsătorise cu el?

Îl iubea, era o iubire frumoasă, liniştită, născută din îndelungi ore petrecute împreună, din prietenie...

Atunci de ce nu fusese în stare să întărească această legătură şi de ce stătea acum, la cîţiva centimetri de acest străin, dorindu-şi să scurteze distanţa dintre ei, să-l atingă?

– Doar n-ai vrea să fiu oarbă! murmură Skye.

În tot acest timp, nu-şi făcuse niciodată griji în legătură cu teama ei de întuneric; nu vorbise cu ea despre Steven; o susţinuse, însă îl pierduse pe fratele ei geamăn; iar el nu-şi dăduse seama de gravitatea momentului. Nu fusese lîngă ea.

– Mă bucur! zise Kyle, mîngîindu-i obrazul cu un deget. Îţi va trebui vederea, pentru că avem treabă.

– Ai terminat cu întrebările?

– Îhm, răspunse Kyle, ridicîndu-se şi scuturîndu-şi praful de pe pantaloni. Să-i dăm drumul. Femeie, ia-ţi foarfeca.

– Vrei să nu-mi mai spui aşa? obiectă Skye.

– Cum?

– „Femeie"!

El rînji.

– Prea macho pentru tine? Îmi pare rău, poate că mi-e greu să mă dezobişnuiesc. Şi-apoi orice bărbat simte nevoia să se amuze şi, deşi nu sună bine, îmi place să te enervez. Pînă acum te-ai

conservat; eu am construit, am gătit, aşa că, avînd în vedere posturile, pot să mă adresez cum vreau.

Nu-l putea contrazice. Făcuse singur aproape totul. Fără comentarii, Skye luă foarfeca. Întrebă scurt:

– Ce vrei să-ţi tai?

– Pantalonii.

– Direct pe tine?

– Îi dau jos cu cea mai mare plăcere, se oferi, cu amabilitate sardonică.

– Nu, mulţumesc! răspunse Skye, îngenunchind în faţa lui. Abia dacă era conştientă de căldura trupului lui, în timp ce studia proiectul. Cît de scurţi îi vrei?

– Scurţi! Zîmbi, observînd că e jenată.

– Atunci, fii atent şi nu te mişca. N-aş vrea să-ţi tai... bărbăţia.

Îi auzi rîsul, gros, gutural.

– Doamnă Delaney, eşti o femeie curajoasă, dar nu chiar aşa de curajoasă. Sau fraieră.

Strîngînd din buze, Skye înfipse foarfeca în material, constatînd cu uimire că operaţiunea îi făcea plăcere.

Încă nu era sigură de ceea ce simţea pentru el; *era* sigură că *el* abia tolerează femeile. Că le consideră jucării, obiecte de amuzament.

Nu avea nici o intenţie de a deveni companionul sexual al acestui bărbat, doar pentru că se rătăciseră împreună. Mai ales că nu ştia nimic despre *el.*

Păcat.

– Doamne, sper să plecăm cît mai repede de aici! De data asta, tonul ei îl făcu pe Kyle să rîdă în hohote. Nu mai rîde şi stai nemişcat!

– Da, doamnă, am înţeles. Deşi amîndoi ştim că vei fi foarte atentă, nu?

– Întotdeauna sînt atentă.

– Ce drăguţ din partea ta. Asta rămîne de văzut, nu?

– Oh, Doamne! Eşti exasperant! gemu Skye.

– Şi încă nu ştii tot, dragă doamnă, răspunse el sincer.

Tăcură amîndoi. Skye se gîndi că are dreptate.

Capitolul 3

– Mulţam', zise Kyle, dîndu-i restul de material şi vrînd să plece. Încearcă să faci şi tu ceva pînă mă întorc, O.K.?

Skye zîmbi larg.

– Bineînţeles. O să frec podelele şi o să pregătesc baia. Unde te duci?

Se întoarse pe jumătate, fără să se oprească din mers.

– Să văd dacă nu găsesc ceva printre rămăşiţele avionului, poate chiar cutia neagră.

– Cutia neagră?

– Da. Ar trebui să fie intactă.

Skye se uita după el cum alerga pe nisip, urmărind atentă jocul muşchilor bronzaţi. O enigmă. Se simţea de parcă se împrietenise cu un doberman. Robust, zvelt, încrezător în sine, manifestîndu-şi

uneori afecţiunea, alteori mîrîind şi gata oricînd să muşte.

Ei, oricum se ştie că prietenii ţi-i alegi, dar nu şi rudele sau pe cei cu care se întîmplă să rămîi izolat pe o insulă.

Adunînd rămăşiţele pantalonilor, Skye le luă şi le aruncă peste grămada cu restul de haine. Deşi avea numai intenţii bune, începu să-şi rupă taiorul, însă nu pentru mult timp. Lăsă materialul deoparte şi deschise geanta, căutîndu-şi poşeta. Desfăcu fermoarul şi, stupid, simţi cum ochii i se umplu de lacrimi.

Cosmetice. „La ora asta ar fi trebuit să fiu elegantă". Rutina obişnuită. Cincisprezece minute pe care şi le petrecea pudrîndu-se şi fardîndu-se. Totul discret, cît să pară natural. Însă era o perioadă de timp, de altfel meritorie, în viaţa oricărei femei, ce îţi permitea ca pe parcursul întregii zile să te simţi mai bine, chiar dacă nu erai odihnită, chiar dacă nu te mulţumea culoarea din obraji, chiar dacă aveai nevoie de retuşuri ca să-ţi pună trăsăturile în evidenţă.

Lacrimile ce i se adunaseră în colţurile pleoapelor şi ameninţau să curgă şiroaie. Încerca să-şi înghită hohotele de plîns. Hotărîtă, puse cosmeticele înapoi în geantă, pregătindu-se să se apuce de treabă.

Însă lacrimile ameninţau, ceea ce devenise deja un joc sadic, reţinerea lor fiind şi un exerciţiu de voinţă. Nu se putu abţine şi scoase portofelul. Bani,

se gîndi, scîrbită. Nu aveau nici o valoare. Însă nu scosese portofelul pentru a-şi număra banii; dorea să revadă fotografiile, singurele legături cu lumea reală.

Îşi aminti de Ted. Iată-l. Ted, minunaţii lui ochi calzi, zîmbetul candid. Chiar avea nasul atît de lung? se întrebă. Ciudat. Nu era posibil să fi uitat cum arată.

Luă cealaltă fotografie în care era împreună cu el, o fotografie a eleganţei făcută cu ocazia ultimei lui premiere. Era un bărbat chipeş; într-adevăr formau un cuplu reuşit.

De ce nu reuşea să şi-l amintească? Imaginea refuza să devină reală.

Skye închise ochii. Se concentră. Însă unicul moment pe care şi-l aminti era o zi, cam cu un an în urmă, cînd îl rugase să o însoţească în Australia. Ziua în care Virginia o sunase, rugînd-o să vină cît mai repede pentru că era îngrijorată.

– Oh, scumpo, nu pot veni, se scuzase Ted. Trebuie să sosească importul acela din Anglia, nu mai tîrziu de săptămîna viitoare. Nu pot pleca, decît dacă este o urgenţă.

Ar fi trebuit să-i spună: „Da, este o urgenţă. Este sfîrşitul unei perioade din viaţa mea, este probabil una dintre cele mai grave urgenţe pe care le-am avut şi le voi avea în viaţa mea... Nu înţelegi? Este vorba de Steven şi sîntem gemeni. Nu-ţi dai seama ce înseamnă asta?

Dar nu-i spusese nimic din toate acestea. El

ştia. Ştia că Steven este foarte bolnav. Era o urgenţă. Urgenţa ei.

Zîmbise. Nu voise să i se destăinuie, pentru că nici el nu voise să vadă adevărul.

– Nu, zisese ea tare. Înţeleg. Trebuie să fii aici...

– Steven va rezista, o asigurase Ted. Sînt convins că totul va fi O.K.

– Desigur, îi răspunsese Skye. Dar nu simţea deloc optimismul pe care încerca să-l arate; ştia deznodămîntul. Chimioterapie, raze... nimic nu-l mai putea salva. Steven murise.

Mai tîrziu, nu-l chemase pe Ted la înmormîntare. Nu se simţea în stare să accepte scuzele lui, îmbărbătările, mai ales că nu veneau din inimă.

Puse fotografiile la loc. Îşi cuprinse capul cu mîinile, masîndu-şi tîmplele. Totul era de domeniul trecutului; nu va plînge, nu va... trebuia să se concentreze asupra prezentului.

„Fă-ţi de lucru", o sfătuise Kyle. Oftă. Avea dreptate. Luă din nou taiorul şi începu să-l rupă bucată cu bucată. Se uită la fişiile de material din jurul ei. Să facă un cearceaf din asta. Chicoti isteric. Parcă vedea titlurile din ziare: *Firma Delaney şi noile sale creaţii – lenjerii de pat în texturi unice.* Poate că ar fi fost mai bine să înceapă cu ea însăşi. Hainele ei fuseseră perfecte pentru încăperile cu aer condiţionat; aici, unde soarele ardea, erau aproape criminale. Se uită în josul plajei pentru a se asigura că e singură, apoi îşi scoase bluza cu mînecă lungă şi fusta şi începu să le taie.

Patruzeci şi cinci de minute mai tîrziu îşi admira noua creaţie, chiar surprinsă. Nu se îndoise niciodată de priceperea ei în materie de design, însă acum se întrecuse pe sine. Făcuse dintr-un costum convenţional o pereche de pantaloni scurţi şi o bluziţă, potrivite perfect locului în care se afla.

Căldura devenise aproape insuportabilă. Îi era recunoscătoare lui Kyle că îi sugerase să-şi scurteze îmbrăcămintea cît mai mult posibil.

– E prea cald ca să mă apuc de făcut cearceafuri, se plînse cu voce tare unui palmier.

Privind către oceanul miraculos de limpede, îşi dădu seama că nu-şi făcuse timp să se îmbăieze – plus că, probabil, acum ori niciodată, Kyle nu se vedea prin preajmă. Se dezbrăcă repede. Se uită din nou în stînga şi-n dreapta şi, mulţumită că era încă singură, intră în apă. Înotă un timp – oceanul era splendid, iar grupuri de peştişori aurii treceau din cînd în cînd cu repeziciune pe lîngă picioarele ei.

Dacă situaţia ar fi fost alta, ar fi putut fi fericită, însă îi era dor de zgîrie-nori, de străzile aglomerate, de gălăgie, de confortul pluşat al birourilor executive. Oftă şi înotă către ţărm gînditoare. Brusc, înţepeni auzind binecunoscuta voce.

– Vai de mine, doamnă Delaney! Nu mai aveţi nici un pic de decenţă?

Uimită, Skye îl observă abia atunci pe Kyle care se întorsese, în timp ce mintea ei umblase hai-hui. Putea să parieze că se înroşise pînă la rădăcina

părului – deşi nu era sigură dacă reacţia se declanşase din cauza jenei sau a furiei. O privea expectativ, cu picioarele desfăcute şi înfipte bine în nisip, cu mîinile încrucişate deasupra pieptului şi faţa luminată de plăcerea dată de satisfacţia răzbunării. Pe trăsăturile chipului lui nu se citea nici un semn de milă.

Automat, Skye îşi încrucişă braţele peste piept.

– Cred că nu e cazul să-ţi spun să te întorci cu spatele, nu? întrebă, enervată.

– Nu. Rînjea încîntat. Presupun că nu.

– Ştii, începu Skye cu voce joasă şi calmă, de parcă ar fi făcut conversaţie, cînd ne vom întoarce la civilizaţie, s-ar putea să discut cu cineva despre felul în care te-ai comportat în această situaţie de criză, ceea ce ar putea avea un efect negativ asupra serviciului tău.

– Oh! Zîmbi interesat. Eşti chiar atît de influentă?

Skye ridică din umeri.

– Doar zbor frecvent cu avioanele companiei tale.

– Mă bucur.

În ciuda tonului amabil, Skye îşi dădu imediat seama că făcuse o greşeală.

– Odată ce ai crezut de cuviinţă că e normal să mă avertizezi, continuă el, presupun că ar trebui să fac la fel. Nu mă ameninţa. Nu faci decît să creezi reacţii adverse.

Ştiind că a dat-o în bară, Skye nu mai scoase

nici un cuvînt, ieşind din apă cu capul sus şi trecînd pe lîngă el mîndră.

O prinse de braţ. Se priviră în ochi. Kyle nu se putu stăpîni să nu zîmbească larg.

– Nu-mi faci o piruetă?

– Scuteşte-mă! răspunse ea printre dinţi, smulgîndu-şi braţul din mîna lui şi continuînd să mărşăluiască pînă la locul unde-şi lăsase hainele.

Nu voia să se îmbrace sub privirea lui neiertătoare, aşa că le luă şi merse înainte, intrînd în pădure. Se ascunse după un bananier şi-şi trase hainele pe ea, nervoasă, şi înjurînd de-mama focului. Nu se simţea încă în stare să dea ochii cu el, aşa că se hotărî că ar fi o idee bună să exploreze insula.

Ştia că nu are ce să i se întîmple. Se plimbă un timp. Deodată se opri, nedumerită, apoi mări pasul. Era cît pe ce să nu vadă sticla ce reflecta strălucitor razele soarelui...

Scotoci prin iarbă şi ţipă de bucurie. Preocupată de ceea ce găsise, nu-şi dădu seama că pe cer se adunaseră nori negri. Jubilînd, făcu stînga-mprejur şi fugi înapoi către locul unde-şi ridicaseră adăpostul.

Kyle mărşăluia de-a lungul ţărmului, încruntat, cu o expresie la fel de neagră precum cerul. Pînă să deschidă gura să-i spună ce a găsit, el o văzu. Alergă către ea şi se opri foarte furios, prinzînd-o de umeri.

– Unde dracu' ai fost?

Confuză şi uimită de atitudinea lui dură, ţipă la rîndul ei:

– Am fost să mă plimb – şi-apoi nu e treaba ta! Nu-mi aduc aminte să te fi angajat bodyguard!

– Îţi trag eu ţie bodyguard, nevăstuică ce eşti. Umbli cu capul în nori şi nu-ţi dai seama dacă lipseşti cinci minute sau o oră. Încerc să am grijă de tine să nu te sinucizi ca o proastă. N-ai văzut norii?

Skye se smulse din strînsoarea lui şi făcu un pas înapoi. Nu-i plăcea felul în care o strîngea de umeri; nu-i plăcea privirea lui de parcă ar fi fost Sf. Petru, iar ea vreo păcătoasă. Trecuseră ani de cînd cineva se purtase astfel cu ea şi acea persoană fusese tatăl ei.

– Bineînţeles că am văzut cerul! O să plouă.

– O să plouă! Oh, draga mea, va fi un adevărat iad! explodă el. Idioată mică ce eşti, aproape că m-am îmbolnăvit de grijă. Ploaia asta a ta este o furtună tropicală!

Skye se albi la faţă.

– Nu cred că vîntul va depăşi o sută zece kilometri pe oră, dar crede-mă, scumpă doamnă, că se poate muri din asta! Şi ţie îţi arde de plimbare!

– De unde dracu' era să ştiu eu că începe o furtună? strigă Skye, gata să-i dea lacrimile, dar hotărîtă să nu plîngă în faţa unui asemenea monstru.

– Păi tocmai asta e, lua-te-ar dracu'! zbieră el. Nu ştii! Şi dacă nu ştii, stai într-un loc!

Se înfurie, încît nu mai putea să scoată o vorbă, aşa că făcu un pas gata să plece. Kyle o prinse din nou de braţ.

– Stai aici! Dacă mai faci un pas şi te îndepărtezi atît de mult, încît să nu te mai văd, te bat. Nu sînt George, valetul, şi nici Billy, servitorul. Pune mîna la treabă.

Se pricepea de minune să se controleze. Totuşi, a te controla pe lîngă el, era ca şi cum ai fi fost un vulcan care trebuia să se abţină să nu erupă. Niciodată, niciodată în toată viaţa ei nu se enervase atît de tare din cauza unei fiinţe atît de stresante şi de abuzive. Şi tocmai cu un asemenea bărbat a nimerit ea pe insulă! Îngrozitor de dependentă de el. Îl privi lung, maliţios. Numără pînă la o sută. Îşi coborî privirea spre mîna lui, apoi îl privi din nou în ochi.

– Dacă-mi dai drumul, voi urma instrucţiunile tale. Te informez, asta aşa, ca să ştii, că nu am de gînd să mă duc nicăieri. Şi sper să-mi treacă tendinţa de a prefera furtuna cea mai nenorocită, în loc să te văd pe tine ţipînd ca un turbat!

Îi dădu drumul.

– Adună lucrurile. Va trebui să îngropăm tot ce avem, apoi să ne găsim un adăpost. Se uită la mîna ei. Ce e asta?

Skye îi urmări privirea – uitase complet de sticla de Coca-Cola.

– Speranţă şi încurajare, Kyle, bombăni ea. Au mai fost oameni pe insulă. Au lăsat-o aici.

– Păstrează-o, lătră el. O putem folosi ca recipient.

Abia dacă-şi vorbiră, în timp ce îşi adunau lucrurile. Cu fiecare secundă ce trecea devenea din ce în ce mai evident că furtuna va fi extrem de puternică. Kyle făcu un adăpost adînc pentru ustensile şi în cele din urmă se întoarse spre ea.

– Trebuie să ne îndreptăm către copac! ţipă el. Skye nu era sigură despre ce era vorba, dar nu mai avea chef să se certe cu el, mai ales că viteza vîntului devenea ameţitoare. Cerul era deja negru.

Apoi începu ploaia. Ploua îngrozitor, nu ca ieri, ploaie fină, de vară. Skye deschise gura să-i spună ceva, însă imediat i se umplu cu vînt şi apă. Tuşind, întinse mîna după el.

Braţe puternice o apucară şi, pînă să spună ceva, se trezi legată cu frînghii de o rădăcină de copac, îndeajuns de groasă cît să o poată cuprinde în braţe.

Şi îi era frică. Era udă, tremura, îngheţase şi îşi dădu seama că niciodată în viaţa ei nu-i fusese atît de frică. Lacrimile i se amestecau cu ploaia.

Se răsuci să se uite după Kyle. Era acolo, în spatele ei. O clipă mai tîrziu îl simţi, cu spatele lat lipit de al ei, cu faţa aproape de ureche, în timp ce încerca să-şi lege şi el o frînghie în jurul copacului. Uşurată şi totuşi supărată că ar putea să-şi dea seama că plînge, îi spuse:

– Nu ţi-ai găsit alt copac?

– Ţine-ţi gura, şuieră el.

Se conformă, mulţumită că era în siguranţă. După ce termină de făcut nodul, o luă în braţe cu totul. Amîndoi se ţineau de copac ca o pereche de urşi koala.

Furtuna trecu după cum începuse, încet, la început imperceptibil. Dar, puţin cîte puţin, Skye îşi dădu seama că vîntul se potolea. Skye se mişcă.

– Nu încă, şopti el.

Carnea îi era rece ca gheaţa, muşchii încordaţi la maximum o dureau.

– Nu mai pot să stau aşa, murmură ea, nu...

– Trebuie. S-ar putea să înceapă din nou.

Şi, astfel, aşteptară. Skye nu mai putea să-şi controleze frisoanele, chiar dacă el o strîngea mai tare. În cele din urmă, după ce Skye anunţă că într-adevăr nu mai poate să stea aşa, Kyle desfăcu legăturile. Apoi se ridică în picioare. Skye încercă să facă la fel, însă picioarele pur şi simplu nu o ascultau. Ar fi căzut dacă el nu ar fi fost gata să o prindă.

– Sînt... sînt bine, protestă.

– Da, zise el, zîmbind. Eşti tare bine. Şi o luă pe sus.

Nu mai ploua deloc, insula era un dezastru, iar Skye constată cu surprindere că încă nu se înnoptase. Soarele abia începuse să apună.

– Nu-mi vine să cred, zise Kyle, uimit.

– Ce? întrebă Skye.

– A rezistat! Kyle o lăsă jos şi fugi către rămăşi-

ţele adăpostului. Sînt un constructor mai bun decît credeam!

Skye îl urmărea, pe de o parte pentru că nu părea prea afectat de furtună, pe de altă parte, amuzată de mîndria lui de băieţandru.

Îşi drese glasul, sperînd să nu fi făcut pneumonie.

– Acum ce facem? întrebă.

Se uită la ea surprinzător de amabil.

– O luăm de la început. N-ar trebui să fie prea greu. Se apropie de ea şi-i cuprinse umerii în palme. Eşti bine?

– Da. Cu excepţia faptului că am îngheţat şi sînt udă.

– Facem focul.

– Da? Cu ce?

– O să vezi.

Într-adevăr, făcu focul. Dumnezeu ştie cu ce. Găsise ceva uscat în groapa în care-şi ascunseseră lucrurile şi aprinsese focul cu alcool. Se concentrase mult timp şi, cînd îi reuşise operaţiunea, începuse să ţipe:

– Doamne, ce tare sînt!

Skye privea focul, mulţumită că se putea încălzi, însă înciudată. Oare era ceva ce el nu putea să facă?

– Mda, eşti foarte tare, murmură ea printre dinţi.

Se uită urît la ea.

– Trebuia să te pun pe tine să-l faci.

Ca să schimbe subiectul, Skye îl întrebă:

– Mi se pare mie sau ai spus că nu va fi un taifun? îl acuză.

– Dar nici nu a fost! o asigură el. Vînturile acestea au fost floare la ureche. Am văzut cum taifunul distrugea oraşe întregi, ce mai, era un dezastru.

Skye se cutremură imperceptibil. Nu voia să mai vadă niciodată o furtună în Pacificul de Sud şi totuşi erau ţintuiţi aici. Ce făceau dacă izbucnea o altă furtună, cu vînturi mai puternice...?

Îşi drese glasul, pentru a nu-l lăsa să-i simtă frica.

– De cînd zbori, Kyle?

Ar fi trebuit să-i observe zîmbetul.

– De vreo douăzeci şi patru de ani.

Skye căscă ochii. Părea să nu fie trecut cu mult de treizeci, dar nu era posibil. Mai ales dacă zbura de atîta timp. Îşi dădu seama că nu-l întrebase nimic despre persoana lui. Nici măcar nu-i ştia numele de familie.

– Am minţit cînd m-am înrolat şi am intrat în armată la şaisprezece ani, îi explică.

– Îţi place să zbori pentru *Executive Charters?* întrebă Skye.

Din nou un zîmbet drăcesc, dar repede mascat.

– De ce mă întrebi?

Skye ridică din umeri.

– Pentru că am auzit că trebuie să fii pilot perfect ca să lucrezi acolo. Patronul companiei plăteşte foarte bine, dar e un tiran al dracului.

– Da? Kyle ridică dintr-o sprînceană. Şi ce

altceva ai mai auzit?

Skye ridică din nou din umeri.

– Oh, nu prea multe. Ştii, şeful tău nu se lasă niciodată fotografiat. Odată am citit un articol în care era comparat cu Howard Hughes. Un ciudat.

– Excentric?

Skye rîse.

– De ce mă întrebi pe mine? Nu ştiu decît ce am citit. Tu lucrezi pentru el.

– Nu, zise Kyle, tu îmi spui ce ai citit, iar eu îţi voi prezenta realitatea!

– O.K., acceptă Skye, bucuroasă să-i distragă atenţia de la gîndurile negre. K.A. Jagger – milionar, nemilos şi dur. A început de la nimic şi a creat un imperiu – cea mai mare flotă de avioane particulare din lume. Oricum, gloria şi averea l-au schimbat într-un despot. În urmă cu zece ani şi-a abandonat soţia şi a început să se afişeze cu stele ale micului şi marelui ecran, tot felul de frumuseţi internaţionale. Ceea ce dovedeşte că banii pot cumpăra orice, adăugă ea, zîmbind sec. Nu a divorţat niciodată, deci toate aceste drăguţe sînt mulţumite cu aura lui de putere şi acceptă ceea ce li se oferă. Dacă nu ar fi fost atît de prinsă de povestea ei, ar fi observat că deja Kyle nu mai era amuzat. Privirea lui devenise din nou distantă şi rece.

– Pare a fi un monstru, zise el.

– Mie-mi spui? îl aprobă Skye.

– Atunci de ce apelezi la compania lui?

– Ce mă interesează pe mine proprietarul? rîse

Skye. Merg frecvent în Australia. De acolo îmi cumpăr aurul direct din mine, o văd pe Virginia... *Executive Charters* mă duce acolo unde trebuie să fiu. În general, completă ea, sarcastic. Şi, ştii, niciodată nu le-a căzut nici un avion.

– Ştiu.

Dorindu-şi să-şi fi ţinut gura închisă, Skye tăcu. Nu intenţionase să-l jignească. Dădu să spună ceva, dar ce? Nu era genul de bărbat care să-i aprecieze mila. Oare îşi făcea griji pentru slujbă?

– Nu-ţi face griji pentru serviciu, îi zise în cele din urmă. Voi fi fericită să-i informez pe superiorii tăi că numai datorită talentului tău am scăpat. Şi, adăugă ironică, ţine-o tot aşa cu treaba pe insulă şi voi deforma puţin adevărul, spunîndu-le cît ai fost de drăguţ şi de amabil cu mine – un reprezentant perfect al acestei firme.

Kyle ridică sceptic dintr-o sprînceană.

– Mă mituieşti?

– Da. O privea într-un mod care o scotea complet din sărite. Întrece-ţi limita, Kyle, sau îl voi informa pe şeful tău că eşti un monstru!

– Zău? Asta nu mai e mită, e şantaj.

Ce se întîmpla cu ea? De ce era atît de defensivă?

– Poate. Îi era frică de el, o speria.

– Parcă ţi-am mai spus că nu-mi plac ameninţările.

Ar fi vrut să fugă. Ce se întîmplase? se întrebă, disperată. Nu făcuse altceva decît să vorbească, să

converseze, fusese politicoasă, scăpaseră de furtună...

Şi acum iar era acea tensiune între ei, palpabilă, explozivă.

Îşi ridică mîndră bărbia.

– Nu-ţi plac ameninţările? Îmi pare rău. Mi-e teamă că acesta e talentul meu.

– Asta e rău pentru tine, domnişoară Delaney, zise el, pe un ton prea amabil.

Apoi zîmbetul dispăru. Se trezi la pămînt, cu mîinile imobilizate şi cu el deasupra. Uimită, Skye începu să se zbată. În acest moment nu-şi dorea decît să-l sfîşie în bucăţi.

– Dă-te jos de pe mine! şuieră ea.

– Sau ce?

– Ce vrei să spui?

– Sau ce? Tocmai m-ai informat că ai un mare talent în materie de ameninţări. Hai! Ameninţă-mă!

Skye nu se înfuriase niciodată atît de tare. O ţinea imobilizată, calm, fără să îi facă rău. Intră în panică şi, în ciuda vocii raţiunii, începu să se zbată nebuneşte. Se dusese naibii civilizaţia. Parcă erau omul peşterii cu prada feminină...

„Nu, nu sînt pradă", se gîndi. Şi începu să se zbată mai tare, doar ca să-l lovească.

Iar lui eforturile ei i se păreau nici mai mult, nici mai puţin decît amuzante. O prinse de încheieturi cu o mînă. În cele din urmă Skye se potoli, însă, dacă ar fi fost posibil, privirea ei l-ar fi putut ucide.

– Aştept, zise el, încet.

– Ce aştepţi?

– Să mă ameninţi.

– Ei bine, vrei să te ameninţ? şuieră ea, tremurînd de nervi. N-o să rămînem pe insula asta pentru totdeauna. Şi cînd vom pleca, vei regreta ziua asta. Nu mai putea să tacă. Era prea umilită. Niciodată pînă atunci nu fusese în poziţia subordonatului. Dacă nu reuşesc să te bag în închisoare, o să mă asigur că vei fi concediat! Sînt o femeie bogată, domnule pilot, şi cu reputaţie şi prestigiu.

– De ce nu mă ameninţi că o să mă bată iubitul tău?

– Nu fi ridicol!

Îi dădu drumul dezgustat, ridicîndu-se şi umbrindu-i silueta pe nisip, încă ţinînd-o prizonieră cu privirea.

– Dacă ai să-i spui ceva domnului Jagger, fă-o acum, îi zise el, rece.

– Ce? întrebă Skye, confuză.

– Sînt K.A. Jagger. Şi sînt convins că mă identific perfect cu monstrul de care vorbeai mai devreme.

Skye rămase cu gura căscată, iar el îi întoarse spatele şi dispăru în josul plajei.

Capitolul 4

Skye rămase întinsă pe nisip mult timp după ce plecă el, încercînd să se deprindă cu gîndul că persoana cu care rămăsese izolată pe insulă era K.A. Jagger. Acum înţelegea totul, se gîndi. Kyle. Bine-înţeles. De ce oare nu-l întrebase care e numele lui întreg? Ar fi fost o întrebare normală, civilizată...

Fusese prea preocupată de propria ei persoană, concluzionă, tristă. Prea îngrijorată de felul în care va supravieţui, prea preocupată de propriile emoţii. O enervase prea tare...

Şi acum rămăsese blocată, încercînd să-şi amintească tot ce spusese despre Jagger. Nu mai avea nici o importanţă. Oricum nu mai putea retracta nimic.

Dar de ce o interesa atît de mult? se gîndi, încercînd să se înfurie. Nu-i datora nimic şi, nouă

din zece, îl dispreţuia – indiferent cine era!

Skye încă nu era în largul ei. Se gîndi la atracţia copleşitoare pe care încă o mai simţea faţă de el, în ciuda a tot ce se întîmplase. Întotdeauna fusese de părere că numai idioţii simt ceva faţă de oamenii căsătoriţi – despărţiţi sau nu. De cîte ori citise articolele despre Jagger, nu simţise decît milă faţă de prietenele lui, care îl secondau, fără să pună prea multe întrebări.

– Ei bine, eu nu sînt proastă, spuse ea tare, încercînd să se autoconvingă că nu are nici un sentiment faţă de el. Şi-l urăsc. Se foloseşte de situaţie, ştiind că mă are la mînă. Descoperi, alarmată, că duce o bătălie mentală cu ea însăşi, încercînd să se convingă că, da, este un bărbat chipeş, dar nimic mai mult. Nu simţea nimic pentru el. Se prăbuşiseră cu avionul, trecuseră printr-o furtună, plus că de vină era şi mediul romantic care îi înconjura.

Ted arăta cel puţin la fel de bine precum Kyle. Era dinamic, avea personalitate puternică. Era minunat, bun şi un amant sensibil.

Şi imaginea lui dispăru, ca luată de vînt...

„Dar nu se va mai întîmpla!" se asigură ea. „Nu!" Asta era din cauză că trecuseră săptămîni şi săptămîni de cînd nu-l mai văzuse pe Ted, de cînd nu-i mai vorbise.

Skye începu să tremure, fără să se poată controla. Încă mai avea hainele ude. Ridicîndu-se cu greu, de parcă ar fi îmbătrînit dintr-odată, se mută mai aproape de foc, frecîndu-şi palmele una de

cealaltă. Flăcările se micşoraseră. Luă un băţ, scormoni în jar, însă nu făcu decît să micşoreze şi mai mult flăcările.

„Îl urăsc pe Kyle Jagger", îşi zise, închizînd ochii cu pleoapele strînse. Nu făcuse decît să o salveze... şi să o acopere cu propriul lui trup... şi să o adăpostească în braţele lui, apărînd-o de furtună.

Nu-l ura pentru lipsa de politeţe. Îl ura pentru că trezea în ea reacţii necunoscute, pe care, neştiindu-le, nu le putea controla. Trebuia să se apere, pentru că nu mai era ea însăşi. Nu-i stătea în caracter să ameninţe pe cineva. Şi niciodată nu discutase cu nimeni despre viaţa ei personală. Nimeni nu ştia că-i este frică de întuneric; nimeni nu ştia cît de mult o afectase moartea lui Steven, nici măcar văduva lui, nici măcar Ted.

Îl ura pe Kyle pentru că era atît de puternic. Pentru că ar fi dorit atît de mult să se sprijine de el. Pentru că nu putuse suferi niciodată femeile care nu reuşeau să-şi controleze sentimentele.

Kyle era K.A. Jagger. Numai ştiind cine e, o apucau toţi dracii. Întotdeauna fusese de părere că Jagger e o legendă, nu o fiinţă umană. Şi dacă exista într-adevăr, atunci ar fi trebuit să fie bătrîn, despotic şi urît, nu un bărbat puternic, cu sînge cald, senzual, viril...

Plin de viaţă, vibrant şi singur cu ea pe insulă.

„Şi ce dacă?" se întrebă, încercînd să se îmbărbăteze. Trecuseră de ce era mai greu. Echipele de salvare vor veni; acum era sigură. Un multimilionar

nu putea să dispară, aşa, oricum. Şi apoi vor pleca, se vor întoarce la vieţile lor... Va fi din nou în siguranţă.

– Dar sînt în siguranţă! zise, mai mult pentru sine. Nu era proastă. Putea să se controleze. Nu se va lăsa folosită de un bărbat ca Jagger, indiferent de circumstanţe. O cuprinse un fior. Îi era teribil de frică, nu care cumva să afle că e o proastă. În ciuda dezgustului faţă de sine, o asaltă un sentiment de frică. Nu cunoscuse niciodată sentimentul de a dori pe cineva aşa cum îl dorea pe Jagger. Şi, păcat, pentru că dacă nu ar fi fost vorba despre el, nici nu şi-ar fi făcut atîtea probleme.

Cînd Kyle se întoarse, o găsi tot lîngă foc. Rămase pentru cîteva momente pe loc, fără să se apropie, cu braţele încrucişate peste piept, urmărind-o pe Skye, care continua să nu-şi ia ochii de la flăcări, deşi era perfect conştientă de venirea lui.

– Îmi pare rău.

Skye ridică din umeri.

Kyle oftă şi se apropie. Luă cîteva lemne şi le puse pe foc, înteţindu-l. Se simţea ciudat – nu intenţionase nici o clipă să-şi ascundă identitatea; mai tîrziu îşi dăduse seama că nu voia ca ea să ştie cine este. Era prima dată în viaţa lui cînd se simţise bine, aşa, ca simplu bărbat.

Nu că ar fi impresionat-o numele lui. De fapt, dimpotrivă. Eh, oricum, deja îl decretase pe Jagger ca fiind un monstru. Ştia că era cam autoritar şi misogin cu femeile. Probabil că acum se gîndea cît

de bine se potriveşte K.A. Jagger cu imaginea pe care şi-o formase pînă atunci despre el.

Oricum, care era problema? se întrebă, enervat. Doar nu se aleseseră unul pe celălalt. Era o femeie fericită cu alt bărbat şi nu avea de gînd să se ataşeze prea mult. Kyle era sigur că ea fusese cea care nu voia să se căsătorească. Afacerile îi mergeau bine, călătorea ca un fluture.

Focul trosni, iar el îşi ridică privirea, întîlnindu-i ochii ce-l fixau, enigmatic. Se scufundă pentru cîteva clipe în adîncimile de topaz. Chiar dacă nu se pieptănase demult, iar părul ca mierea îi atîrna pe lîngă faţă, era sigur că nu văzuse în viaţa lui femeie mai încîntătoare. Femei mai frumoase mai existau, însă aceasta avea ceva, numai al ei, ceva răpitor. Era micuţă, însă majoritatea trăsăturilor de caracter pe care el le admira – isteţime, mîndrie şi spirit de independenţă – fiecare mişcare pe care o făcea, vorbele pe care le pronunţa, totul era senzual, sexy. Mersul, privirea, felul în care îşi dădea părul lung pe spate. Atingerea degetelor ei fine, lungi, de mătase...

Dar cel mai mult îl uimea faptul că nu era conştientă de senzualitatea ei, ceea ce era şi mai seducător, prin inocenţă şi completă degajare. Deşi se aflau într-o situaţie deloc fericită, nu-şi pierduse nici mîndria, nici încrederea în sine.

Şi tocmai ea, dintre toate femeile, în avionul lui – o femeie pe care o calificase imediat: o femeie care îl înnebunea. Nu putea înţelege dorinţa de nepotolit

pe care o trezea în el, o dorinţă care venea de mai departe de cunoscut, de obişnuit... care îi tortura fiecare clipă, fie că dormea, fie că era treaz.

Iar insula nu-l ajuta cu nimic. Pe de o parte îşi dorea să fie salvat. Îşi crease, în ani, propria afacere, care devenise inima şi sufletul lui, căreia îi dăruise toată dragostea, inclusiv cea care se cuvenea femeilor. Două lucruri contau pentru Kyle: afacerea şi fiul lui. Salvarea l-ar fi dus înapoi la ambele.

De cealaltă parte, îi plăcea mult pe insulă, pînă cu cîteva clipe în urmă, cînd Skye aflase care este adevărata lui identitate. Pînă atunci, se bucurase de privilegiul de a fi un simplu bărbat al naturii, aflat într-un mediu înconjurător ce oferea tot ce era necesar pentru a trăi simplu. Îşi dorea salvarea, însă nu atît de repede. Teama lui era că nu vor fi găsiţi. Pacificul adăpostise mulţi în vastitatea lui.

Totuşi, nu era un pesimist. Spera că vor fi salvaţi şi că, dacă nu, poate îşi vor accepta situaţia ca atare. Era conştient de faptul că Skye credea că vor pleca de aici în cîteva zile şi, indiferent cît de mult îl scotea din sărite, nu avea inima atît de neagră, încît să-i spună că s-ar putea să nu fie aşa.

Însă dacă tensiunea dintre ei nu se risipea într-un fel, ştia că va exploda şi îi va expune situaţia clar, stabilind termenii necesari convieţuirii. Nu ştia cum va reacţiona la auzul veştii că viaţa va fi grea pînă la sfîrşit.

Pentru el nu era nici o problemă. Fiecare oră

care trecea îl îndepărta de legile societăţii civilizate. Nu-l interesa ce se întîmplă în America. „Aici" şi „acum" erau cuvintele la ordinea zilei. Astfel, aici, în acest Eden paradisiac, trebuia să se concentreze cu toate puterile pentru a nu se lăsa dus de legile naturii şi a nu-i cere lui Skye să accepte rolul de femelă dependentă de masculul ei.

Kyle se ridică, constatînd uimit că ea încă îl privea. Zîmbi amuzat de propriile gînduri. Se simţea tentat să-i spună să se relaxeze, că nu era un violator, deşi nu era prea sigur. Abia se abţinu să nu rîdă. În ciuda statutului matrimonial, niciodată nu dusese lipsă de companie feminină şi ideea de a forţa o femeie, oricare ar fi ea, îi era atît de străină, încît i se părea ridicolă. Şi dacă avea o calitate, aceea era capacitatea completă de a se controla. Skye nu ştia, dar asta era treaba ei, însă în ce îl privea, era mai în siguranţă decît dacă ar fi fost izolată cu un călugăr.

Gîndurile îi încălzeau zîmbetul. Ochii ei, deşi îngrijoraţi, îi creau o stare specială. Era convins că puteau crea acea stare oricui şi că viaţa ei plină de succes se datora în mare parte acestei calităţi. Privirea ei tulburătoare, de topaz, avea puterea de a crea lumea din nou şi o făcea să pară cea mai frumoasă femeie din lume. Efectul era ciudat, se gîndi Kyle, niciodată nu se simţise aşa.

– Îţi mai este frig? o întrebă el.

Ea dădu din cap, negativ.

– Nu-ţi fie teamă, niciodată nu va fi mai frig de

atît, comentă Kyle. Sînt absolut sigur că temperatura nu coboară niciodată sub douăzeci şi cinci de grade.

Skye dădu din nou din cap, însă de data asta se uită la el şi îi zîmbi. Îi oferea un armistiţiu, cel puţin momentan.

– Kyle?

– Da?

– Dacă eşti... dacă eşti K.A. Jagger, nu ar trebui să fii căutat de o armată de oameni?

– Da, răspunse el precaut, întrebîndu-se unde voia să ajungă.

– Nu ar fi trebuit să ne găsească pînă acum? Şi dacă nu ne vor găsi în curînd, n-or să creadă că am murit?

– Deocamdată nu a trecut chiar atît de mult timp, zise Kyle, încercînd să o liniştească. Ţi se pare ţie mult, pentru că am trecut prin multe. Nu-ţi face griji. Nu se vor lăsa pînă nu ne vor găsi. Şi nu uita de recipientul acela de Coca-Cola. Cineva a mai fost pe aici.

– Da, cred că da.

Skye se uită la Kyle care se apucase să scuture învelitorile ude şi cum le întindea ca să se usuce mai repede. Nu se ridicase de lîngă foc, cuprinsă de o stare de amorţeală. Cît era de practic, se gîndi cu rezervă, dar în acelaşi timp admirativ, întotdeauna în mişcare, întotdeauna muncind. În cele din urmă, se ridică.

– Ce vrei să mănînci? Mi-e teamă că nu avem un

meniu prea bogat. Nuci de cocos, banane sau smochine. Mai sînt snacks-uri şi puţină brînză.

Kyle rîse, amuzat de figura ei dezamăgită.

– Cîte puţin din fiecare. Şi dacă eşti cuminte, o să-ţi pregătesc o *piña colada.*

– O *piña colada?*

– Minus ananasul şi, desigur, nu ca aceea pe care o servesc la *Plaza,* dar e mai bună decît nimic.

– Poate că nu e o idee rea, îl aprobă Skye. Încă nu am scăpat de frisoane.

– Ei, atunci înseamnă că nu o să-ţi ia prea mult timp ca să pregăteşti cina, zise Kyle, pe un ton aşa-zis autoritar. Termină-ţi treaba, măi femeie, şi apoi aşează-te lîngă foc.

– Să trăiţi, am înţeles! Skye se îndepărtă cît să aducă cele necesare, apoi se întoarse. Se uită nesigură spre cer şi întrebă, în timp ce-i întindea o nucă de cocos: Ce facem în noaptea asta dacă plouă?

– Ne udăm.

– Mulţumesc.

– N-o să plouă.

– De unde ştii? întrebă Skye, uimită de siguranţa cu care vorbea.

– Nu ştiu de unde ştiu, dar ştiu. Poate că pentru că întotdeauna mi-am dorit să prezint vremea la televizor.

– Încep să cred că ţi-ai ratat cariera. Ar fi trebuit să te faci comic.

– Nu, tu eşti cea care are în imagine clasicul om de afaceri. Skye observă strălucirea din ochii lui. Nu era deloc amuzat. Unde e romul? Se întoarse brusc către ea.

– Am uitat să-l aduc.

– Atunci du-te şi ia-l.

Skye simţi imediat cum se încordează la auzul tonului lui. Atunci cînd o tachina, îi suporta fără probleme autoritarismul din voce, însă cînd îi dădea ordine, o scotea din sărite. Nu era obişnuită să i se spună ce să facă şi, deşi de obicei nu reacţiona prea tare, acum se întîmplase ca el să apese pe butonul greşit.

– Du-te şi ia-ţi-l! se răsti.

O privi calm, cu mîinile în şolduri. Ştia ce o aşteaptă.

– Nu vrei să fii cooperantă, nu?

Skye trase adînc aer în piept.

– Cred în cooperare. De asemenea cred în „Mulţumesc" şi „Te rog" şi în a cere, în loc de a comanda.

Nu era mare lucru, însă avea dreptate. Ar fi putut să-şi schimbe tonul. Ar fi putut să aducă romul. Era obişnuit să comande, fără ca vreo persoană să comenteze. Şi ce dacă? se întrebă, enervîndu-se. Nu-l deranja să facă toată treaba, dar al dracului să fie dacă avea de gînd să o trateze ca pe regina zăpezii. Ştia că era obosit şi, pînă să se gîndească, nervii i-o luară înaintea raţiunii.

Deodată, înainte de a-şi da seama ce face, se

repezi ca un tigru pînă lîngă ea şi o apucă de bărbie.

– Ascultă, ducesă, îi zise, şocat de duritatea propriului ton, însă fără a putea să se controleze. Regret că trebuie să te deranjez, însă bagă la cap că aici nu te afli cu servitorul personal. Nu ştiu dacă ai observat, însă pînă acum am depus ceva efort şi nu am primit nici un „Mulţumesc". Vrei să te rog? Bine, ascultă aici o rugăminte. Eşti drăguţă să-ţi ridici fundul şi să aduci naibii romul?

– Nu! şuieră Skye. Asaltul lui o făcea să tremure şi părea hipnotizată de ochii verzi. Părea plin de ură, însă strînsoarea lui nu era dureroasă şi, stînd amîndoi, aşa, pe nisip, degetele lui începură să-i mîngîie braţul. Din nou, deşi ar fi vrut să-l împuşte, se simţi cuprinsă de dorinţa de a se lăsa în braţele lui şi trebui să-şi adune toată demnitatea ca să se abţină. Ia mîna de pe mine, reuşi să spună, în cele din urmă, şi o să aduc romul ăla nenorocit.

Nu-i dădu drumul, însă flăcările din priviri dispărură. Murmură:

– Îmi pare rău. Iisuse, ce prostie!

Regretele lui erau sincere, dar nu o făceau pe Skye să se simtă mai bine. Mai avea puţin şi leşina, perfect conştientă de prezenţa lui fizică. Îmbrăcat numai cu pantalonii aceia foarte scurţi, era înfricoşător de masculin. Era conştientă de pieptul lui lat şi musculos, de picioarele lungi, de abdomenul plat, de pielea fină şi bronzată.

– Te rog, şopti jenată, dă-mi drumul. Mă duc să

aduc romul. Şi mie îmi pare rău. Cred că mai avem puţin şi ne luăm de gît, pentru că...

Buzele lui îi înghiţiră cuvintele. Le acaparară complet, cu înfometare. În sărutul lui nu exista nimic care să spună „te rog", nu exista decît nevoia de a consuma, fără nici o subtilitate, seducător, insistent, o nevoie dictată de împlinire.

Mîna cu care o luase de bărbie se mişcă încet către ceafă, ţinînd-o nemişcată, în timp ce buzele savurau. Nu-l interesa nimic. Nu avea nevoie de aprobarea ei.

Dar oare putea să-l refuze? Trupul ei era inundat de senzaţii. Se simţea bine. Prinzînd-o cu gura deschisă, accesul către sărut nu fusese greu; limba lui insistentă părea să-i dea acea căldură care îi cuprinsese întreg corpul. În timp ce încă se mai lupta să-şi pondereze senzaţiile, el se răsuci, o întinse pe spate şi îi acoperi trupul cu al lui, fără să întrerupă sărutul. Limba lui îi gusta şi îi gîdila plăcut dinţii, făcîndu-i sîngele să curgă mai repede. Mîinile lui îi cuprinseră faţa, îi mîngîiară gîtul, umerii şi în tot acest timp Skye devenea din ce în ce mai conştientă de căldura şi puterea trupului lui, lipit de al ei – se simţea bine, foarte bine. Dacă şi-ar fi mişcat mîna, ar fi mîngîiat un umăr puternic, piele fină, bronzată...

Skye mişcă mai mult decît o mînă. Aproape inconştient, îl atinse, agăţîndu-se cu unghiile delicate de spatele lui şi mişcîndu-şi trupul senzual în aşa fel, încît să şi-l potrivească mai bine cu al lui.

Sînii ei fini erau striviţi de pieptul lui; coapsele lipite de ale lui îi simţeau bărbăţia. Nu s-ar fi aşteptat să fie atît de potent. Cît îl dorea! Nu mai exista nimic – cer, nisip, ocean. Trecutul ei, întreaga viaţă păreau să se evapore, lipsite de orice importanţă. Simţea că trupul ei trăise pînă atunci doar pentru aceste momente. Acum, reacţiona la atingerile lui, devenind mai viu ca niciodată. Skye deschise ochii şi rămase şocată. Deasupra ei, cerul devenea din ce în ce mai negru, un fond perfect pentru ultimele raze ale soarelui şi pe care se reflecta întreaga gamă a celor mai splendide nuanţe de roşu. În noaptea aceea apăruseră şi stelele şi argintiul pal al lunii. Niciodată nu se simţise atît de frumoasă, atît de feminină.

Atît de vie. Atît de senzuală. Atît de completă. Atît de parte a unui întreg. Se cutremura, reacţionînd la sărutările lui care acum îi explorau gîtul. Barba de o zi ce-i acoperea faţa îi crea calităţi abrazive ce-i sporeau senzaţiile. Se mişcă din nou, pentru a o putea mîngîia mai bine, conturîndu-i trupul cu fiecare mişcare, dezmierdîndu-i sînii, care, deşi acoperiţi de material, se întăriră satisfăcător la atingerile lui. Skye gemu sub el. Degetele ei se pierduseră în părul lui încă ud. I se deschise primul nasture de la bluză, ceea ce permitea sărutări mai adînci, mai senzuale. Skye se simţi din nou cuprinsă de frisoane convulsive, ce dădeau tonul unei dorinţe explozive.

Totul îi spunea că nu era bine ce făcea. Atracţie

fizică în mijlocul unei asemenea situaţii. Avea o duzină de motive care-i spuneau să se oprească şi nu şi-ar fi iertat niciodată dacă nu ar fi rezistat. Îl lăsa să meargă mai departe în continuare, însă fără a fi inconştientă. Înregistra cu tandreţe fiecare senzaţie, catalogîndu-le în memorie. Însă avea nevoie de mai mult. Insula, oceanul, nisipul, bărbatul – toate acestea o aduseseră la viaţă.

Trebuia să se oprească. Însă, dacă ar fi protestat, buzele lui ar fi încetat toate acele mişcări senzuale. Mîinile i s-ar fi oprit şi ar fi părăsit trupul ei; i s-ar fi făcut din nou frig. Aşa că aşteptă, luptîndu-se cu lacrimile. Şi cînd mîna lui i se strecură sub fustă, se încordă, inspiră adînc şi zise:

– Nu, Kyle, te rog, te rog mult. Nu merge mai departe.

Se aşteptase să se înfurie. Nu se gîndise la nici un mod de a-i explica ceea ce simte, cît de mult îl doreşte, fără să-şi piardă controlul propriilor gînduri şi dorinţe.

Totuşi cînd ochii ei îi întîlniră pe ai lui, observă că erau la fel de calzi. Pleoapele se îngustaseră, însă de grijă şi nedumerire. Îi încheie încet nasturele, privind-o în ochi în continuare, cu mîini la fel de mîngîietoare.

Dacă s-ar fi înfuriat, ar fi prins-o pregătită, însă tandreţea lui o durea.

– Ce este? o întrebă încet.

Skye se uită la el, mirată.

– Ce este? repetă, fără să-i vină să creadă. Era

căsătorit. Avea responsabilităţi; ea îşi pierduse capul. Ce mai era de întrebat?

Skye observă cum Kyle se încruntă, confuz.

– Cred că nu te înţeleg. Amîndoi ştiam că asta se va întîmpla. Nu cred că am dorit vreodată pe cineva cum te doresc pe tine. Ştiu că şi tu mă vrei. Trupurile nu mint. Întotdeauna spun adevărul.

Ea îşi coborî pleoapele şi-şi muşcă buza de jos.

– N-am spus că nu te doresc. Te rog – îşi ridică pleoapele, primindu-i adînc privirea –, dă-te mai încolo. Zîmbi, parcă scuzîndu-se, încercînd să elimine din voce atît teama, cît şi tonul ce parcă se scuza. „Nu vreau să-mi ascult trupul, în timp ce mintea îmi spune altceva".

Se dădu mai încolo, aşezîndu-se din nou în stil indian, cu coatele pe genunchi, cu bărbia în palme, aşteptînd. Ea inspiră adînc şi clipi. O fi fost el cel mai înrăit misogin al lumii, însă avea momente în care ştia să fie răbdător şi înţelegător.

– Nu vreau să te tachinez, începu ea. Pe chipul lui nu se citea nici o expresie; o asculta răbdător, însă fără să o ajute. Kyle – începu din nou –, ştiu ce simţi, pentru că şi eu simt la fel. Dar nu-ţi dai seama de ce? Sîntem aici, singuri. Nu facem decît să experimentăm o dorinţă primară şi asta nu-mi place. Ne certăm în fiecare secundă, Kyle. Nici măcar nu sînt sigură dacă ne placem. Şi-apoi eşti căsătorit. Iar eu...

– Tu nu eşti căsătorită, o întrerupse Kyle, iar Skye rămase surprinsă de faptul că tonul lui plin de

înţelegere, compasiune şi tandreţe dispăruse în totalitate. Era furios. De ce acum? se întrebă. Care crezuse că erau motivele ei?

– Nu, nu sînt căsătorită, dar eu... eu...

– Trăieşti cu altcineva? o întrebă sardonic.

– Ceea ce fac nu e treaba ta, izbucni Skye, uimită că mai avea puţin şi o făcea uşuratică, ea, care nu avusese de cînd se ştia decît un iubit. Iar ea şi Ted erau doi adulţi liberi... Nu mi-am înşelat niciodată iubitul, domnule Jagger, şi nu am de gînd să încep cu dumneata.

– De ce?

Skye se uită la el, exasperată.

– Pentru că eşti căsătorit şi te foloseşti de femei!

– Da?

– Da. Ai o soţie şi totuşi schimbi femeile ca pe ciorapi. Te... te foloseşti de ele. Nu vreau să mi se întîmple la fel.

– Domnişoară Delaney, constat cu uimire că mă judeci după nişte articole citite prin ziare de mîna a doua, zise el, fără să nege. Deci sînt un profitor. Dacă tot eşti atît de informată, nu se poate să nu ştii că sînt despărţit de zece ani. Asta e o perioadă mare de timp, dragă domnişoară Moralitate. Şi nu ştii absolut nimic despre căsnicia mea. Măcar eu am avut curajul să-mi asum o responsabilitate, să încerc o relaţie. Tu eşti prea laşă ca să o faci. Dar asta e altceva. Încep să-mi pun întrebări despre tine şi despre relaţia asta pe care o ai. Pentru tine există

ceva real? Sau eşti convenţională? Nu vrei să te căsătoreşti, de fapt nu vrei să rişti nimic. Probabil că faci şi sex după un orar bine stabilit, mai ales în weekend. Ei bine, doamnă Delaney, după părerea mea, cred că am principii mult mai solide decît ale tale. Poate nu sînt în stare să fac promisiuni, dar cînd fac ceva, o fac pentru că aşa simt. Tot ceea ce oferţe din suflet...

– Nu ai nimic de oferit! îl întrerupse Skye, furioasă.

– Ai dreptate, zise el, rece. Sînt un profitor. Cu excepţia faptului că a fi profitor înseamnă a lua fără a oferi nimic în schimb. Femeile pe care le-am cunoscut nu s-au simţit atît de folosite. Mi-au oferit plăcere, le-am oferit plăcere. Şi nu am cunoscut în viaţa mea femeie atît de lipsită de sinceritate. Nu profitam cu nimic de tine. Tu luai. Tu primeai. Dacă vrei să ştii, eu eram cel folosit. Ca un idiot ce sînt. Mergi numai pînă unde vrea Skye. Apoi uită-te la ea cum zîmbeşte şi...

– Nu eu am început!

– Ştiu. Nu ai fi avut curajul să faci ceva ce doreai. Eşti prinsă toată într-un cod etic absurd. Ştii că nu mă aşteaptă nici o nevastă drăgăstoasă acasă şi nu cred că îţi pasă chiar atît de mult dacă îţi înşeli iubitul. Pur şi simplu ai luat hotărîrea de a fi femeia care îi spune „nu" lui Kyle Jagger.

– Eşti incredibil de încrezut!

– Mda, ducesă, însă văd lucrurile din punctul tău de vedere.

– Le vezi aşa cum vrei.

– Da? Se apropie de ea şi o pironi cu privirea, dar fără să o atingă; vocea lui era joasă; tonul lui o condamna, dar îi încălzea şi sîngele. Ai admis, atît verbal cît şi fizic, că mă doreşti.

Skye privi în jos.

– Nu-mi vine să cred, murmură ea. Sîntem izolaţi pe o insulă şi ne certăm pe teme morale. Nu vreau să fac nimic cu tine. Nu ajunge?

– Nu, mai ales pentru că nu te cred.

Se ridică de lîngă ea. Îşi aprinse o ţigară.

– Poate că îţi datorez cîteva mulţumiri, însă nu şi explicaţii sau scuze, pentru nimic din ceea ce vreau să fac sau nu.

– Dar eu ce-ţi datorez? întrebă Kyle ironic.

– Multe, domnule Jagger, răbufni Skye. Avionul care s-a prăbuşit era al tău. Skye observă că trăsăturile feţei i se crispează, deşi era unicul semn care-i trăda sentimentele.

Zîmbi amar şi ridică dintr-o sprînceană.

– Dă-mă în judecată.

– S-ar putea să o fac, bombăni ea, ceva mai calmă. Apoi, spre propria ei uimire, se trezi că încearcă să-i explice, ba, mai mult, parcă se şi scuza puţin. Nu mi se pare o situaţie potrivită, murmură ea. Adică, trebuie să mă gîndesc la mine. Dar nu e vorba numai de mine... şi tu, complicaţiile...

– Ahhh... Sprînceana aceea neagră se ridică şi mai sus. Ia spune mai departe.

Skye îl privi surprinsă.

– Cred că te temi să nu rămîi însărcinată pe o insulă pustie, nu?

– Mda... nu e exclus. Dar nu era numai asta. Îi era teamă de el. Îi era teamă să nu se îndrăgostească, iar el să... să... de ce rînjea la ea?

– Nu ai anticoncepţionale la tine?

Skye simţi că roşeşte din cap pînă-n picioare. Nu se vedea discutînd despre contraceptive cu un bărbat pe care abia îl cunoştea. Şi nu avea de gînd să-i spună că, de obicei, foloseşte diafragma. Dar, de asemenea, nu se văzuse niciodată în braţele unui astfel de bărbat... nu se văzuse într-o asemenea situaţie...

– Nu, nu am, răspunse, mai mult enervată de propria ei jenă. Zău, era de netolerat. Credea că putea să spună şi să facă orice. Şi mai e ceva, ceva cu care sînt convinsă că vei fi de acord. Posibilitatea de a rămîne... de a...

– De a rămîne însărcinată? se oferi Kyle să continue, amuzat de dificultatea ei. Skye simţi din nou nevoia de a-i arunca nisip în ochi.

– Da, murmură. Ar fi un dezastru.

Oare îşi dădea seama cum se simte?

– Skye, spuse el, simplu, cred că am fost ales să am grijă de tine. Nu se poate să nu-ţi fi dat seama pînă acum!

Nu reuşi să-şi stăpînească hohotele de rîs.

– Să ai grijă de mine? Ce arhaic! Mulţumesc, pot să am şi eu grijă de mine şi încă foarte bine.

– Scuză-mă. Tonul vocii lui nu se schimbă, însă

scoase o ţigară pe care şi-o aprinse cu un gest nervos.

Skye simţi că i se urcă sîngele în cap.

– Nu înţelegi, îl acuză, enervată că reuşise să o facă să se simtă vinovată. Copiii ar trebui concepuţi de cupluri căsătorite, fericite, care vor să aibă şi să crească un copil.

– Cîtă moralitate, îi replică el, amabil, însă sarcastic.

– Oh, du-te dracului! răbufni Skye. Ca să nu mai lungim vorba, să ştii că nu sînt de acord să ne comportăm ca nişte animale, doar pentru că sîntem izolaţi împreună, pe o nenorocită de insulă!

– Nici nu mă gîndeam la asta, răspunse el la fel de politicos. Şi, de asemenea, nu m-am gîndit că, dacă faci dragoste, te comporţi ca un animal.

Se priviră lung, de parcă piesele puzzle-ului nu se potriveau.

– Cred că nu-mi mai este foame, zise Skye în cele din urmă. Scuză-mă, mă duc la culcare.

– Un minut, dacă nu te superi. Kyle se ridică cu agilitate şi se aşeză în faţa ei. Să ştii că ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine, Skye Delaney. Toată lumea are. Dar voi juca după regulile tale; voi fi omul bun la toate. Atît cît pot. Dar ai grijă. Nu eşti regina acestei insule. Nu mă interesează cîţi bani ai. Aici e un loc primitiv, dulceaţo. Am grijă de tine – ai grijă de mine. Asta înseamnă să ne implicăm amîndoi. Şi – ridică mîna, pentru a-i da la o parte cîteva şuviţe de păr de pe faţă – dacă, în continuare, eşti

de părere că sînt o jucărie cu care poţi să faci ce vrei, sau faci pe lupul moralist, mi-e teamă că nu voi mai avea chef să joc rolul lui Tarzan, care o protejează pe mica lui Jane. Tăcu, privind-o întrebător: Ai înţeles?

– Oh, cred că înţeleg, răspunse Skye, serioasă, cutremurîndu-se la atingerea lui şi rugîndu-se la Dumnezeu ca el să nu-i fi observat reacţia. Am impresia că mă ameninţi.

El ridică din umeri.

– Nu chiar. Nu-mi plac ameninţările – nici să ameninţ, nici să fiu ameninţat. Pur şi simplu îţi comunic.

– Asta e tot?

– Da. Scurt şi concis.

– Foarte, replică Skye. Aşa că te anunţ că nu mai am de gînd să repetăm micul fiasco de mai înainte! Te ţii la distanţă şi te asigur că voi face la fel. De data asta se controlă foarte bine şi-i zîmbi în nas: Noapte bună, Kyle.

Cu un gest ceremonios de respect şi înclinîndu-şi capul, Kyle răspunse:

– Noapte bună, doamnă Delaney.

Skye se întinse şi se ghemui, cu spatele la Kyle, ştiind că mai avea mult de aşteptat pînă să o ia somnul. Ceea ce spusese Kyle era rezonabil. Avea dreptate. Şi poate că primitivismul insulei le luase minţile de se purtau amîndoi aşa. Niciodată în viaţa ei nu simţise o asemenea nevoie, pur fizică, sexuală. Care o ardea chiar şi acum, pînă în cel mai

adînc colţişor al rărunchilor... Şi, deşi el luase iniţiativa, ea nu protestase deloc. Îl lăsase să creadă că va merge mai departe, că vor face dragoste...

Îşi înfipse degetele în nisip şi strînse din dinţi, indignată şi ruşinată.

Cîteva ore mai tîrziu era tot trează. Simţea prezenţa lui Kyle. Deşi cu ochii închişi, în minte îi stăruia imaginea lui, întins pe nisip, picioarele lungi şi musculoase, braţele puternice şi bronzate, chipul frumos, părul lăsat în dezordine pe frunte şi pieptul...

Ochii aroganţi, de gheaţă, duri, din cînd în cînd tandri...

Skye începu să se roage la Dumnezeu să vină un avion, un vapor, orice, să o ia de acolo. Avea nevoie să fie salvată.

Dinspre el se auziră foşnete şi mişcări.

Cîteva clipe mai tîrziu îşi dădu seama ce făcuse. Înainte de a se culca, înteţise focul potrivit de tare cît să nu se stingă pînă la ziuă. Skye deschise încet ochii. O înconjura o lumină caldă, portocalie, binefăcătoare.

În cele din urmă adormi, conştientă de prezenţa lui, la nici un metru depărtare de ea.

Capitolul 5

A doua zi nu apăru nici un vas, nici un avion salvator.

Şi nici în ziua următoare, şi nici în ziua următoare, şi nici în ziua următoare.

Skye şi Kyle păstrau distanţa şi se comportau politicos unul cu celălalt. Jenată de modul în care o trata, Skye prefera să-şi facă de lucru tot timpul, după ce se consulta cu Kyle în privinţa vremii.

În ciuda tuturor vicisitudinilor, insula îi provoca reacţii de încîntare. Călătorise mult în viaţa ei, însă niciodată nu văzuse aşa ceva. Verdele plantelor şi coloritul păsărilor, culorile pămîntului, ale oceanului, ale cerului o fascinau. Constata cu uimire cît de plină de viaţă era mica insulă, cît de bogat era solul, care – îi spusese Kyle – se formase din lava eruptă de vulcan în urmă cu mii şi mii de ani. Scoicile,

bananele şi nucile de cocos se găseau din abundenţă.

După ploaie, se formase un ochi unde se adunase apă potabilă, bine adăpostit de copaci şi despre care Kyle spunea că în curînd putea să devină un lac în miniatură. Ciudat, furtuna de care se temuse că ar fi putut să-i ia viaţa, le oferise confort.

Kyle nu stătea locului nici o clipă. Lipsise cîteva dimineţi în care fusese plecat să răscolească rămăşiţele avionului, în căutarea cutiei negre, însă, în rest, îşi petrecea aproape tot timpul în jurul taberei. Trecuse numai o săptămînă, iar el reuşise să construiască un adăpost solid, o masă, ciudată, dar totuşi masă, totul cu briceagul, pila ei de unghii şi o bucată de metal din resturile epavei, pe care o transformase într-o unealtă practică.

Îşi perfecţionase, de asemenea, sistemul de pescuit, făcînd o plasă, cu care de cele mai multe ori prindea crabi şi scoici, cu care îşi suplimentau raţia de mîncare. Nu trecuse nici o noapte fără ca ei să fi mîncat pe săturate. Totuşi, discuţiile dintre ei erau aproape inexistente. Skye nu avea chef de conversaţie, mai ales pentru că se simţea vinovată de faptul că el ducea în spate aproape întreaga povară a supravieţuirii. Ea nu făcea decît să culeagă fructe şi să aducă apă cu scoicile mai mari, în rest se plimba îndelung. Totuşi munca era grea, însă, în felul ăsta, îşi menţinea muşchii în formă, îşi obosea mintea şi trupul, iar noaptea cădea de oboseală.

Într-adevăr, relaţia dintre ei era ciudată, dar Skye se simţea din ce în ce mai deprimată – zilele treceau şi la orizont nu se vedea nici un vehicul salvator. Învăţase să închidă ochii la micile mizerii ale vieţii pe care o duceau, cum ar fi gîndul la fiinţele microscopice din apa de băut, la păsările şi animalele care mişunau la lăsarea întunericului. Ignora micii crabi de pe plajă şi meduzele care treceau pe lîngă ea ocazional. Sau încerca să le ignore. Nervii i se întindeau la maximum mai ales atunci cînd încerca să se pieptene sau cînd ar fi dorit să se spele pe dinţi şi, în loc de asta, şi-i curăţa cu un fir de aţă sau cu o bucată de material. De celelalte începuse, încet-încet, să nu-i mai pese. Pînă atunci nu reuşise să-şi descurce părul încurcat şi încărcat de sarea din apa oceanului. Oricît ar fi încercat să-l clătească cu apă limpede, tot nu rămînea curat. Cu trei nopţi în urmă se enervase atît de tare pentru că rupsese cîţiva dinţi ai micului pieptene de plastic, încît, pînă la urmă, îl rupsese de tot. Kyle se uitase la ea fără să spună nimic, însă cu compasiune în privire. Se abţinu să comenteze.

Dacă ar fi ştiut cum îşi petrecea ea zilele, probabil s-ar fi supărat. De obicei stătea în partea cealaltă a insulei şi se gîndea la cruda realitate care o înconjura. Skye Delaney, femeia strălucitoare, intelectuală, creatoare de modă, acum desculţă şi bîntuind printre cocotieri şi bananieri, cu părul ca lîna.

La dracu', ar fi dat orice pentru o ceaşcă de

cafea, o periuţă de dinţi şi plăcerea de a admira panorama New York-ului de la ferestrele luxosului ei apartament.

Traficul de la ora cinci de pe Times Square ar fi însemnat paradisul.

Din cînd în cînd se mai gîndea şi la Kyle. Poate că ar fi suportat totul mai uşor dacă nu ar fi existat tensiunea ce mocnea între ei, însă intuiţia îi spunea că nu va fi uşor. Era o tensiune sexuală ce se simţea de cîte ori se atingeau în treacăt şi de fiecare dată cînd se priveau.

Însă Skye ştia că are dreptate. Se agăţa de speranţa că vor pleca în curînd de pe insulă, că se vor despărţi pentru totdeauna. Nu conta perspectiva de vis a pasiunii sub stele; o relaţie între ei nu putea duce decît la nefericire şi dezastru. Nu-i plăcea să recunoască, dar îi era teamă. Iar el, peste toate acestea, era atît de greu de stăpînit. Prea masculin, prea puternic, prea competent...

Şi era prea uşor să se bazeze pe el, prea uşor să depindă de el, să-l dorească, să aibă nevoie de el. Îl dorea atît de mult, încît începu să se gîndească dacă nu ar trebui să se mute în cealaltă parte a insulei.

Dar nu o putea face. Indiferent cît de rea era situaţia, el era acolo. Îl vedea, îi simţea puterea.

Astfel gîndindu-se, Skye se plimba printre copaci, cînd, brusc, înţepeni şi închise ochii, strîngîndu-şi pleoapele şi întrebîndu-se dacă nu cumva a făcut insolaţie. Însă, cînd îi deschise a doua oară,

căzu la pămînt, cu picioarele tăiate de emoţia bucuriei.

La orizont luceau nu una, ci două bărci. Skye aruncă cît colo scoicile şi sări în picioare, gata să o ia la fugă, ţipînd, spre ele. Unde dracu' era Kyle? se întrebă. Ar fi trebuit să le fi văzut deja; ar fi trebuit să-l vadă făcîndu-le disperat cu mîna, alergînd, aprinzînd focul. O luă la fugă.

Kyle văzuse deja bărcile. Se uita cu atenţie la felul în care oamenii le trăgeau la mal, ascuns după o dună de nisip.

Deci nu erau primii oameni care ajungeau pe insulă, însă nu asta era problema. Încă de cînd le zărise la orizont, îl încercase o senzaţie de pericol. Acum, după ce îi văzuse mai bine, se ruga să nu fie văzut de bărbaţii cu puşti şi, mai ales, ca aceştia să nu devină circumspecţi la vederea adăpostului construit şi a lucrurilor care se aflau pe plajă.

Zgomote de paşi îl treziră la realitate. Disperat, Kyle îşi dădu seama că Skye văzuse bărcile şi că fugea într-acolo.

– Dumnezeule! gemu printre dinţi, cu maxilarele încordate. O aşteptă pînă ajunse în dreptul lui. Skye îl văzu şi pînă să realizeze ce e cu el de arată în halul acela, Kyle o prinse în braţe şi o trase la pămînt, strîngînd-o cît putea de tare. Skye se lupta cu el, disperată, încercînd să-şi tragă răsuflarea. Ochii îi străluceau de furie, acuzîndu-l înainte de a vorbi.

– Ce dracu' faci? strigă. Mai mult de atît nu reuşi să spună, pentru că el îi puse mîna la gură.

– Taci! şuieră Kyle. Bărbaţii de acolo te vor omorî chiar înainte de a te vedea.

Lui Skye îi dădură lacrimile. Habar n-avea ce se întîmplă şi era complet neajutorată. Salvatorii stăteau în faţa lor, iar ea nu putea să facă nimic din cauza unui nenorocit de mascul, maniac, autocrat şi misogin, care o imobilizase. Zbătîndu-se disperată, reuşi să-l muşte de deget.

– Lua-te-ar dracu'! înjură Kyle, apoi îi şopti la ureche, enervat la culme: Ascultă, ducesă, şi ascultă bine ce-ţi spun, pentru că nu vreau să-ţi dau una ca să te reduc la tăcere. Oamenii aceia sînt traficanţi de droguri şi, dacă te uiţi mai bine, o să-ţi dai seama că au şi arme. Eu nu vreau să mor, domnişoară Delaney, şi dacă ai impresia că o să te apăr cu propriul meu trup de vreun glonţ, mai ai de aşteptat. Aşa că nu te mai mişca şi taci.

Skye tot nu înţelegea ce se întîmplă, însă nu avea de ales; trebuia să facă aşa cum îi spusese el.

Într-adevăr, bărbaţii din bărci păreau înarmaţi pînă-n dinţi. Văzu cum fac nişte schimburi între ei, de la barca mare, la una mai mică. Se lipi fără să vrea de Kyle, atît fascinată, cît şi temătoare. Nu avea idee în ce consta schimbul. De unde ştia că e vorba de droguri?

Nu mai apucă să-l întrebe, pentru că rămase fără aer.

Doi dintre cei zece oameni se uitau cu atenţie în direcţia lor. Părură să se certe pentru cîteva clipe, apoi unul dintre ei, cel mai solid, dădu din mînă a

lehamite, şi-şi văzu de treabă în continuare. Celălalt continuă să privească în direcţia lor. În cele din urmă ridică din umeri şi se duse şi el înapoi la treabă.

Skye nu avea nici cea mai mică idee cît timp trecuse, dar în cele din urmă rendez-vous-ul celor două bărci luă sfîrşit. Kyle simţi tensiunea trupului ei că se risipeşte, abia cînd cele două bărci nu se mai văzură la orizont.

Se ridică, privi spre larg, apoi înapoi la Skye, care rămăsese întinsă pe jos, sprijinită în coate.

– Nu cred că înţeleg ce s-a întîmplat, îl provocă, conştientă de faptul că erau din nou singuri. De ce nu le-am fi putut cere ajutorul? Puteam să le explicăm că nu ne interesează ce fac ei acolo...

Kyle se uita la ea, fără să-i vină să creadă.

– Tu nu mai auzi? Nu înţelegi ce spun? Erau traficanţi de droguri.

– Şi ce! Nu mă interesează că...

– Oh, Doamne, cu ce ţi-am greşit! exclamă Kyle, exasperat, privind cerul, de parcă ar fi aşteptat un semn. Se uită din nou la ea. Aici nu se ţinea o petrecere, Skye. Se făcea un transfer de marfă – probabil o încărcătură de cocaină. Oamenii care fac asta şi sînt prinşi intră la închisoare pentru o jumătate de secol. Şi tu vrei să fugi spre ei şi să le promiţi că nu vei vorbi, dacă te vor depozita într-un port mic şi prietenos?

– Nu mai vorbi cu mine de sus! ţipă Skye. Dacă îmi explici, înţeleg. Îmi pare rău. Dar nu aveam de

unde să ştiu ce fac oamenii aceia acolo. Şi dacă nu mi-am dat seama imediat, te rog să mă ierţi!

Deodată realiză cît era de dezamăgită. Pentru cîteva secunde crezuse că într-o oră va pleca acasă.

Acum nu avea decît să o ia de la început.

În plus, mai înainte, faptul că găsise sticla de Coca-Cola însemnase speranţă. Acum nu mai însemna decît că insula este frecventată de piraţi ai secolului XX.

– Nu vom mai pleca niciodată de aici, nu? întrebă, dezolată. Şi acum, va trebui să avem şi grijă să...

– Nu fi absurdă, oftă Kyle, privindu-i cu înţelegere chipul delicat. Întinse o mînă şi o ridică. Vom pleca de aici. Prietenii tăi vor răscoli cerul şi pămîntul ca să te găsească.

Da, cu siguranţă că Ted o va căuta. Şi avea prieteni, prieteni buni. Lucy Grant, asistenta ei personală şi secretară, va face tot posibilul, înainte de a accepta faptul că Skye a dispărut pentru totdeauna. Harry Dunbart, avocatul corporaţiei, care o urmărea aproape pas cu pas, va ridica tot ce e avion în ţară ca să o caute.

Şi Kyle avea probabil oameni care nu-i acceptau dispariţia atît de uşor. Plus faptul că era prima dată cînd se prăbuşea un avion al companiei lui.

– Da, cred că în cele din urmă ne vor găsi. Zîmbi. Acum mă duc să iau scoicile, pentru că

mi-au căzut în timp ce alergam încoace. Îşi frecă uşor ceafa. Tare mi-aş dori ca, dacă se întîmplă ceva să mă apuci, simplu, de umăr, îl tachină. Cred că am vînătăi din cap pînă-n vîrful picioarelor.

Mulţumit că Skye trecuse peste dificultatea situaţiei şi părea ceva mai prietenoasă, Kyle întinse mîna şi îi făcu un masaj, alungîndu-i tensiunea cu mişcări ferme şi precise.

– Lasă-le naibii de scoici. Hai spre tabără. Am un cadou pentru tine.

– Un cadou? Skye nu reuşi să se abţină să nu zîmbească larg, ceea ce nu-i veni nici ei să creadă – doar abia scăpase dintr-o explozie, flirtase cu pneumonia după furtună, erau să o omoare nişte traficanţi de droguri.

Dar asta nu mai conta, pentru că Kyle îi zîmbea tandru şi probabil că ţinea foarte mult la ea, indiferent cum se purtase pînă atunci.

Şi acum îi oferea un cadou. Ceva obişnuit în viaţa de zi cu zi. Dar aici, cu oceanul, cerul, nisipul şi doar ei doi, însemna totul.

– Ce? întrebă Skye, simţindu-se ca un copil în faţa unei cutii mari pe care nu avea voie să o deschidă pînă la Crăciun.

– Surpriză, răspunse el, zîmbindu-i subtil. Poate că o luase razna, însă, deodată, Skye începu să rîdă în hohote. De ce rîzi, doamnă? întrebă el, suspicios.

– Oh, Doamne, scuză-mă! reuşi ea să spună, printre hohote. Mă uitam la tine şi mă gîndeam...

adică proprietarul unei corporaţii ce valorează milioane de dolari... să te vadă cineva cu pantalonii ăştia şi cu barbă, ce mai, hippies sînt mici copii pe lîngă tine.

Kyle zîmbi şi-şi frecă barba.

– N-am ce face, murmură el. Dar mă întreb cum naiba reuşesc eroii din filme să arate mereu proaspăt bărbieriţi, aşa, pierduţi în junglă sau pe vreo insulă pustie.

Skye chicoti şi clătină din cap.

– Nu ştiu, nu m-am gîndit la asta pînă acum. Oricum, faţa e cum e, însă corpul trece de cele mai pretenţioase standarde ale...

Tăcu. Ea fusese cea care insistase ca relaţia lor să rămînă platonică şi uite că acum făcea insinuări.

– Uau! rîse Kyle, surprins, în timp ce degetele lui îi mîngîiară spatele, cu un gest de afecţiune prietenească. Un compliment, Skye? Mulţumesc.

– Ei, acum sper să nu ţi se urce la cap, zise Skye, încercînd să păstreze acelaşi ton nonşalant. Se presupune ca eroii să fie modeşti, nu să se umfle în pene.

– Hmmm, mustăci Kyle, dîndu-i fiori pe şira spinării. Poate că, de obicei, eroii sînt mai tineri.

– Poate.

– Să-ţi spun un secret.

– Da? Ce?

– Picioarele tale sînt mult mai frumoase decît ale eroinelor care sînt iubitele eroilor mei.

– Mulţumesc. De ce trebuise să se chinuiască

să pronunţe cuvîntul? O tachina, bineînţeles. Nu! Realiza cu claritate. Flirtau! Flirtau de parcă se aflau la o întîlnire amoroasă.

– Şi...

– Şi ce? Nu putu rezista tonului lui insinuant.

– După cum am spus mai devreme, ai un fund tare simpatic!

– Hai, las-o baltă! rîse Skye, ştiind că a roşit. Unde e cadoul pe care mi l-ai promis?

– Pe masă. Du-te şi ia-ţi-l şi nu uita că vreau să te ajut să-l foloseşti!

Privindu-l suspicioasă, Skye se îndreptă spre masă. Ochii i se umplură de lacrimi; ştia cît de mult muncise să-l facă.

Era un pieptene. Cu dinţii cam distanţaţi şi nu prea netezi, însă frumos. Îl întoarse pe o parte şi pe cealaltă, încercînd să-şi dea seama din ce l-a făcut.

– Carapace de broască ţestoasă, o lămuri el. Am găsit-o pe plajă, minus broasca.

– E frumos, zise Skye, emoţionată. Îţi mulţumesc.

Se apropie de ea.

– N-aş vrea ca atunci cînd plecăm de aici să nu mai ai păr pe cap. Avem apă destulă. Mîine putem să încercăm să-l spălăm cu ulei de nucă de cocos.

Skye dădu din cap, uitîndu-se din nou la pieptene. Se apropiaseră mult şi-l dorea şi mai aproape, însă tot îi mai era teamă de el. Ar fi vrut atît de mult să cadă în braţele lui, să-i guste buzele.

„Fii sinceră, se mustră, vrei mai mult de-atît"...

Şi voia, însă sentimentele îi erau confuze. Întotdeauna crezuse că-l iubea pe Ted şi, deşi accepta şi acum că sexul nu este totul într-o relaţie, îi era greu să egaleze starea de îndrăgostire cu iubirea. Însă acum se vedea forţată să se întrebe dacă, într-adevăr, îl iubea pe Ted.

Ceea ce simţea pentru Kyle o bulversa. Îl admira, îl respecta. Chiar şi atunci cînd îi venea să-i vîre ceva în gura care nu voia să tacă, avea nevoie de el.

Ştia, de asemenea, că-l place foarte mult. Dar îl iubea? Era posibil să iubeşti un străin? Chiar şi un străin intim, care pentru moment era cea mai importantă persoană din lume?

Sau îi era teamă să nu se îndrăgostească? Ce urma să facă atunci cînd revenea la lumea reală? Îi va întoarce spatele?

Skye se gîndi la zilele pe care şi le petrecea cu Virginia şi cu Steven, înainte de moartea lui. Se plimbau îndelung, iar Steven o întreba mereu de Ted. Nu o judeca niciodată, nu-i dădea sfaturi, însă ştia că nu-l simpatizează. Dacă îl întreba ce părere are, Steven o privea lung şi-i spunea: „Fă ce vrei, numai nu lăsa adevărata fericire să treacă pe lîngă tine", apoi o strîngea la piept. „Cînd va veni, vei şti – să nu stai pe gînduri".

„Sînt fericită cu Ted", îi răspundea întotdeauna. Iar Steven nu mai spunea nimic, însă continua să o privească întrebător. „Atunci de ce Ted nu e cu tine şi de ce nu te măriţi şi..."

Şi ea se întreba de ce nu insistase ca Ted să vină cu ea, cînd avea atît de multă nevoie de el?

Şi totuşi Ted îi oferea siguranţă. Cînd revenea, îl găsea acolo întotdeauna. Ştia că pentru el era unica femeie de pe lume, ceea ce-i intensifica senzaţia de vină.

– Ei bine?

„Ei bine, ce?" Îşi dădu seama că vorbise pînă atunci şi că ea nu auzise nici un cuvînt. Se uitase prin el, nu la el.

– Scuză-mă. Ce spuneai?

– Vrei să încerci?

„Ce să încerc?" se întrebă. Oare cît timp se uitase prin el?

– Să prinzi peşte, insistă Kyle. La naiba, chiar că nu auzi nimic din ce-ţi spun. Rîse.

– Mă gîndeam la ceva, zise Skye. Sigur că încerc, dar nu promit nimic.

Cîteva minute mai tîrziu, îl urmă în apă, înarmată cu un băţ lung, ascuţit la capăt cu briceagul.

– Am uitat să te întreb, îi strigă, întorcîndu-se pe jumătate. Ştii să înoţi?

– Mai mult sau mai puţin.

– Vezi să nu atingi şi să nu calci pe nimic roşu. Sînt corali.

– Corali!

Insula era înconjurată în întregime de corali. Probabil de aceea străinii nu se apropiaseră. Dacă nu manevrau perfect vasele acelea mari, ar fi putut avea accidente.

– Minunat, bombăni Skye, abia respirînd. Cît mai mergem?

– Încă puţin.

– Minunat, bombăni din nou. Minunat pentru Kyle, care încă stătea în picioare. Skye deja înota. Cum o să pot prinde peşte cînd eu nici nu pot să-mi ţin echilibrul?

– Te mişti repede şi te orientezi la ceva mare, ca să-l nimereşti! rîse el. Gata, am ajuns la corali.

Skye îi vedea prin apă şi le admira frumuseţea – multiplele culori şi peştii grupuri-grupuri, făceau din tărîmurile subacvatice o ţară a fanteziei.

– Să nu calci pe vreunul! o avertiză. O să te tai!

Skye se strîmbă, călcînd apa, furioasă.

– Şi-acum ce fac?

– Aşteptăm.

– Aşteptăm! Cît crezi că mai pot face asta?

– Ţine-te de gîtul meu, se oferi el.

Skye se conformă. Kyle era îndeajuns de înalt, încît să stea în picioare pe porţiunile de nisip dintre corali.

– Presimt că n-o să fac mare scofală, murmură Skye, urcîndu-se în spatele lui.

– Nu, să vezi ce bine o să te descurci, o asigură el, bucuros că nu-i vedea rînjetul de pe faţă.

Skye îi simţi pieptul cutremurîndu-se de rîs. Îi trase rapid o palmă în cap.

– Ai grijă, Tarzan! N-aş vrea ca următoarea să nimerească unde-ţi place ţie mai mult.

– Mai bine vezi ce faci acolo! zise el, rîzînd. Şi

nu te mai lăsa pradă primitivelor impulsuri feminine! O să sperii peştii.

– Măcar spune-mi după ce să mă uit.

– După ceva ce pare a fi bun, răspunse Kyle. Afară de baracude şi rechini.

– Rechini! Se lipi toată de trupul lui, iar el îi simţi plăcut sînii striviţi de spatele lui. Era din nou bucuros că nu-i vedea faţa.

– Îhmm... murmură el. Rechinii trăiesc în ocean. Dar nu-ţi face griji, atîta timp cît nu intri în panică şi nu te zbaţi, nici nu te bagă în seamă. Iar noi nu vrem decît un peşte gras, pe care-l aşteptăm să treacă pe-aici.

– Şi dacă-l rog o să stea nemişcat, ca să-l lovesc? întrebă Skye.

– Sincer să fiu, nici nu mă aşteptam să-l nimereşti, răspunse Kyle.

– Mulţumesc de încredere.

– Fii pe fază.

– Să trăiţi, am înţeles. Foarte conştientă de ce ţinea în braţe, Skye rămase şocată cînd îşi dădu seama că vede un peşte mare. Se încordă şi-i şopti la ureche: Acolo.

– Unde?

– Uite acolo!

Era în dreapta lor – un peşte urît şi, în comparaţie cu peştii superbi ce zburdau pe lîngă ei, părea decolorat.

– Al nostru e, Skye!

Nu era pregătită pentru explozia de energie ce

erupse cu putere sub ea, pentru încordarea musculară care o aruncă cît colo, în apa sărată. Ieşi la suprafaţă tuşind şi pufnind – probabil că înghiţise o jumătate de Pacific. Se agăţă de el cu mai multă hotărîre.

Kyle se aplecă puţin, în aşa fel încît să poată ţine şi peştele şi să o bată şi pe ea pe spate. Tare ar mai fi vrut să rîdă.

– Hei, tu ai fost cea care a văzut peştele! Ar fi trebuit să fii pregătită.

– Scuză-mă! îngăimă ea, încă tuşind.

– N-ai de ce să te scuzi. Să ţii minte pentru data viitoare.

Kyle începu să meargă înapoi către ţărm, cărînd-o şi pe ea şi peştele. Skye lăsă capul în jos, fără să mai comenteze. Oare va mai fi o data viitoare? Oare se terminase războiul rece dintre ei? Şi dacă era adevărat, încotro se îndreptau?

Ajunşi la mal, Kyle îi spuse:

– Fugi şi adu cîteva lemne să facem focul.

Skye o luă la fugă, însă după cîţiva metri se întoarse.

– Kyle?

– Mmm?

– Eşti sigur? Dacă oamenii din bărci văd fumul şi se întorc?

– Stai liniştită, nu se vor mai întoarce mult timp de-acum încolo. Azi au făcut un transfer major. Sîntem în siguranţă.

Peştele era delicios. Stînd la masă, Skye simţi

nevoia de a face conversaţie.

– Probabil că ţi se duce lipsa acasă, zise ea, bine dispusă. Cred că le e dor de tine.

Kyle muşcă din peşte şi ridică din umeri.

– Sper. Fiul meu, fratele meu, angajaţii...

– Soţia? Îi scăpase, gata.

El ridică dintr-o sprînceană, amuzat.

– Soţia mea? Mă îndoiesc că a vărsat vreo lacrimă. După cum o ştiu eu pe Lisa, adăugă, probabil că la ora asta munceşte din greu să mă declare mort, din punct de vedere legal. Dispariţia mea a picat numai bine.

– De ce?

– Pentru că marţea trecută trebuia să semnăm actele de divorţ. De aceea pilotam eu avionul. Nu mai aveam răbdare.

Skye se simţi cuprinsă de curiozitate.

– Dacă sînteţi despărţiţi de zece ani, de ce ai amînat atît de mult divorţul?

Kyle o privi în ochi, amuzat.

– Te interesează cu adevărat?

– Trebuie să vorbim şi noi despre ceva, nu?

– Cred că da. Voiam să divorţez de douăzeci de ani, nu de zece. Dar am stat împreună din cauza fiului meu. Apoi ne-am despărţit. Lisa iubea prea mult banii ca să mă lase să plec. Şi-apoi nu m-a interesat. Viaţa e mai puţin complicată cînd ai o soţie. Acum Lisa se mulţumeşte cu o sumă lunară. Şi cred că e minunat pentru ea să fie din nou liberă. Iar acum Chris e destul de mare ca să înţeleagă.

– Oh, murmură Skye. Chris e fiul tău?

– Da.

– Cîţi ani are?

– Douăzeci.

– Oh, murmură din nou Skye. Kyle rîse.

– Parcă văd cum ţi se învîrt rotiţele în cap, doamnă Delaney. Da, m-am căsătorit cu Lisa pentru că era însărcinată. Nu a fost niciodată vreo mare iubire între noi. Acum e rîndul tău.

– Poftim?

– E rîndul tău. Skye simţi din nou că roşeşte, sigură de faptul că se referea la Ted. Mintea ei căuta înnebunită nişte răspunsuri evazive.

– Steven, zise el, încet, cu ochii plini de compasiune. Povesteşte-mi despre fratele tău.

Skye îşi plecă uşor capul, încurcată. Se trezi spunînd:

– Steven era fratele meu geamăn. Eram foarte apropiaţi. Cînd au murit părinţii noştri, nu ne aveam decît unul pe celălalt. Noi am creat firma *Delaney.* Virginia a fost colegă de şcoală şi prietenă cu mine, înainte de a se mărita cu Steven, aşa că, după ce s-au mutat în Australia, eram deseori împreună.

– Cum a murit?

– Cancer.

– Probabil că era foarte tînăr.

Skye clipi des.

– Da, avea douăzeci şi cinci de ani. A murit anul trecut. Se uita în ochii lui Kyle de parcă ar fi fost hipnotizată. Ar fi vrut să continue să vorbească,

deşi nu avea nici un sens. Niciodată nu discutase cu Ted despre Steven şi iat-o acum, vorbind, vorbind...

Îi povesti despre anii de tratament cu cobalt, de chimioterapie şi raze. Despre teamă, despre speranţe. Despre Steven. Despre minunatul lui optimism. Despre cît de mult iubea viaţa.

Kyle o asculta, uimit de valurile de tandreţe pe care le trezea în el. Era convins că Skye îi împărtăşea emoţii şi sentimente despre care nu mai discutase cu nimeni pînă atunci.

După ce termină de vorbit, el se ridică încet de la masă şi se aşeză lîngă ea. Îi ridică uşor obrazul, pentru a o putea privi în ochi, mîngîind-o abia simţit, cu degetul mare. Prinsă de puterea ochilor lui, Skye văzu cum buzele lui coboară încet pînă la ale ei şi le cuprind, dezmierdîndu-le dulce. Le acceptă, gata să le deschidă pe ale ei pentru a-i savura întreaga senzualitate masculină. Însă sărutul a fost prea scurt, prea tandru. Vîrful limbii lui îi mîngîie abia simţit buza de jos şi apoi, spre surprinderea ei, se depărtă.

– Îţi promit că vei avea lumină în fiecare noapte.

Se ridică. Nedumerită, Skye îl privi cum se îndepărtează.

– Unde te duci? îl strigă în cele din urmă, amintindu-şi că totuşi nu-l voia lîngă ea, dar conştientă că se schimbase ceva între ei.

– Să înot.

– Acum? protestă Skye, confuză. E întuneric.

El fluiera, dar sunetul suna ciudat.

– Ştiu că e întuneric. Dar oricum am chef să înot.

Nu voia să înoate; avea nevoie. Trebuia să facă neapărat ceva ca să îndepărteze tensiunea şi dorinţa ce deveniseră de nesuportat.

O simţise cum se dăruieşte şi ştia că, dacă ar fi luat-o în braţe, nu l-ar fi respins.

Dar nu era momentul. Voia două lucruri de la ea – să-l cunoască şi să-l accepte aşa cum e şi să fie sigur că între ei nu se interpune nici o fantomă.

Nu-şi înţelegea sentimentele, dar ştia că o voia într-un mod unic pentru el, pînă atunci.

Şi ştia că nu-i va da niciodată voie să se întoarcă la alt bărbat, civilizat sau nu.

Capitolul 6

Ceva mergea abia simţit pe pielea ei.

Clipind nedumerită, cu soarele în ochi, Skye deveni din ce în ce mai conştientă de scîrboasa senzaţie. Începuse de la gleznă şi acum părea să urce în sus pe picior.

Se ridică, încruntată şi somnoroasă. Clipi din nou şi se uită în direcţia piciorului.

Un gîndac. Negru, mare de vreo trei centimetri, se tîra în susul piciorului ei, mişcîndu-şi antenele în toate direcţiile.

Chipul lui Skye se transformă într-o mască a groazei.

– Oh, Doamne! ţipă din toţi plămînii, sărind în picioare cu o mişcare furioasă şi în acelaşi timp alungînd cu mîna creatura. Încercă să-l omoare, dar nu nimeri şi privi cuprinsă de panică cum gîndacul

îşi desface aripile şi zboară, oprindu-se exact pe umărul ei, luîndu-şi apoi din nou zborul.

Panica ce o cuprinsese era tipic feminină. De obicei Skye era raţională şi se calma, pentru că nu suferea de fobia insectelor, dar să se trezească din somn şi să vadă un asemenea gîndac mergînd pe ea...

Trezit de ţipetele ei ce-i spărgeau timpanele, Kyle se ridică şi el în picioare, cu ochii mari, cu trupul încordat, simţind primejdia.

– Ce e? Ce s-a întîmplat? întrebă, uitîndu-se la Skye şi la numărul artistic bizar, de ritual, pe care părea să-l danseze.

– Aoleu, Dumnezeule! Vocea ei tremura de dezgust şi teroare. E în păr! Skye se îndreptă către ocean cu viteza fulgerului, fugind atît de tare, încît picioarele abia îi atingeau pămîntul. Încă nedumerit şi îngrijorat, Kyle fugi după ea, ajungînd-o abia în apă, unde Skye se scufunda cu furie. O prinse ferm de umeri, o ridică şi, ţinînd-o la cîţiva centimetri de pieptul lui, încercă să-şi dea seama ce spune printre semne şi exclamaţii.

– Ce e, Skye? O scutură, cu ochii încă negri de teama şi grija pe care încerca să şi le controleze. *Ce s-a întîmplat?*

– Mai e? Mai e? Oh, Doamne! Îl simt! Se smulse din braţele lui cu o forţă uimitoare şi se aruncă din nou sub apă. Ce mai, înnebunise. Încercînd să-şi recapete calmul, Kyle o pescui din nou şi de data asta o strînse bine în braţe, ca să nu-i mai scape.

– Ce să mai fie? întrebă el, privind-o în ochii larg deschişi, cu pupile dilatate, ce străluceau printre şuviţele de păr care-i atîrnau pe faţă.

– Uită-te! zise Skye, aplecîndu-se.

Kyle îi cuprinse capul cu mîinile şi, încruntat, îi cercetă şuviţă cu şuviţă, însă fără a şti nici acum ce caută. În cele din urmă, după ce se convinse că nu e nimic acolo, dădu din cap.

– Ce era?

– Un gîndac, îi zise ea, cutremurîndu-se.

– *Un gîndac?* ţipă el, exasperat şi strîngîndu-i capul cu mîinile. M-ai costat zece ani din viaţă şi un cap plin de păr alb pentru *un gîndac?*

– Nu era un simplu gîndac! pufni Skye, indignată. Ăsta zbura!

– Era un gîndac de palmier! urlă el. La dracu', Skye, m-ai speriat de moarte pentru un gîndac care nu putea să-ţi facă nici un rău!

– Era în părul meu! ţipă ea, întrebîndu-se de ce era atît de nervos. Se tîra pe mine şi era dezgustător!

Dintr-odată, privindu-i chipul delicat, însă revoltat, ochii de pisică strălucind, părul atîrnîndu-i ud pe faţă, Kyle izbucni în rîs. Rîse atît de tare, încît căzu pe jos în nisip.

Skye se uită la el, apoi îşi muşcă buza de jos. Păşi cît putu de demn spre el, privindu-l cum rîde ca un isteric.

– Oh, Doamne, ajută-mă! Un gîndac! reuşi Kyle să articuleze printre hohote.

– Nu mi s-a părut deloc amuzant! se strîmbă Skye, încrucişîndu-şi braţele peste piept.

Kyle încercă să-şi revină, dar în zadar. Se distra grozav. Ar fi trebuit să rîdă şi ea, rostogolindu-se lîngă el.

Dar nu rîse şi rămase în picioare. Avea prea multe rezerve faţă de el. Şi asta durea. Plus probabil groaza ridicolă prin care tocmai trecuse. Realitatea a tot ce se întîmplase păru să o trezească, precum o palmă.

Nu ştia de ce, însă, deodată se gîndi că, niciodată, dar niciodată nu va mai pleca de pe insulă. În fiecare zi care trecea se întîmpla ceva nou şi îngrozitor. Cei de acasă sigur o dăduseră dispărută. Nu mai conta dacă venea o nouă furtună şi supravieţuiau, pentru că oricum urmau să se întoarcă traficanţii de droguri şi să-i omoare.

Făcu stînga-mprejur şi, fără să-i mai spună nimic lui Kyle, se întoarse la adăpost, unde se trînti pe jos. Nu plîngea; se simţea prea goală pe dinăuntru. Mai goală decît fusese vreodată în viaţa ei.

Kyle o urmări cu privirea. Rîsul i se stinse. Reacţia ei îl şocase. Întotdeauna avusese simţul umorului şi o mare capacitate de autoironie.

Ridică din umeri, gîndindu-se că probabil incidentul a indispus-o. Se ridică, înjurînd. Al dracului să fie dacă avea de gînd să facă pe sora medicală cu ea sau să-şi ceară scuze.

Ea rămase în adăpost în timp ce el mîncă o banană şi o nucă de cocos – atît laptele, cît şi

fructul. Nu ieşi nici cînd el se spălă pe faţă cu apă proaspătă şi încercă să se spele pe dinţi. Enervat, Kyle se hotărî în cele din urmă să o lase în pace şi să plece înspre locul unde se prăbuşise avionul, poate mai găsea ceva.

Se întoarse cîteva ore mai tîrziu şi mai enervat de faptul că nu găsise nici un fruct, deşi căutase atîta timp sub soarele dogoritor. Îşi dădu seama dintr-o privire că Skye nu mai era înăuntru – se dusese pe plajă, unde se aşezase pe nisip, privind oceanul. Îşi simţea nervii întinşi la maximum, mai ales pentru că Skye nu făcuse nimic în tot acest timp. Apă mai era puţină, fructe la fel, iar vasele în care mîncau, murdare şi lăsate pe masă. Îi cerea atît de puţin, se gîndi cu amărăciune, luînd totul asupra lui şi acum, doar pentru că era indispusă, îşi neglijase complet şi puţinele responsabilităţi pe care le avea.

Paşi largi îl aduseră lîngă ea.

– Ce dracu' crezi că faci? o întrebă, supărat.

Nici măcar nu se uită la el; rămase cu ochii ţintuiţi spre apă.

– Contează?

– Poftim?

– Contează? Tonul ei era scăzut, plictisit. Ce sens are?

– Nu cred că te înţeleg, zise Kyle, privind-o printre pleoapele îngustate, de data asta puţin îngrijorat.

– Nu merită, zise ea, la fel de blazată. Exact ca

tratamentele – nu duc nicăieri.

Mintea lui Kyle lucra repede. Îşi dădu seama că nu era ostilă; pur şi simplu nu o interesa. Deşi nu însemnase nimic, întîmplarea cu insecta fusese ca un cataclism pentru sufletul ei, lăsîndu-l pustiit şi lipsit de reacţie.

– Înţeleg, zise el încet. Nu te mai interesează dacă mai trăieşti sau nu.

Skye abia dacă ridică din umeri, total nepăsătoare.

– E preferabil să mori repede, decît să putrezeşti încet, declară ea.

Era serioasă, îşi spuse Kyle. Undeva, în mintea ei, asocia ceea ce se întîmpla cu ei cu experienţa trăită alături de fratele ei, care murise încet, agonic şi inevitabil. De ce să mai înduri cînd...

Trebuia să facă neapărat ceva. Bun sau greşit, trebuia să facă un pas. Se aplecă şi o prinse bine, ridicînd-o în picioare cu atîta forţă, încît îi căzu capul pe spate.

– Steven a murit, atunci tu de ce să mai trăieşti, nu? Asta ai în cap? Ochii ei începură să arunce fulgere de furie. Deschise gura să protesteze, dar el refuză să o asculte. Ei bine, dragă domnişoară, eu nu sînt mort şi nici tu. Şi lucrurile nu stau chiar aşa de rău. Sîntem întregi, avem apă, mîncare, adăpost. Şi chiar dacă vor trece ani pînă cînd va veni cineva să ne salveze, o să supravieţuieşti şi vei învăţa să trăieşti şi să faci tot posibilul să te acomodezi cu mine, pentru că *eu* vreau să trăiesc.

În timp ce vorbea, o ţinea bine cu o mînă, iar cu cealaltă îi descheia nasturii de la bluză, în ciuda încercărilor ei de a-i ţine piept.

– Ce faci? îl întrebă. Ţi-am spus că nu vreau să...

– Nu mai dau doi bani pe ce vrei sau nu vrei tu! o puse la punct Kyle. O să facem o baie şi o să spălăm părul ăsta şi-ar fi bine să pui mîna să te îngrijeşti, dacă nu pentru tine, atunci pentru ca să-mi faci mie o plăcere!

Kyle se mişca plin de agilitate, iar Skye nu putea ţine ritmul cu el. O răsuci ca să scoată bluza de pe ea, îi scoase şi sutienul, ceea ce o luă pe neaşteptate, trimiţîndu-i fiori pe şira spinării. Încercă să-l prindă de braţe, însă el o ridică pe un umăr şi o smuci, fără să o menajeze, pentru a-i da jos şi şortul. Cu gura căscată, încă prea nedumerită ca să-şi dea seama ce se întîmplă, Skye ţipă:

– Opreşte-te! Lasă-mă în pace! Nu poţi face asta!

– Zău? întrebă el, scurt. Nu văd pe nimeni pe aici care să mă oprească!

Şocată, nu făcu nici un pas în momentul în care o lăsă jos, pentru a-şi scoate şi el şortul. Abia dacă observă cît de bronzat era, în comparaţie cu carnea albă, neatinsă de soare. Se dezmetici şi dădu să o ia la fugă, dar, din nou, prea tîrziu. O prinse înainte de a face un al doilea pas pe nisip şi o luă pe sus, tîrînd-o spre apă. Cînd încercă să-l lovească, o băgă la fund, pînă cînd încetă să mai mişte, Apoi

o trase afară, ţinînd-o cu o mînă de spate şi cu cealaltă de ceafă.

– Ai înnebunit, doamnă Delaney? o întrebă.

În loc să-i răspundă, începu din nou să-l lovească.

– Bine, zise el. O băgă din nou la fund, cu toate eforturile ei de a se elibera. De data asta, cînd o ridică la suprafaţă, stătea cuminte, nemişcată, tremurînd de furie şi indignare.

Uitase complet de depresia profundă în care căzuse mai înainte. Era convinsă că nimerise în mîinile unui nebun, iar mintea ei căuta cu disperare o cale de a scăpa. Sînii i se ridicau odată cu efortul respiraţiei şi îşi ţinea mîinile pe lîngă corp, drepte, cu pumnii strînşi şi cu unghiile înfipte adînc în carne. Se uita la el cum lua apă în pumni şi o spăla temeinic, frecîndu-i energic trupul. Respiraţia i se opri pentru cîteva clipe, cît îi luă lui Kyle ca să-i spele sînii. Continua să o fixeze cu privirea, provocînd-o în acelaşi timp. Skye rămase cu gura căscată cînd o spălă cu naturaleţe şi în cele mai intime părţi ale trupului – fără a spune nimic, ci continuînd să-i zîmbească senzual. Cînd dădu să o ia iar la fugă, el rîse adînc, din gît, iar Skye nu mai auzea nimic altceva. Era clar de ce era atît de amuzat. O prinse din doi paşi.

O strînse bine şi ieşi cu ea din apă, în timp ce ea începu din nou să-l lovească şi să dea din picioare. Era mică, însă avea putere. Trebui să depună ceva efort ca să nu o scape.

– Dă-mi drumul! şuieră Skye, ameninţătoare, ca un şarpe gata de atac.

– Încă nu. Mai avem părul, răspunse el, vesel, punînd-o jos, lîngă rezerva de apă. Înainte să se ridice un centimetru, o împinse la loc. Se întinse şi luă cu o mînă mixtura de ulei de nucă de cocos; cîteva secunde mai tîrziu, îi freca părul, iar ea nu putea să se mişte şi stătea sub el, alternînd între furie neagră şi lacrimi.

– De acum încolo ar fi bine dacă ai dormi cu un ochi deschis, şuieră ea. Îţi promit că vei plăti cu vîrf şi îndesat pentru asta...

– Cred că e gata, o întrerupse Kyle, după ce degetele lui îi terminară de masat pielea capului. Aduc apa. Nu, mai bine vii cu mine.

O trase lîngă groapa de apă, luă un recipient, îl umplu şi începu să-i toarne în cap, limpezindu-i părul. Ca să o poată clăti mai bine, o luă de ceafă şi îi coborî capul, ca un adevărat maestru coafor.

Îi era cam greu să-şi ţină mîinile în părul ei. Din poziţia în care stătea, cu picioarele desfăcute şi arcuită în faţă, Skye oferea o privelişte încîntătoare, un gît lung şi delicat, o piele fină, destul de bronzată şi conturul unor sîni plini. După ce termină, Kyle îi dădu drumul.

– Asta e tot? întrebă ea, dîrdîind, cu dinţii încleştaţi, cu ochii strălucindu-i ameninţători şi cu trupul încordat. Ai terminat?

– Nu! Kyle clătină încet din cap. Scumpă doamnă, abia am început.

– Nu!

Protestă înainte să apuce să se mişte, pentru că o luă în braţe şi intră cu ea în adăpost. Skye se uita la el, dar nu citea de pe trăsăturile chipului lui dacă îl mustra sau nu conştiinţa. Kyle nu intenţionase să meargă atît de departe, dar, la dracu', oricum avea să-l omoare după aceea.

Măcar să lămurească totul acum.

– Scumpă domnişoară, unu – de acum înainte, viaţa noastră se va schimba. Sîntem parteneri. Doi – bagă bine la cap –, două trupuri ce alcătuiesc un întreg. Dacă ne vom petrece restul vieţii pe această insulă, am de gînd să te fac să ai un motiv pentru care să trăieşti şi al dracului să fiu dacă nu te fac să-mi răspunzi, începînd chiar din clipa asta.

O aruncă fără menajamente pe aşternut. Ea se roti repede pe o parte, dar Kyle o ţintui sub el şi-i prinse mîinile cu o îmbrăţişare.

Insistentă, dornică, fără să ezite, limba lui îi degusta dulceaţa gurii. Nu o pedepsea, nu o forţa, se juca cu ea subtil, însă fără a face un pas înapoi. Îi muşca buzele abia simţit, apoi i le mîngîia cu limba. Se lăsase pe ea cu jumătate din greutate şi cu mîna stîngă îi mîngîia părul ud şi curat; mîna dreaptă îi cuprinsese posesiv fesele, iar piciorul drept îi desfăcuse picioarele, musculos, lung, de neclintit.

Skye nu era sigură dacă nu mai avea forţă să se lupte cu el, sau nu mai voia. Era copleşitor. Simţea în mîngîierile lui ceva de o infinită tandreţe şi un sentiment de protecţie. Fiecare punct de contact

devenise seducător. Mîna cu care îi ţinea capul o mîngîia, cea de pe trup la fel, căutînd zone erogene, acum insistent, acum dulce.

Pînă atunci se simţise dezamăgită, apoi dezolată, apoi furioasă că l-ar fi omorît. Acum nici una dintre stările acelea nu mai avea nici un sens. Îl dorea, avea nevoie de el, încă din prima zi. Atmosfera insulară nu avea nici un amestec. Dacă l-ar fi cunoscut la birou, la o petrecere, între o mie de oameni, tot s-ar fi simţit atrasă de el. Nu mai cunoscuse aşa ceva şi, pe undeva, ştiuse dintotdeauna ce se va întîmpla între ei. Iar realitatea se dovedea a întrece şi cele mai lubrice fantezii.

Îl cuprinse cu braţul pe după gît, strecurîndu-şi degetele în părul lui castaniu. Fascinată, îi mîngîie obrazul, apoi umărul.

Dacă o lăsa acum, Skye ar fi cunoscut într-adevăr adevărata dezolare.

Însă Kyle nu avea nici o intenţie de acest fel. Mîinile ei delicate care îl mîngîiau, buzele dulci, îmbietoare, îl asigurau că nu se înşelase – îl dorea la fel de mult cum o dorea şi el. În gînd îi mulţumea lui Dumnezeu pentru asta – oricum, dacă nu l-ar fi vrut, s-ar fi despărţit foarte greu de trupul acesta îmbietor. Era beat de ea – era o minune –, sîni plini ce se arcuiau perfect la atingerile lui, talie mică, coapse rotunde ce tremurau şi se unduiau instinctiv de plăcere, răspunzîndu-i. Pielea îi era perfectă; nici expunerea la soare, nici igiena precară nu-i atenuaseră finețea. Picioarele erau lungi pentru înălţimea

ei şi bine proporţionate. Se cutremură cînd le simţi ridicîndu-se şi lipindu-se de trupul lui, dîndu-i, inconştient, libertatea de a iubi.

Skye nu se gîndise niciodată la posibilitatea de a-şi pierde minţile, dar iată că se întîmplase. De fapt, nu şi le pierduse de tot, pentru că trăia fiecare senzaţie cu savoare. Şi totuşi părea că a pierdut noţiunea dimensiunilor. Avea impresia că se află pe un tărîm unde nu mai exista altceva în afară de pasiunea dintre ei. Nu se mai controla absolut deloc; răspundea instantaneu, cînd încet, cînd tumultuos, cînd liniştită, cînd devastatoare. Deşi începuse cu viteză ameţitoare, acum Kyle o seducea încet, torturînd-o cu bună ştiinţă. Îi săruta sînii, o dezmierda, o muşca. Îşi înfipse unghiile în spatele lui; gemu, cutremurîndu-se din cap pînă-n picioare.

Kyle se uită la ea, cu ochi negri de pasiune, pe jumătate închişi – niciodată ochii de pisică nu fuseseră mai frumoşi, mai misterioşi şi mai seducători.

– Eşti magnifică, murmură, fără să-şi ia ochii din ochii ei, însă continuînd să o exploreze. Apoi ochii urmară calea mîinilor, privindu-i trupul cum se cutremură la fiecare mîngîiere, în convulsii pe care nu şi le putea controla... Iar şoaptele lui, tonul vocii cu care îi spunea ceea ce vedea, nu făcură decît să pună combustibil pe focul ce deja o ardea în interior.

– Kyle... reuşi să pronunţe, însă o cuprinse din nou un fior ce o făcu să se agaţe de el.

– Iubesc tot ce ţine de tine, murmura el, cu şoapte de catifea, ridicîndu-se spre ea.

Skye deschise ochii, însă, înainte să spună ceva, gemu de satisfacţie cînd el o pătrunse, provocîndu-i o căldură insuportabil de plăcută, orbitoare, de parcă trupul şi sufletul ei ar fi explodat cu un şoc de senzaţie pură.

Era magic, sălbatic şi totuşi tandru, ba chiar blînd în ciuda felului în care o luase, cu asalt de cuceritor. O consuma ca un vulcan, ca un cutremur, un ascendent sigur către paradis. Skye intră în ritmul lui – nu mai exista nimic altceva, nu ştia ce spune, îl ruga, se agăţa, urcînd piscuri ce o duceau către culmile pasiunii pe care nu o cunoscuse niciodată.

Crescendo-ul a fost o explozie de eliberare dulce, care odată eruptă lăsă în urma ei un curcubeu. Skye îşi reveni încet, coborînd înapoi pe pămînt, înapoi în adăpostul lor, înapoi în patul lor de nisip. Niciodată nu încercase o asemenea senzaţie de epuizare.

O ţinea în braţe, nemişcat, conturîndu-i obrazul cu mîna. Trecuse ceva timp, însă ei erau tot îmbrăţişaţi. Skye observă în treacăt că lumina de afară pălise, lăsînd locul unei nuanţe de un indigo catifelat. Răcoarea de afară dădea fiori trupului ei ud. Kyle o strînse mai tare, oferindu-i din căldura corpului său.

Încă ameţită, Skye închise ochii şi se ghemui în el. Nu voia să se gîndească la nimic; se simţea

prea minunat. Nu voia decît să doarmă în braţele confortabile ale bărbatului care o luase... ale bărbatului pe care îl dorea de atîta timp.

Cînd deschise din nou ochii, afară răsărise soarele. Mîna lui Kyle îi cuprindea un sîn şi cu un picior îi învăluise restul trupului. Atentă, încet, Skye se strecură de sub el şi ieşi afară. Privi soarele – urma să fie o zi minunată, senină şi strălucitoare.

Ar fi trebuit să vină o furtună, la fel de intempestivă precum gîndurile ei.

Se simţea copleşită de vină, nu numai pentru că îl înşelase pe Ted, ci şi pentru că o făcuse cu atîta plăcere... Tot nu reuşea să-şi amintească chipul lui. Era o parte din Kyle. O luase şi încă era plină de el.

Întotdeauna independentă şi sigură de ea, Skye se văzu silită să recunoască faptul că, acum, toate celelalte nu mai contau atît de mult. Kyle era ca un drog; nu numai că îi plăcuse, dar devenise dependentă. Deşi era îngrijorată, înfricoşată, jenată, vinovată, simţea din nou nevoia de el.

Gînditoare, dădu cu ochii de pieptenele pe care i-l făcuse el. Îl luă cu degete ţepene şi începu, automat, să se pieptene. Uimitor, părul ei era acum uşor de pieptănat, ba chiar moale – loţiunea lui Kyle îşi

făcuse efectul. Dură ceva timp, dar cînd termină, părul îi căzu la loc pe umeri şi pe sîni, în valuri.

Niciodată nu fusese o ipocrită şi accepta faptul că multe din cele spuse de Kyle erau adevărate. Fiecare pas din relaţia cu Ted fusese făcut cu precizie. Şi păstraseră o oarecare distanţă. Îl iubea pe Ted, era un bărbat minunat, însă iubirea dintre ei nu era copleşitoare, ci confortabilă, prietenească. Şi cînd făcuseră dragoste, nu era nimic copleşitor, ci confortabil...

Îi dădură lacrimile. Ştia că-i va fi greu cînd se va întoarce. Va trebui să-i spună totul lui Ted şi relaţia dintre ei se va sfîrşi. Nu ştia ce se va întîmpla cu ea sau ce-i va aduce viitorul, dar nu se mai putea întoarce la Ted, după ce fusese în întregime a altui bărbat.

Şi, totuşi, el era în continuare un străin. Un bărbat puternic, cu care nu ştia cum să se poarte... un bărbat care prelua şi comanda, un bărbat cu care nu ar fi avut niciodată o relaţie în afara acestei insule.

Nu voia să-i aparţină. Era dur şi impunător. Pe de altă parte, Ted era întotdeauna bun. Înţelegător. Nu o presa cu nimic, nu-i cerea nimic. Întotdeauna dispus să facă aşa cum voia ea.

„Atunci de ce nu-l pot iubi complet?" se întreba disperată. De ce i se deschisese mai mult, mult mai mult lui Kyle, într-o singură noapte?

Muşcîndu-şi buza de jos, Skye îşi dădu seama că ieşise afară complet goală. Se încruntă, încer-

cînd să-şi amintească unde-şi pusese hainele. Probabil că erau în colibă. Şi trebuia să se îmbrace, înainte de a da ochii cu Kyle, mai ales după noaptea trecută. Se întoarse în adăpost, ezitînd, păşind în vîrfurile picioarelor.

Kyle încă dormea, întins pe spate. Îl privi cu atenţie, studiindu-i profilul – senin, tăiat unghiular, nas lung şi drept. Era foarte frumos, în ciuda bărbii. Skye îi studie cu atenţie genele lungi şi sprîncenele perfecte. Nu rezistă tentaţiei şi se aplecă să-i îndepărteze de pe frunte o şuviţă de păr. Însă se dădu repede înapoi, ţipînd speriată. Kyle deschise ochii şi o prinse cu o mînă de gleznă, trăgînd-o spre el. Căzu peste el.

– Ce faci? o întrebă Kyle rîzînd, în timp ce Skye încerca să se rostogolească de pe el.

– Eu... îmi căutam hainele.

– Da? Kyle se ridică într-un cot să o vadă mai bine. Hainele tale sînt pe plajă. Ştiai, nu?

Bineînţeles că erau pe plajă, îşi aminti ea.

– Am uitat, murmură, coborîndu-şi genele.

– Oh, mda. Îi atinse bărbia cu un deget. Cum te simţi?

– Bine, răspunse repede. Zău, sînt bine acum, cred că m-am purtat ca un copil.

– Nu te-ai purtat deloc ca un copil, zise el zîmbitor, coborînd cu degetul de pe obraz pe gît şi apoi pe sîn.

– Kyle, spuse Skye cu voce strangulată şi luînd un „cearceaf" ca să se acopere, te rog, nu.

Mîna lui rămase nemişcată; Skye simţea literalmente tensiunea ce plutea între ei.

– De ce?

– Nu s-a schimbat nimic, murmură Skye, fără să-l privească în ochi.

– Totul s-a schimbat. Acum eşti a mea, Skye.

– Nu, protestă ea slab. Noaptea trecută nu a însemnat nimic, m-ai forţat...

– Pe dracu'! o întrerupse Kyle. Poate la început, dar apoi ai fost mereu cu mine.

– Probabil pentru că mă gîndeam la Ted.

Kyle deveni rigid. Apoi se mişcă precum sub efectul unei explozii, aruncînd învelitoarea cît colo. Rămaseră goi pe nisip. Skye începu să simtă din nou efectul privirii lui ameţitoare.

– Spune-mi, Skye, o întrebă, mîngîindu-i vîrful sînului cu palma. Iubitul tău te face să te simţi aşa? Înainte să răspundă, se aplecă asupra ei şi-i sărută sînul, îndelung, fără milă.

Dorinţa dulce, insuportabilă, o învălui pe Skye instantaneu. Trupul i se încălzi şi începu să tremure. Se agăţă cu mîinile de părul lui, adunîndu-şi toate puterile.

– Te rog...

Degeaba. Continua să o sărute în jos pe abdomen, pe coapse.

– Dar aşa? întrebă Kyle, iar sărutările lui coborau mai jos, mai jos...

– Te rog... Nu putea să mintă, pentru că răspunsurile erau evidente.

– Aşa, Skye, murmură Kyle, roagă-mă. Se simţea prins între furia pe care i-o provocase comentariul ei şi efectul seducător pe care i-l provoca numai cînd se uita la ea. Era nepămîntean de senzuală, iar răspunsurile naturale pe care i le dădea erau magice. Niciodată nu cunoscuse o asemenea dorinţă de a poseda iar... şi iar... Voia să o consume, să o savureze, să rămînă în ea pentru totdeauna. Să o guste, să o simtă, să o aibă.

Dar numai pentru el.

– Deschide ochii, îi ceru.

Încet, Skye îi deschise.

– Cine sînt, Skye?

– Kyle, şopti ea, abia auzit.

– Cine?

– Kyle, repetă ea. Kyle. Kyle Jagger.

– Nu mai vreau să mă confunzi cu vreun alt bărbat, îi zise el blînd, dulce. Atinge-mă, Skye, cunoaşte-mă.

Îi atinse pieptul cu degete tremurătoare. Îl simţi cum se cutremură. Îl mîngîie cu mai mult curaj, coborînd în jos pe pîntec, pînă cînd Kyle începu să geamă de plăcere. Nu mai putea suporta. Se ridică deasupra ei şi o sărută adînc. Îi şopti din nou la ureche, apoi o privi în ochi:

– Atinge-mă din nou, Skye.

Ezită doar o secundă, simţind că roşeşte. Nu avea secrete faţă de el şi totuşi încă era puţin timidă, puţin înfricoşată că dacă nu se mai controlează...

– Adu-mă spre tine, îi ceru, privind-o în continuare.

Ea înghiţi în sec şi închise ochii. Îl doreşa atît de mult! Degeaba spunea ce spunea – nu putea să-i reziste.

– Skye, murmură el, iar tonul cu care îi pronunţă numele o topi. Voia să-l cunoască; carnea lui era a ei, cel puţin pentru moment.

Îl atinse; îi simţi căldura, viaţa. Îl aduse către final, răsplătită din plin de plăcerea pe care i-o dărui cînd o pătrunse. Era al ei.

INTERLUDIU

27 iunie, San Francisco

– A murit, zise Lisa Jagger, cu voce disperată şi resemnată în acelaşi timp. Degetele ei manichiurate se curbau pe un pahar de sherry. Se cutremură şi îşi privi fiul în ochi. E mort, Chris, trebuie să acceptăm realitatea.

Chris Jagger era un tînăr matur, deşi avea doar douăzeci de ani, însă, un moment, păru un băieţel al cărui chip exprima regretul de a-şi fi pierdut tatăl adorat. Ochii i se umplură de lacrimi.

– Nu a murit! Cineva vorbi din celălalt capăt al salonului. Era Michael Jagger, fratele lui Kyle, mai mare cu cinci ani decît el. O privi dur pe Lisa şi îşi luă nepotul pe după umeri. Kyle nu a murit, zise

el, mai încet. Lipseşte de două săptămîni şi atît. Pacificul e mare şi avem mult de căutat. O să-l găsim, Chris.

– Michael, zise Lisa, nu vreau să-i dai speranţe deşarte. La patruzeci de ani, Lisa încă era o frumuseţe. Părul platinat îi ajungea pînă la nivelul umerilor; ochii, mari, de un albastru închis, erau machiaţi artistic, iar pielea îşi păstrase moliciunea şi prospeţimea tinereţii.

– Nu vrei să speri, Lisa? o întrebă Michael.

Prinsă pe picior greşit de tonul insinuant al cumnatului ei, Lisa izbucni:

– Să nu crezi că sper că a murit, Michael! Te înşeli! Cred că ţin mai mult decît voi amîndoi la Kyle. Sunt soţia lui şi...

„Ciudată soţie", se gîndi Michael, în timp ce Lisa îşi continua tirada. Ştia foarte bine că fratele lui se grăbea să se întoarcă în State cît mai curînd posibil, pentru a termina această şaradă care dura de ani de zile.

– Şi dacă ai impresia aş vrea să fi murit doar pentru că voiam să divorţăm, te înşeli teribil! Reuşi să izbucnească în lacrimi. Da, am discutat despre divorţ, dar... nu am fi făcut-o niciodată. Întotdeauna ne-am împăcat. Nu pot să-l las pe Kyle... nici el pe mine...

„Oh, Isuse", îşi zise Michael dezgustat, în timp ce Lisa bocea în continuare. „Auzi, să se împace!" Era sigur că fratele lui nu a atins-o pe această femeie de zece ori în tot atîţia ani. Oare Chris ce

credea de isteriile mamei lui? O privire îi ajunse pentru a se lămuri că băiatul era prea bine crescut ca să-şi insulte vreodată mama, dar nu era prost. Nici măcar nu se uita la ea.

– Unchiule, chiar crezi că tata va fi găsit?

– Da, zise Michael. Chiar eu îl voi căuta, adăugă el. Piloţii companiei sînt buni, dar cred că trebuie să o fac şi eu.

Chris se ridică şi începu să se plimbe cu paşi mari prin încăpere, privind gînditor, cu capul în jos, covoarele orientale. Brusc, se opri.

– Vin cu tine.

Michael clătină din cap, zîmbindu-i şi semănînd atît de mult cu Kyle, încît inima băiatului îşi acceleră ritmul de bătaie.

– E nevoie de tine aici, Chris. Cineva trebuie să conducă firma. Michael Jagger nu voia ca băiatul să fie cu el în caz că nu îl mai găsea în viaţă.

– Cred că nici unul dintre voi nu ar trebui să se ducă, protestă Lisa. Am auzit că producătorul acela cu care pasagera avea o relaţie a trimis tot felul de echipaje de salvare după ea. Vor fi găsiţi cu siguranţă...

Chris părea din nou foarte matur, pe chipul lui nu se citea nici un semn de teamă.

– Atunci o să-i spun bunicii că te vei ocupa personal de asta, unchiule. Şi acum mă duc la birou.

Zîmbindu-le amîndurora, Chris plecă.

Lisa se uită rugător la Michael.

– Eşti bun să mă anunţi şi pe mine dacă găseşti... ceva? Ştii, îl iubesc pe Kyle.

– Uite ce e, Lisa, zise Michael, apropiindu-se de ea. Nu ştiu dacă îl iubeşti, de fapt, chiar mă îndoiesc. Nu ştiu dacă îl iubeşti pe Chris, dar sînt sigur că tare ţi-ai dori să te împaci cu fratele meu. Îmbătrîneşti, Lisa. Şi de afacerile tale amoroase ratate vorbeşte toată lumea. Şi, ştii, Lisa, cred că întotdeauna l-ai preferat pe fratele meu. Numai că greşeala ta a fost că ai crezut prea mult timp că poţi face orice cu el. Niciodată nu a fost bărbatul pe care să-l calci tu în picioare. Cred că amîndoi ştim asta. Şi mai cred că se va întoarce furios pentru că încă nu ai semnat actele de divorţ.

– Eşti un prost, Michael Jagger! şuieră Lisa. Poţi să cauţi o mie de ani! Kyle e mort! De data asta, ochii i se umplură de lacrimi adevărate. Cumnatul ei avea dreptate. Un al doilea bărbat precum Kyle Jagger nu mai era pe lume. Voia să creadă că trăieşte undeva şi că, dacă se va întoarce, se va îndrăgosti din nou de ea. Aşteaptă şi-o să vezi, Michael, zise ea, şi dacă trăieşte, nu va fi nici un divorţ. Vreau să-mi reiau locul care mi se cuvine, acela de soţie.

– Zău? Oare Lisa nu ştia cîtă încredere avea Kyle în ea? se întrebă Michael. Apropo, nu uita că dacă trăieşte el, trăieşte probabil şi celălalt pasager. Michael nu putu să se abţină să nu o tachineze. Care e o femeie...

– Oh, taci! Nu avea nevoie să-i povestească

Michael despre calităţile lui Skye Delaney; de cîteva săptămîni încoace, Lisa studiase tot ce apăruse despre ea în ziare. Se ridică şi-şi luă o ţigară. Nu uita femeia e băgată toată în relaţia cu producătorul acela. Şi chiar dacă se joacă puţin cu el, nu va fi niciodată ceva serios...

Michael rîse, deşi nu avea nici un chef.

– Draga mea Lisa! Pe cine vrei să convingi? Îi întoarse spatele. La revedere. O să-l găsesc pe Kyle. Şi cred că nu se va bucura cînd va auzi că-l aştepţi la Montfort.

Lisa îl privi printre gene.

– Nu-l voi aştepta la Montfort. Asta, în cazul în care îl găseşti...

Capitolul 7

30 iunie, Pacificul de Sud

Peste tot erau ţînţari. Însă Kyle îşi continuă drumul prin junglă, chiar dacă insectele îi atacau carnea.

Încercă să nu se mai gîndească la Skye, concentrîndu-se asupra abundenţei de copaci şi iarbă luxuriantă. Dar, indiferent ce făcea, în faţă îi apărea viziunea unor ochi languroşi de pisică.

Acum Skye nu-l mai respingea. Ba chiar noaptea trecută a venit la el, tachinîndu-l şi iubindu-l. Şi, în timp ce făceau dragoste, îi spusese că o iubeşte, deşi ştia că nu-l crede.

Dar oare era iubire? Îşi reprimase sentimentele mult timp. Nu obosea niciodată, ar fi iubit-o încon-

tinuu şi era conştient de răspunsul primit. Între ei exista o pasiune mai adîncă decît cunoscuse vreodată, atît de intimă, atît de paradisiacă, şi totuşi atît de pămînteană.

Îşi şterse transpiraţia de pe frunte. Ziua străini, noaptea amanţi. Voia mai mult. O voia ziua, voia să-i şteargă trecutul, casa la care visa să se întoarcă, bărbatul la care probabil se gîndea.

Ar fi vrut să nu o lase niciodată să se întoarcă, dar cum să o oprească?

„O voi opri", se asigură el. Chiar dacă trebuia să o răpească, să o izoleze şi să o păzească bine cu bodyguarzi.

S-ar putea să nu fie chiar atît de uşor, îşi aminti, străbătut în acelaşi timp de un fulger puternic de dorinţă. Ameţit, se aşeză pe prima piatră ce-i ieşi în cale.

Odată îi spusese că îi este teamă să nu rămînă însărcinată. De atunci nu mai pomenise nimic, ba chiar venise către el, drăgăstoasă.

Oare aplica tactica struţului? Dacă da, cu atît mai bine pentru el. Între ei nu existau minciuni. Amîndoi erau conştienţi de consecinţele acestei pasiuni toride.

Iar el nu avea de gînd s-o schimbe cu nimic, ba dimpotrivă.

Un fulger de durere îl străbătu. Ce ciudată e viaţa! Prima dată s-a căsătorit tot din cauza unei sarcini. Dar acum era altceva.

Rămas destul de mult timp gînditor, apoi se

întoarse către tabără, fluierînd bine dispus şi uitînd complet de roiul de ţînţari care-i bîzîiau deasupra capului.

De cum o văzu, o luă în braţe şi se învîrti cu ea de cîteva ori, ameţind-o.

– Mi-a fost dor de tine, zise el.

– Nu fi ridicol! murmură ea cu modestie, luptîndu-se să scape din braţele lui, pînă cînd îşi dădu seama că nu avea cum. Nu ai fost plecat decît cîteva ore.

– Şi dacă plecam zece minute, tot mi-era dor de tine!

Skye se uită la el. Arăta minunat. Se bronzase şi mai mult, iar muşchii pieptului şi ai umerilor i se defineau cu claritate. Barba ruginie îi crescuse, iar ea i-o tunsese frumos. Şi acum, zîmbind larg, cu ochi jucăuşi, chipul lui părea a fi extraordinar de chipeş, de tînăr şi de seducător. Se cutremură abia simţit. Devenise întreaga ei lume. Era atît de îndrăgostită de el, încît făcea parte din fiinţa ei. De obicei era distantă, uneori dură, alteori inabordabilă. Nu putea să-şi dea voie să uite cine era în lumea civilizată. Avea pasiunile ei, iar el le avea pe ale lui. Dar o înfuria să fie conştientă că nu trebuia decît să o atingă şi capitula, uitîndu-şi trecutul, rugîndu-l să facă dragoste cu ea.

Era ca un căţeluş, bine îngrijit, răsfăţat.

Îi şoptea mereu cuvinte de dragoste, dar nu făcea la fel cu toate amantele?

Simţi că roşeşte din nou şi-l împinse.

– Kyle...

– Ştii ceva, domnişoară Delaney? o întrebă el, refuzînd să-i dea drumul. Văd că nu prea ştii să te joci.

– Poftim?

– Să te joci. Să iei lucrurile aşa cum sînt. Să te simţi bine.

Îl privi ca pe un OZN atunci aterizat. Cum putea spune aşa ceva? Dumnezeule, dar nu făcuseră decît asta!

El îi descheia nasturii.

– Kyle! protestă ea.

– Vreau să te văd, zise el. Numai auzindu-i tonul vocii o lua cu leşin.

– M-ai văzut! gemu ea.

– Vreau să te văd la lumina zilei. Vreau să mă uit la tine şi iar să mă uit la tine şi iar... să mă... uit... Îi desfăcuse bluza, dar, ciudat, făcu cîţiva paşi înapoi. Scoate-o tu pentru mine, Skye.

Ea începu să tremure, cu ochii în pămînt.

– Nu pot, şopti.

– Te rog. Era dulce, atît de dulce.

Cu ochii în jos îşi scoase bluza.

– Şi restul. Skye îi simţea privirea devoratoare şi, în ciuda a tot ce se întîmplase între ei, se cutremură din nou cînd îşi desfăcu sutienul.

Era, se gîndi pentru a milioana oară Kyle, perfectă. Avea sînii perfecţi, atît de tari şi totuşi atît de fini... vîrfurile roz-închis. Respiraţia i se acceleră:

– Totul. Skye... te rog.

Se uită la el, confuză, devenind conştientă că schimba din nou relaţia, cu subtilitate. Îi cerea mai mult decît îi ceruse vreodată; îi cerea să aibă încredere în el, dezvăluind şi o faţetă a vulnerabilităţii lui.

Îl dorea atît de mult!

Îşi scoase şortul.

Nervii îi erau atît de întinşi, încît simţea mai mult ca niciodată tot ce se întîmpla în jurul ei – căldura soarelui, briza răcoroasă a oceanului, nisipul şi mai ales privirea lui Kyle.

O privi mult timp, cercetînd-o din cap pînă-n picioare, înfometat şi totuşi blînd – era răsplata pe care o aşteptase pentru a trece de toate inhibiţiile. Îşi dădu seama că se simţea bine, stînd goală sub razele soarelui, simţind fiecare fir de nisip sub tălpi... briza mîngîindu-i pielea... privirile lui apreciative.

În cele din urmă, Kyle se ridică şi-şi scoase şortul. Skye îşi coborî din nou pleoapele, în timp ce se apropia de ea, rîzînd încetişor.

– De ce te uiţi în altă parte? murmură el. Nu-ţi mai place trupul meu?

– Ba da...

El rîse din nou, apoi începu să o sărute uşor, ca nişte bătăi de aripi de fluture. Îngenunche în faţa ei, sărutîndu-i coapsele. Focul din ea o ardea atît de tare, încît îi venea să ţipe; îşi înfipse unghiile în umerii lui. O sărută, pînă cînd gemetele ei de plăcere deveniră rugăminţi incoerente.

Deşi satisfăcută, rămase gînditoare. Ghemuită în braţele lui, realiză că niciodată nu cunoscuse un asemenea sentiment de a aparţine cuiva în totalitate, o saţietate atît de minunată, de completă.

Îşi dădu seama că se uita la ea. Se ridicase într-un cot şi părea îngrijorat. O privea cu căldură. Zîmbi cînd ochii li se întîlniră.

– Cred că nu există cuvinte, spuse el încet, să-ţi spun cît eşti de minunată.

Rîse cînd o văzu că roşeşte, ca de obicei, şi că se uită în jos.

– Vai, vai, o tachină el. Uită-te la mine.

Se uită.

– Vreau să fii complet relaxată, îi zise. Vreau să te simţi cu mine la fel de bine cum te simţi cu tine însăţi... În timp ce-i vorbea o mîngîia, studiindu-i sînii fascinat, de parcă n-ar fi obosit niciodată să-i exploreze.

– Dar mă simt bine cu tine, murmură Skye, încordîndu-se la atingerile lui. Voia să-i spună că-l iubeşte, dar nu îndrăznea.

Deodată Kyle sări în picioare, ridicînd-o şi pe ea.

– Hai să înotăm.

Şi apoi, cînd ajunseră în apă, Kyle o învăţă cît de bine e să te joci. Rîseră ca niciodată, se mîngîiară, se iubiră în apă.

Dar seara tîrziu, ghemuită în braţele lui, îl întrebă încet:

– Eşti nerăbdător să te întorci, nu-i aşa, Kyle?

Era pe jumătate adormit, ameţit de parfumul plăcut al părului ei.

– Bineînţeles. Acolo e viaţa mea. Nu-ţi face griji, adăugă el, crezînd că o linişteşte. Probabil că şi tu eşti nerăbdătoare să te întorci.

Skye nu-şi dădea seama la ce se referă. Tocmai îi spunea că nu era parte permanentă a vieţii lui...

– Da, sînt nerăbdătoare să mă întorc, răspunse ea.

Kyle se înfurie brusc.

– Mai aşteaptă şi tu, zise el, fără să ascundă ceea ce simte. S-ar putea să stăm destul de mult pe-aici.

O strînse în braţe, aproape cu cruzime.

Lui Skye îi dădură lacrimile. Greşise prosteşte; greşise uitînd că e K.A. Jagger.

Iar ea devenise jucăria lui. Era un bărbat cu dorinţe şi nevoi puternice, care făcea ce voia. Ştia că jucăria lui nu avea puterea să-i reziste.

O lacrimă i se prelinse pe obraz. Devenise de bunăvoie amanta unui bărbat pe ale cărui amante le dispreţuise dintotdeauna.

Căuta din nou, deşi nu avea idee ce anume.

Cînd plecase, Skye dormea. O privise îndelung – era o frumuseţe, cu părul răvăşit, cu nuanţe de platină, date de soarele strălucitor.

Simţi că-l copleşeşte din nou furia iraţională de noaptea trecută. Plecase, fără ca măcar să bea apă, sperînd să se uşureze de tensiunea ce-l asaltase.

Şi astăzi urma să facă o descoperire uimitoare.

Se afla cam la cincizeci de metri de locul unde se prăbuşise avionul şi la început nu o văzuse.

Era o casetă de metal, care, evident, supravieţuise exploziei.

– Ce dracu'?... murmură el, cercetînd-o cu atenţie şi observînd că, deşi nu era prea mare, era foarte grea. Avea trei încuietori. Luă o piatră şi încercă să le desfacă. Nu mai ştia de cînd începuse să ciocănească încuietorile. Transpirase tot.

Piatra se sparse bucăţele după ce reuşi să desfacă prima încuietoare. Se uită repede primprejur, după alta. În mod normal, se gîndi el, ar fi fost nevoie de o turmă de elefanţi ca să tragă de ele.

Mai sparse patru pietre, pînă cînd reuşi să desfacă şi celelalte două încuietori.

Apoi cutia se desfăcu. Ceea ce văzu înăuntru îi tăie răsuflarea.

Aur – razele de soare îi dădeau străluciri orbitoare. Lingouri mici, de trei kilograme. Însă erau multe. Întreaga cantitate cîntărea mai mult de trei-

zeci şi cinci de kilograme. O mică avere. Caseta mai avea un fund dublu. În casetă mai fusese ceva ascuns, ceva care nu putea dispărea din senin. Îl trecură transpiraţii reci, cînd îşi dădu seama că explozia nu a fost un accident. Era sigur că acolo fusese o bombă, ba poate chiar două sau trei.

Dar cum ajunsese caseta la bordul avionului lui?

Se gîndi imediat la pasager, la femeia care era designer de bijuterii şi care tranzacţiona aur. Îşi aminti privirea ochilor ei de pisică, o combinaţie de inocenţă cu senzualitate.

Se înfurie îngrozitor. Avionul lui, compania lui, *el*, fuseseră folosiţi.

Hotărît, se întoarse la adăpost. Dădu buzna în colibă, cu trupul lucind de transpiraţie. Trînti caseta lîngă femeia adormită, trezind-o. Se uita la el cu ochi mari, alarmată, aproape panicată. Privea confuză caseta, ochii lui, persoana lui. Era încîntătoare, cu părul revărsat pe umeri şi acoperindu-i provocator sînii goi.

Însă vederea ei îi provoca greaţă, iar inima îi bătea dureros – se îndrăgostise de ea.

– Am găsit ceva care cred că îţi lipseşte, zise el, rece.

Skye încercă cu disperare să-şi adune gîndurile.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, zise, învelindu-se.

– Ce vorbesc? Aur, domnişoară Delaney, despre asta vorbesc. Ciudat, dar l-am găsit la mine în

avion. Şi nu eu l-am pus acolo. Aur furat, domnişoară Delaney.

Skye făcu ochii mari, îngrozită.

– Nici eu nu l-am pus acolo! protestă, disperată. Eu...

– Presupun că lucrai cu cineva. Şi, de asemenea, presupun că ştiai foarte bine că urma să vină cineva pe insulă, să caute caseta.

– Nu fi absurd! De ce aş fi... de ce... Dumnezeule, doar nu sînt sinucigaşă!

– Nici n-am spus asta, continuă Kyle pe acelaşi ton. Cred că ai fost trădată. Tu ai fost numai valetul – cel care trebuia să aducă marfa la bord. Erai perfectă, cunoscută de guvern, creditată ca atare. O femeie de afaceri ce intră şi iese frecvent din ţară, foarte respectabilă. Însă se pare că acela care e complicele tău nu a vrut să-şi împartă prada cu tine. Cred că *Lear*-ul a fost sabotat – nici un minut nu a fost de vină sistemul hidraulic. Nu, nu eşti sinucigaşă. Cred că ai fost şocată de explozie la fel de mult ca şi mine. Trădată. Drăguţa de tine – ai fost folosită să scoţi aurul din ţară, iar el – sau ea – nu avea intenţia de a-l împărţi cu tine. Ar fi trebuit să nu te bagi în aşa ceva, Skye.

– Cum îndrăzneşti? izbucni Skye. Nu sînt o hoaţă! Am venituri destul de substanţiale! Ba chiar îmi prisosesc! Nu eu am urcat marfa la bord, zise tăios. Toate achiziţiile mele au aprobări de la guvern. Dacă a apărut ceva de care nu ştiai la bordul avionului tău, asta este din cauza lipsei de eficienţă

a companiei tale. Şi de unde ştiu eu că nu a fost mîna ta aici? Ai putea fi la fel de hoţ ca şi mine. Poate că din cauza asta compania ta a prosperat atît de mult, într-un timp atît de scurt.

Mai avea puţin şi o lovea. O împinse, dînd-o la o parte din calea lui, iar ea îşi pierdu echilibrul şi căzu. Nu ştia ce să creadă. De ce se purta aşa? Dacă ar fi găsit aurul ieri, probabil că nici nu i-ar fi spus. Ba chiar s-ar fi gîndit să nu o sperie. Şi, totuşi, iată-l, azi o acuza.

Fusese unicul pasager.

Să fi fost implicată? Totuşi depresia în care se cufundase în ziua aceea fusese reală. Era gata să renunţe la tot, pînă cînd a adus-o la realitate, făcînd-o să trăiască pentru el, pentru nevoile şi dorinţele lui şi, da, o iubea, o voia lîngă el.

– Skye... Întinse mîna să o ajute să se ridice.

– Să nu mă atingi! zise ea printre dinţi, lovindu-l.

Kyle ieşi din colibă.

Trecu ceva timp pînă reuşi să se adune şi să oprească şuvoiul de lacrimi ce i se prelingeau pe obraji, în ciuda faptului că ar fi vrut să se simtă furioasă, nu distrusă.

O credea hoaţă. Putea să o ia, să o îmbrăţişeze, să rîdă, să o iubească pînă la epuizare.

Apoi devenea din nou un străin. O putere la care ea nu avea acces.

Cînd ieşi din colibă, nu-l văzu nicăieri. Îşi impuse să mănînce, deşi cantitatea mare de nuci de cocos pe care o mîncase începuse să-i facă rău.

Totuşi, Kyle nu se întorcea.

Îşi petrecu restul zilei colectînd provizii de apă, hotărîtă să supravieţuiască fără el. Însă orele treceau greu, iar ea devenea din ce în ce mai agitată.

„Sînt o laşă", îşi zise.

Da, era o laşă. Cînd se lăsă noaptea, începu să tremure. Reuşi să facă focul, însă flăcările erau mici. Kyle nu fusese la pescuit, aşa că nu avea nici peşte. Numai după ce îşi impuse, reuşi să mănînce cîteva fructe.

Niciodată nu se simţise atît de confuză. Indiferent de ce credea, îl voia lîngă ea. În ciuda duritătii lui, a vorbelor pe care i le spusese, tot îl iubea. Ştia de ce avusese atît de multe amante, de ce soţia lui nu voia să divorţeze.

Ştia că, dacă s-ar fi întors, s-ar fi aruncat la picioarele lui şi l-ar fi rugat cu cerul şi cu pămîntul să o creadă, numai să o lase să fie în preajma lui.

– Nu, zise ea, cu voce tare. Trebuia să se agaţe de ceva. Nu mai avea decît mîndria. Nu putea să suporte să se gîndească la ea ca la o femeie care se agaţă, care imploră...

„Trebuie să merg la culcare, îşi spuse. Şi cînd mă voi trezi, va fi zi. Va fi bine".

Încercă să adoarmă, răsucindu-se de mii de ori,

luptîndu-se cu valurile de groază care o copleşeau. Însă, în noaptea aceea, insula părea că se trezise la viaţă. Auzea cu claritate fiecare zgomot, i se părea că se tîrăşte o gînganie pe ea; oceanul vuia ameninţător.

Strînse din dinţi, luptînd împotriva fricii. Îşi schimbă poziţia de nenumărate ori.

Nu îndrăznea să deschidă ochii. Ştia că bietul ei foc mai avea puţin şi se stingea.

În cele din urmă epuizarea îşi spuse cuvîntul, dar visele erau mai îngrozitoare ca niciodată.

Steven era acolo. Ţipa întruna că e întuneric. Arăta undeva peste umărul ei şi îi spunea că întunericul se apropie, că îi va lua pe amîndoi şi-i va tîrî către iad. Păsări de noapte, cu ochii roşii, îi asaltau. I se agăţau de păr, zgîriind-o şi croncănind macabru.

„E atît de întuneric! Doamne, e atît de întuneric! Ajută-mă!" ţipa Steven.

Dar nu-l putea ajuta. Ţipa şi ea. Se lupta cu păsările cu ochi roşii de diavol. Ţipa să o lase în pace. Se lupta cu ele şi ţipa şi ţipa.

– Skye!

Deschise ochii, încă zbătîndu-se nebuneşte. Privirea îi erau înceţoşată, îşi înfigea unghiile în carnea lui şi tremura fără să se poată controla, însă el o ţinu strîns în braţe. În cele din urmă se linişti, plîngînd încet, în timp ce braţele lui puternice îi ofereau compasiune.

– E-n regulă, sînt aici, şoptea vocea, iar şi iar.

Uite focul, Skye. Nu mai e întuneric. Sînt aici, draga mea, lasă-mă să te ţin în braţe.

– Kyle, gemu ea.

– Da, sînt aici.

– M-ai părăsit, îl acuză, şoptit.

– Nu te voi mai părăsi niciodată.

O mîngîia pe păr – era atît de bine. O simţea cum tremură, simţea cum se agaţă de el. Nu protestă cînd o dezbrăcă. O întinse lîngă el.

– Nu, murmură ea.

– Încerc să te încălzesc, iubito, şopti el, luînd-o în braţe.

Era cald, era puternic. Îi transmitea din căldura lui şi, în cele din urmă, se opri din tremurat. Îşi îngropă capul la pieptul lui.

– Nu sînt hoaţă, murmură ea, indignată.

Zîmbi înţelegător, simţind durerea din vocea ei.

– Ştiu, zise el, strîngînd-o şi mai tare. O dorinţă înnebunitoare îi invadă întreg trupul, însă se abţinu, rămînînd nemişcat. Venise să o liniştească; venise la primul ei ţipăt. Sentimentele lui depăşeau limita naturalului. Plecase de lîngă ea pentru că altfel nu putea să gîndească. O rănise; nu putea să facă dragoste cu ea.

Însă Skye se mişcă, învăluindu-i trupul cu picioarele.

– Iubeşte-mă, Kyle! murmură ea. Numai aşa putea să se încălzească, numai aşa coşmarul ar fi dispărut complet.

Nu avea cum să o refuze.

Rămase treaz mult timp după ce o umplu cu căldură, epuizare şi linişte.

Mîine va trebui să-i vorbească despre repercusiunile descoperirii. Nu mai aveau de ce să se teamă de traficanţii de droguri. Cineva mult mai periculos va căuta aurul.

Capitolul 8

– Nu înţeleg nimic, spuse Skye. Atunci de ce nu a apărut nimeni pînă acum?

– Motivele pot fi nenumărate. Unu, probabil că aşteaptă ca zvonurile despre dispariţia noastră să se aplaneze. Doi, la fel despre dispariţia aurului. Trei, serviciul de unde nu poate pleca fără să creeze suspiciuni.

– Deci, eşti de părere că, în cele din urmă, persoana care a pus la cale totul va apărea.

Kyle dădu din cap, aprobator.

– Deci crezi că sîntem în pericol.

– Da.

Skye se ridică furioasă şi se uită la el, cu mîinile în şolduri. Tremura, îi era frică şi singurul mod în care putea face faţă situaţiei era să se certe cu el, să dea vina pe el.

– Şi de ce-mi spui mie asta? Cineva va veni pe insulă, sigur că sîntem morţi, sau, dacă nu sîntem, e hotărît să ne omoare şi tu stai acolo şi-mi spui că asta e situaţia, n-avem ce face! Şi nu faci altceva decît să tragi calm din nenorocita aia de ţigară!

Enervat de tonul ei, Kyle se ridică încet, apropiindu-se de ea. Părea că vrea să o strîngă de gît, iar Skye trebui să-şi adune toată voinţa ca să nu o ia la fugă. Încercase să-i explice situaţia, dar ea era prea înfricoşată, prea frustrată. Nu avea idee cum ar putea ieşi din toată povestea asta.

– Îmi pare rău, domnişoară Delaney, zise el, cu o voce ca de oţel. Intenţionez să-mi îndeplinesc îndatoririle cavalereşti, dar nu am cum să transform o coajă de nucă de cocos într-un pistol.

– Oh, Doamne! gemu ea, acoperindu-şi faţa cu mîinile.

Pe Kyle îl cuprinseră imediat remuşcările. Isuse, ar fi trebuit să stăpînească mai bine situaţia. Numai dacă ar putea fi sigur că ea este cine pretinde a fi.

„Ce mai contează?" se întrebă. El stabilise regulile pe insulă: o dorise, o luase. O voia acolo, pentru totdeauna. Era a lui acum; o va face fericită şi o va proteja, la fel cum o va poseda. Oare ştia asta? Că mai bine murea decît să se atingă cineva de un fir de păr din capul ei? Cînd să-i spună ce gîndea, o văzu că-şi ia mîinile de pe faţă şi se uită la el, plină de curaj.

– Îmi pare rău, zise Kyle oftînd, nu am vorbit numai ca să te sperii. Trebuie să fii pregătită pentru

orice. Ai uitat cînd abia te-am ţinut ca să nu te duci de bunăvoie la traficanţii ăia de...

– Ai dreptate. Dar... asta e altceva. Înghiţi în sec. Şi...

– E mai rău, termină el fraza pentru ea şi mai serios. Nu e sfîrşitul lumii, însă trebuie să ştim clar unde ne aflăm. Şi – în cele din urmă îi zîmbi – am un plan.

– Poftim? Văzu cum i se relaxează trăsăturile. Se baza pe el. Numai de ar fi invincibil, se gîndi el.

– Vom pleca de pe insulă.

Îl înţelese imediat.

– Cu o plută?

– Îhm.

Veni la el.

– Oh, Kyle, putem s-o facem? Crezi că putem s-o construim?

Zîmbi din nou, captivat, ca întotdeauna cînd se uita în ochii ei. Mîinile ei, mici şi fine, se sprijineau de pieptul lui. O luă în braţe şi o sărută pe vîrful nasului.

– Da, putem.

O strînse tare şi-şi înfipse degetele în părul ei. Vor pleca de pe insulă, dar al naibii să fie el dacă, după aceea, o va lăsa să fugă de el.

Îi dădu drumul, iar ea îl privi confuză.

– Sărută-mă! îi ordonă el, uimit de tonul propriei voci. Certurile se termină aici, îi zise, după aceea. Trăim împreună, ne iubim, avem încredere unul în celălalt.

Skye dădu din cap, înconjurîndu-i gîtul cu braţele. Oh, Dumnezeule! se gîndi, disperată, numai dacă... numai dacă ar putea rămîne cu el, numai de l-ar putea avea pînă la adînci bătrîneţi. Nu-i păsa dacă nu mai plecau niciodată de pe insulă, dacă-şi petrecea restul zilelor numai cu el, ascultîndu-i vocea de catifea, mîngîindu-i trupul musculos.

– Nu ne vom mai certa, murmură ea. Dar şi-aşa, de ce se certau atît de mult?

– Şi de-acum vei fi mai atentă, Skye. Şi vei munci mai mult. Va trebui să construim o plută. Şi, începînd tot de acum, vom trăi altfel.

– Nu înţeleg la ce te referi.

Îi zîmbi enigmatic şi-i mîngîie buzele cu un deget.

– O să-ţi arăt mai tîrziu, murmură el. Acum avem o plută de construit.

Skye îi zîmbi la rîndul ei.

– Avem o plută de construit.

După-amiază, tîrziu, Skye se gîndi ce bine ar fi fost dacă s-ar fi apucat să construiască pluta mai devreme. Îi făcea plăcere să-şi petreacă timpul cu Kyle. Orele treceau ca vîntul. Învăţase care copaci erau mai buni, care aveau esenţa mai tare. Se aventurase cu Kyle în hăţişurile junglei, unde, altfel,

nu ar fi pătruns niciodată, şi îl asculta cum îi explica despre felul în care se formase insula, din acţiunea vulcanilor şi cutremurelor ce zguduiau Pacificul. Îi povesti despre insulele pe care le vizitase, despre oameni, locuri şi lucruri. O făcu să rîdă mai mult de jumătate din zi, însă abandonase tonul glumeţ cînd îi spusese că trebuiau să camufleze coliba, ca să poată vedea, înainte de a fi văzuţi. Skye îl ajuta în tăcere.

– Complimentele mele, domnişoară Delaney, o tachină el după ce îşi terminară treaba.

– Pentru ce?

– Ai făcut ceva treabă azi.

– Mulţumesc, zise ea, punîndu-şi capul pe umărul lui.

Soarele începuse să apună. Razele lui creau umbre delicate, maiestuoase. Nisipul avea culoarea mov, iar cerul era scăldat în nuanţe de violet. Respiraţia brizei îi răcorea, iar în aer se simţea ceva magic.

– Spuneai că vrei să-mi arăţi ceva, murmură Skye leneş, cu buzele lipite de pielea lui. Ceva despre a trăi...

– Îhm, răspunse el.

Se roti pe o parte şi o luă în braţe, asaltînd-o cu sărutări dulci pe umăr, pe gît, pe ureche, şoptindu-i cuvinte de dragoste.

– Kyle... murmură ea.

Se roti pe spate şi o ridică pe el, ţinînd-o de umeri.

– Kyle, murmură din nou. Ajunsese să-l cunoască atît de bine, încît îi simţea fiecare fibră a trupului.

Ajunsese să-l cunoască... Şi, totuşi, se gîndi, trecînd-o un fior, *nu-l cunoştea* deloc. Nu-l cunoştea în afara insulei, nu ştia ce fel de bărbat este în viaţa civilizată.

Avea un trecut, avea o viaţă, despre care nu vorbise nimic pînă atunci. Îşi dădu seama că, în sinea ei, se bucura că nu-i spusese nimic, pentru că nu voia să schimbe nimic. Nu voia să ştie nimic. Se amăgea, ignorînd existenţa celeilalte lumi.

Îi strînse umerii, iar ea îl privi întrebătoare. Se uita la ea cu o emoţie pe care nu o putea înţelege, pentru ca apoi să o strîngă şi mai tare.

– Să nu mă părăseşti niciodată, Skye, îi zise pe un ton aproape ameninţător.

Ea clătină din cap, fără să-şi dea seama la ce se gîndeşte. Cum să-l părăsească? Ceva din privirea ei îi dădu un răspuns atît de concludent, încît starea i se schimbă instantaneu şi începu să rîdă şi să o strîngă în braţe. Rîse şi ea, însă noaptea magică îşi făcu efectul. Privirile li se întîlniră, amuţindu-i. Kyle rămase nemişcat. În cele din urmă, se ridică încet să o sărute, uitîndu-se fix în ochii ei, pînă cînd buzele li se întîlniră.

– Ţi-e frig? o întrebă.

– Da, răspunse ea.

– Te voi încălzi, îi promise, blînd, tandru, descheindu-i nasturii de la bluză cu degete tremură-

toare. Se iubiră scăldaţi în lumina magică, aurie, a apusului de soare.

Munca era incredibil de anevoioasă. Chiar dacă aveau ceva unelte, construirea plutei mergea greu. Ce făcuse el pînă atunci, două scaune şi o masă, fusese floare la ureche; pluta trebuia să fie sigură.

Însă nici unul dintre ei nu simţea greul. Dacă în aer nu ar fi plutit norii primejdiei, Skye ar fi fost chiar fericită. Mai fericită decît fusese vreodată.

Kyle o avertizase că e periculos să mai aprindă noaptea focul, iar ea înţelese şi, deşi încă se temea de visele urîte, nu mai avu nici un coşmar. Dormea liniştită, ştiindu-se în siguranţă în braţele lui.

Se încruntă. Asta se întîmplase în urmă cu cinci nopţi... nu? Nu era foarte sigură, pierduse noţiunea timpului. Trecuseră zile, trecuseră săptămîni? Închise ochii, încercînd să se concentreze.

– Şase săptămîni, spuse ea tare. Azi se împlinesc şase săptămîni de cînd sîntem aici.

Kyle lăsă jos buşteanul pe care-l căra. Îşi şterse fruntea de transpiraţie şi se uită la ea. Făcu cîţiva paşi şi veni să se aşeze lîngă ea, frecîndu-şi barba.

– Aşa zici, şase săptămîni?

Skye dădu din cap, aprobator.

– Nu ţi-am dat o veste bună, nu? îl întrebă.

Ridică din umeri, cuprinzînd-o cu braţele pe la spate, privind spre ocean.

Bineînţeles că nu era o veste bună, se gîndi Skye, tristă. Era normal. Dar de ce nu o deranja pe ea? Ar fi trebuit să...

Apoi începu din nou să se întrebe de ce ar fi fost în stare să-şi vîndă şi sufletul pentru Kyle, iar la Ted nici măcar nu se gîndea? Închise ochii, încercînd să raţioneze, să găsească un reper în trecut care să o remonteze.

Totul fusese atît de uşor, atît de plăcut. Îl cunoscuse la premiera unei piese de teatru şi, de cum îl văzuse, fusese intrigată de farmecul lui liniştit, impresionată de felul lui bun de a fi. Nu era genul obişnuit de producător. Nu se apropiase de ea, însă a doua zi îi umpluse apartamentul cu flori. Şi apoi o invitase la cină.

În sfîrşit, îi apăru în minte imaginea lui Ted – ochii calzi, adînci, părul, ţinuta impecabilă, cum apăruse atunci, la uşă.

Apoi, cînd se lansase în afaceri, o sfătuise şi o încurajase. Se întîlneau destul de des şi totuşi nu putea să nu se gîndească la faptul că nu venise cu ea la Sydney. Oare de ce nu insistase să-l cheme? se întrebă. Doar presimţea ce se va întîmpla cu Steven şi totuşi nu vorbise, nu-şi deschisese sufletul în faţa lui, chiar dacă ştia că-l va pierde pe fratele ei geamăn la care ţinea atît de mult, prietenul de o viaţă pe care îl tachina şi îl tortura, dar cu care îşi împărtăşise visurile de adolescenţă, anii

de maturitate, cu care învăţase să vadă lumea aşa cum este.

Nu a fost vina lui Ted că nu a ajutat-o; ea fusese cea care nu-l lăsase. De ce? se întrebă din nou, disperată. Ted era bun, amabil, tandru, era tot ce-şi dorea de la un bărbat.

„Iubim pe cine iubim", se gîndi cu tristeţe. „Ce remarcă profundă", se autoironiză ea, zîmbind amar. Ar fi trebuit să-l iubească pe Ted pentru că era liber, pentru că aşa era bine, nu pe Kyle care era căsătorit şi părea o enigmă; dăruia cu o mînă, lua cu două, avea grijă de ea, ţinea la ea şi totuşi avea impresia că o posedă şi nu o lăsa pînă cînd nu făcea cum voia el.

În fiecare relaţie, se gîndi ea, într-un acces de înţelepciune, indiferent cît de egală pare a fi, unul dintre parteneri are un procentaj mai mare de putere. Cu Ted, ea fusese aceea.

Cu Kyle, trebuia să recunoască, el deţinea puterea. Şi o ştia. Iar ea se văzu forţată să recunoască faptul că nu o interesa, ceea ce era greu. Era mîndră, era independentă. Îşi conducea propria lume cu o mînă de fier.

– Te gîndeşti acasă?

Tonul lui era blînd. Skye deschise ochii şi văzu că nu mai privea oceanul. O studia pe ea.

– Cam aşa ceva, murmură ea.

Îi simţi încordarea, însă replica veni pe un ton calm:

– Ne vom întoarce. Rămase tăcut cîteva clipe,

apoi o întrebă: De ce nu te-ai căsătorit cu el?

De unde naiba ştia că se gîndea la Ted? Îi citea gîndurile? Spera că nu. Ar fi fost îngrozitor să ştie cît e de vulnerabilă, cum încetase să o mai intereseze orice, în afară de el...

– De ce? E căsătoria atît de importantă?

– Căsătoria e o responsabilitate pe care ţi-o asumi, răspunse el. Ţi-e teamă de responsabilităţi?

Skye ridică din umeri. Nu avea chef să converseze pe tema asta; nu dorea ca intruşii din cealaltă lume să o invadeze pe a ei.

– Tu ţi-ai asumat o responsabilitate, îi reaminti ea. Şi uite ce s-a întîmplat. Cred că e preferabil felul în care am procedat eu.

– Dar eu am încercat, îi replică Kyle.

Nu ştia multe. Odată îi spusese că nu şi-a iubit soţia niciodată. Era adevărat? Sau o spusese pentru că iubirea pentru ea era atît de profundă?

– Cum este soţia ta? se trezi Skye că întreabă, înainte de a gîndi. Ce aştepta? Să o asigure că s-a terminat? Că nu era doar una dintre nenumăratele lui amante, că soţia lui e o creatură terifiantă? Dumnezeule, da, voia să spună ceva, orice, care să-i justifice ceea ce făcuse. „Nu am avut de ales", îşi zise repede. Dar minţea.

– Lisa? întrebă el, sec.

– Da, Lisa.

– Ciudată.

„Ce dracu' înseamnă asta?" se întrebă Skye.

Şi-apoi, nici nu voia să ştie. Voia să creadă că Lisa era rea ca o scorpie.

– Oh, murmură ea, apoi îşi dădu seama că Kyle nu se gîndea la ea, că se uita din nou înspre ocean.

– Mă întreb, zise încet, cum se descurcă Michael şi Chris cu compania.

– Cine sînt Michael şi Chris?

Se uită din nou la ea şi rîse.

– Michael e fratele meu. Iar Chris, fiul meu. Sînt sigur că ţi-am vorbit despre el.

Începu să-i povestească despre fratele lui, despre companie, despre modul în care lucrau împreună. Nu mai zise nimic despre Chris.

Fiul lui. Era parte din viaţa lui. Chris şi mama lui, Lisa. Cu toţii îl aşteptau, se rugau pentru el. Kyle era al lor, nu al ei.

Iar ea se simţea atît de pierdută. Departe de *Delaney Designs.* Departe de Ted. Departe de întreg trecutul.

– Oh... Kyle se ridică şi se întinse, încercînd să-şi relaxeze muşchii. Se aplecă şi-i oferi mîna lui Skye, să se ridice şi ea. Sînt obosit. Hai să lăsăm totul baltă şi să facem o plimbare.

Skye dădu din cap, resemnîndu-se vag. Cum o chema, cum se ducea după el. Ce ajunsese? Trebuia să se agaţe de ceva, trebuia să se regăsească, să se rupă.

Nu. Nu o lăsa inima. Viaţa e prea nesigură. Trecutul nu însemna nimic faţă de un viitor discutabil.

Merse alături de el.

În noaptea aceea descoperiră grădina. Skye îşi prinse piciorul într-un hăţiş de rădăcini şi, cînd se aplecă să-şi recupereze încălţămintea, se trezi cu ceva rotund în mînă.

– Să fiu al dracu'! şopti Kyle.

– Ce e? întrebă Skye.

– Pare a fi un cartof, răspunse Kyle şi muşcă din el, strîmbîndu-se. E un cartof. Dădu la o parte ierburile înalte.

– Aici e o întreagă grădină! exclamă Skye, nevenindu-i să creadă.

– Aşa se pare.

– Dar cum?

– Probabil că, aici a locuit cineva. Şi asta nu demult.

– Or fi aceiaşi cu cei cu sticla de Coca-Cola?

– Morcovi! exclamă Kyle vesel, ignorînd întrebarea la început şi apoi răspunzîndu-i: Nu. Cine a lăsat sticla, a fost în trecere. Prin zona asta nu te poţi mişca prea mult, din cauza coralilor. Probabil că insula asta a fost populată. Poate de un grup care s-a săturat pentru un timp de civilizaţie. Cine ştie? Oamenii vin şi pleacă de secole de pe insulele astea. Hei, ce-ar fi să-mi dai o mînă de ajutor? Deodată se opri, uitîndu-se la ea şi zîmbind. Pariez că s-ar putea să mai găsim multe îngropate de timp şi de furtuni. Şi cînd te gîndeşti că dacă nu erai o împiedicată, am fi trecut pe lîngă toate astea!

– Nu sînt o împiedicată! protestă Skye automat,

deşi îi lăsase gura apă numai la gîndul că, în sfîrşit, dieta lor se va schimba. Hai la treabă, nu mai sta. Mor de foame.

Gîndul la mîncare avea un efect uimitor asupra ei. Nici nu-şi dădu seama cînd îi reveni buna dispoziţie.

Plouă în noaptea aceea, aşa că îşi savurară masa delicioasă, dar prost gătită în colibă, amîndoi simţindu-se ca la un festin, în cel mai fin restaurant *gourmet,* stropit cu rom dintr-o sticlă proaspăt desfăcută.

A doua zi dimineaţă, Skye îi comunică faptul că ea n-ar mai vrea să plece.

– Ascultă-mă, Kyle, insistă ea, în timp ce el o privea serios, nerăbdător, ca pe o nebună, care nu a ascultat nici o clipă nimic din ce-i explicase. Terminăm pluta şi ducem aurul de aici – cît de departe posibil. Şi îl aruncăm pe fundul oceanului.

Privirea lui era la fel.

– Nu înţeleg de ce eşti, dintr-odată, atît de reticentă. Nu ai încredere în agilitatea mea?

– Da. Nu. Adică, am încredere în tine, dar acum avem aici tot ce ne trebuie şi...

– Nu, o întrerupse Kyle, extrem de serios. Ai uitat să iei ceva în calcul. Cazul în care vreunul dintre noi se îmbolnăveşte grav.

Stăteau întinşi pe nisip, în colibă. Cu cîteva clipe în urmă, fuseseră unul în braţele celuilalt.

Acum Skye îi întoarse spatele, luptîndu-se cu furia, cu lacrimile ce-i inundau ochii. Nu-l interesa,

voia neapărat să se întoarcă în lumea lui.

Ţinea la ea, era sigură. Îşi petrecuse jumătate din timp iubindu-se cu ea, spunîndu-i cît e de frumoasă, gustînd-o din cap pînă-n vîrfurile picioarelor. Dar, evident, nu-i ajungea.

– Skye. Încercă să o atingă, dar îl respinse, începînd să-şi ia hainele şi să se îmbrace. La dracu', Skye, ce e cu tine?

– Nimic.

– Skye, cu tine vorbesc!

– Kyle, nu am chef să vorbesc acum. Ieşi din colibă şi alergă, orbeşte, înspre pădure. Avea timp. Probabil că Kyle încă nu se dezmeticise.

De ce dracu' îi era aşa de rău? Poate pentru că se îndopase cu prea multe legume proaspete. În mod normal nu-i plăceau cartofii.

Zona crepusculară. Nu mai rămăsese nimic normal. Se urcase într-un avion şi lăsase în urmă lumea în care trăise atît de mult timp. Şi nu putea fi fericită atît pentru că rămăsese în viaţă, cît pentru că, astfel, îl cunoscuse pe Kyle.

Încercă să-şi revină, pentru că îi venea din nou să plîngă. Skye, femeia de neclintit, care mergea pe străzile New York-ului cu calm, cu un scop bine definit, ţăcănind cu tocurile înalte pe pavaj, era departe. Poate că se pierduse pentru totdeauna. Însă în dimineaţa aceea simţise nevoia de a o aduce înapoi pe acea femeie.

Niciodată nu fusese o laşă. Şi acum se forţă să accepte realitatea – îi era teamă, de aceea se agăţa

de insulă. Era pregătită să iubească. Iubirea, dacă e adevărată, te face mai puternic. Iar dacă Kyle nu o iubea, trebuia să înveţe să trăiască din nou fără el.

Cartofii îi provocau greaţă. Apoi, spre uimirea ei, vomită.

Adevărul o lovi ca un trăsnet. La ce se aştepta?

Nu mai devreme decît ieri spusese cu voce tare că trecuseră şase săptămîni de cînd se aflau pe insulă. Dar altceva nici nu-i trecuse prin cap.

„De ce eşti uimită? se întrebă apoi. Ştiai de la început că nu poţi avea o asemenea viaţă intimă fără consecinţe..."

Se spălă pe faţă cu apă de ploaie, cu grij,ă să nu o tulbure şi să nu o amestece cu noroi.

„Ce mă fac? se întrebă. Nimic. Ce putea face"? Trebuia să formuleze altfel întrebarea. „Cum mă simt? " Nu se temea să nască pe insulă, fără asistenţă medicală. Se temea de întoarcerea la civilizaţie, de momentul în care dădea ochii cu soţia şi fiul lui Kyle.

Închise ochii. Se simţea mai bine. Pentru că, indiferent ce s-ar fi întîmplat, îl iubea pe Kyle. Şi chiar aşa, ameţită, confuză, accepta sentimentul care o invadase, la fel de primitiv ca insula pe care

se aflau. I se făcea cald şi o treceau fiorii, cînd se gîndea că poartă în pîntece o parte din el.

„Să-i spun?" se întrebă. Bineînţeles, avea dreptul să ştie. „Dar nu încă", se corectă. Nu era sigură. Poate că i-a întîrziat ciclul, poate că erau de vină cartofii.

– Skye?

Se întoarse şi-l văzu pe Kyle, care în cele din urmă venise după ea.

– Ascultă-mă, Skye, zise încet, ai dreptate şi îmi cer scuze. Nu ştiu de ce te-am contrazis. Şi eu m-am gîndit la pericol, încă din momentul în care am început să construiesc pluta. Am avut noroc că am scăpat cu viaţă cînd s-a prăbuşit avionul. Cel puţin, aşa ştim că vom supravieţui. Dar tot a fost o idee bună să construim pluta. Ne-am unit, am avut o ocupaţie. Şi cred că, dacă eşti de acord, partenere, spuse el zîmbind, cel mai înţelept lucru este să scăpăm de aurul de pe insulă.

Oftă, privind în pămînt, apoi continuă:

– Mi-am dat seama că ar putea fi în jur de o mie şase sute de kilometri pînă la cel mai apropiat punct de pe hartă. După cum am spus, nu ştiu de ce am reacţionat aşa, ar fi trebuit să-ţi mulţumesc pentru că ţi-ai dat seama. Cred... cred că orgoliul meu masculin a fost cel care a izbucnit. Plus că dimineaţa sînt cam morocănos. Şi cred că mi s-a părut că ai impresia că sînt un incapabil. Oh, la dracu'! Ce mai, îmi cer scuze.

Ea zîmbi cald.

– O.K. Acum i-ar fi iertat orice.

O privi în ochi.

– Nu e chiar aşa de O.K. Ceea ce ţi-am spus erau temerile mele. Mă tem de boală, deşi pînă acum nu a fost cazul. Iată ce vom face: terminăm pluta, apoi voi pleca singur. Vreau să arunc aurul cît mai departe. Cînd mă întorc, vom hotărî ce vom face de atunci încolo. Ce zici?

Skye nu ştia ce să spună. Voia să meargă şi ea cu el. Nu putea suporta gîndul că va pleca de lîngă ea, dar, în acelaşi timp, simţea o dorinţă puternică de a supravieţui, dacă nu pentru ea, pentru...

– De... De unde ştii că vei găsi drumul înapoi? reuşi să întrebe.

– Ai puţină încredere în mine! Mai ştiu ceva navigaţie. Sînt pilot, ai uitat? Şi îţi promit că voi fi foarte atent. O.K?

Skye dădu din cap aprobator. Ţinea la ea, îi respecta inteligenţa şi părerile. Deodată începu să rîdă. Ce pereche ciudată făceau! Ea, murdară de noroi, el cu barbă şi cu şortul improvizat... Cine ar fi crezut că în viaţa civilizată erau nişte personalităţi? Se simţea bine. Avea chef de joacă. Nu el era cel care-i spunea mereu să se relaxeze? Ochi în spatele lui o băltoacă noroioasă. Se întrebă: „S-o fac, să n-o fac? La naiba cu toate..." Îl împinse brusc, iar Kyle, surprins, nu avu timp să se redreseze şi căzu ca o pleaşcă, umplîndu-se de noroi din cap pînă-n picioare.

Rîzînd în hohote, Skye o luă la fugă printre

copaci. Alergînd, se simţea minunat. Era rapidă şi agilă şi o ştia. De fapt, viaţa pe insulă le făcuse bine amîndurora, deveniseră mai puternici.

Ştia că nu o va prinde. Însă, cînd se gîndi la toate situaţiile în care o dominase cu superioritatea lui fizică, ce mai, merita să fie cel puţin o dată victorioasă.

Îl auzi amenînţînd-o de la distanţă.

– Fir-ai să fii, Skye, dacă ai impresia că o să scapi aşa...

INTERLUDIU

19 iulie

De la bordul vasului *Bonne Bree,* Michael Jagger scruta ţărmul cu un binoclu puternic. Deja îl dureau ochii. Spera, ba chiar era sigur, că aceasta este insula.

Săptămîna trecută căutaseră cu hidroavioanele şi era aproape sigur că văzuse ceva. Aici. Aici trebuia să fie. Verificase cu atenţie coordonatele, însă nu aveau cum să se apropie cu avioanele, din cauza lanţului de corali ce înconjura insula. Nu şi-ar fi ajutat cu nimic fratele dacă rupea avionul. Doamne, numai dacă Kyle ar fi în viaţă...

„Trăieşte", îşi zise Michael Jagger cu convingere. Văzuse ceva.

Ochii lui verzi îi străluciră într-un mod unic, ce aparţinea numai familiei Jagger. Văzuse. Ceva. În contrast cu nisipul şi verdele insulei. Ceva ca o colibă.

Michael nu crezuse vreodată că i se poate ridica tensiunea la un asemenea nivel, că poate încerca o asemenea frică. Începu să tremure şi era gata-gata să leşine. Îi dădură lacrimile, ca unui copil.

– Ray! Îl strigase pe vechiul lui coleg de şcoală, care era proprietarul vasului, un marinar entuziast, care cunoştea Pacificul cum ştiau cei doi Jagger cerul. Nu se auzise nimic – era gîtuit de emoţie. Michael încercă din nou: Ray!

Ray scoase capul din cabină.

– Da?

Înainte să apuce să-i spună, îngheţă, cu binoclul încă la ochi. Zîmbi, simţind că-şi recapătă puterile.

Nu-şi văzuse fratele, dar ceea ce zărise îl făcuse să clipească întruna, fără să se poată opri.

O iluzie optică? Un vis? Sau nimerise în paradis?

Un spirit, o nimfă locuia pe insulă. Alerga pe nisip precum Afrodita printre nori. Rîdea, putea să jure că-i auzise glasul melodios. Se oprise în dreptul unui grup de palmieri şi se întorsese brusc, de parcă ar fi spionat pe cineva, cu părul blond căzîndu-i în valuri peste umeri şi peste sînii rotunzi.

Nu ar fi fost bărbat dacă nu ar fi urmărit-o, iar

apoi se întrebă din nou dacă a nimerit în paradis. Era sigur că nu văzuse în viaţa lui o creatură atît de perfectă. Sînii aceia incitanţi, talia subţire pe care o cuprindeai cu mîinile, ţinuta mîndră, coapsele rotunde, feminine... abdomenul concav... picioarele lungi, lungi, fine...

– Michael? întrebă Ray. Ce e?

Michael aproape că scăpă binoclul din mîini. Se simţea vinovat. Înghiţi în sec, şocat de faptul că, era sigur, roşise.

– Cred că i-am găsit, murmură sacadat, ştiind că prietenul lui îl priveşte ca pe un nebun.

– Atunci mă duc să dau semnalul.

Ray dădu din cap, luîndu-i binoclul.

– Lasă radioul deocamdată. Încă nu l-am văzut pe fratele meu.

Lansară o şalupă micuţă la apă, iar stropii de apă sărată îi udau faţa, dar Michael nu simţea nimic; era prea ocupat să scruteze cu atenţie coralii şi ţărmul. Nimfa dispăruse, ceea ce era, probabil, normal.

Trase aer adînc în piept şi coborî din şalupă, afundîndu-şi picioarele în nisipul ud. Se îndreptă către colibă. Văzu cearceafurile improvizate. Îl cuprinse o fericire fără margini; îi venea să sară, să ţipe de bucurie; simţea că se învîrteşte lumea cu el. Printre lucruri zări o bucată de material ce nu putea proveni decît de la sacoul de căpitan – al fratelui lui.

Ieşi din adăpost. Se vedeau urme de cenuşă,

probabil făcuseră focul nu demult. Auzi un zgomot.

Şi apoi o văzu: era nimfa. Ea încă nu-l zărise, pentru că rîdea şi de data asta auzea sunetul melodios.

Era cît pe ce să se lovească de el. O prinse în braţe să nu cadă.

Nu era un vis. Era reală.

Skye deschise gura să ţipe, dar rămăsese fără grai.

Capitolul 9

Impactul cu străinul o sperie pe Skye. Venise după aur; venise să se asigure că nu existau supraviețuitori.

Încercă să țipe, dar degeaba. Apoi, cînd se uită mai bine, se răzgîndi. Era confuză. Ochii ce o priveau erau la fel de holbați ca ai ei, dar aveau o culoare unică, pe care o mai văzuse doar o dată în viața ei. Și chipul era diferit, poate mai tînăr și, deși proaspăt bărbierit, părea, de asemenea, familiar.

Nu mai știa dacă țipase sau nu. Își reveni cînd auzi glasul lui Kyle, dar fără să se poată mișca. Se uita fix, cu gura căscată, la străin.

Îl auzi vag că se apropie.

Apoi se eliberă de sentimentul de panică; ochii străinului se umplură de lacrimi. Strigă fericit:

– Îți mulțumesc, Doamne, trăiește!

– Michael!

Se îmbrăţişară, ignorînd-o pe Skye; Michael, bineînţeles. Se uita la ei emoţionată de legătura strînsă ce-i, de bucuria reîntîlnirii. I se strînse inima; nu demult, avusese şi ea un frate care-i fusese cel mai bun prieten.

– Cum dracu' ne-ai găsit? întrebă Kyle în cele din urmă, ţinîndu-şi fratele pe după umeri şi zîmbind fericit.

– Am insistat! rîse Michael Jagger, uitîndu-se la Skye.

Abia atunci îşi dădu seama că era goală-goluţă. Se îngrozi. Revenise la civilizaţie. Ceea ce pînă acum cîteva minute fusese natural, acum i se părea îngrozitor, indecent.

Observă şi Kyle; Michael îşi dădu, de asemenea, seama cum se simt amîndoi.

– Mike, dă-i tricoul tău.

Michael Jagger nu era de mărimea fratelui său, însă tricoul era enorm, acoperind-o pînă aproape de genunchi.

Pentru o secundă se lăsă o tăcere jenantă, întreruptă de rîsul lui Michael.

– Fir-ar să fie! Tot nu-mi vine să cred că v-am găsit!

Kyle i-l prezentă pe Michael lui Skye.

– Michael, sînt sigur că ştii că domnişoara este Skye Delaney. Skye, fratele meu, Michael.

Ea acceptă mîna întinsă a lui Michael Jagger, murmurînd un „îmi pare bine" de curtoazie. Însă

ochii lui exprimau bunătate şi sinceritate, fără intenţia de a o condamna în vreun fel, încît momentele de tensiune trecură repede.

– Ce face Chris? îl întrebă Kyle pe fratele lui.

– E bine, îl asigură Michael. Voia să vină cu mine, dar nu ştiam dacă şi cum o să te găsesc... în fine... a acceptat faptul că nu puteam lipsi toţi trei de la birou. Sînt sigur că a fost ocupat, însă cred că ar trebui să-l anunţăm imediat. E îngrijorat de moarte. Mi-e teamă că Lisa nu a fost de prea mare ajutor, fîţîindu-se de colo-colo prin casă... Michael tăcu, fără să se poată abţine să nu o privească vinovat pe Skye. „Bietul Michael, se gîndi ea, se străduise atît de mult să nu pomenească numele nevestei în faţa amantei".

– Nu ai trimis nici un mesaj? întrebă Kyle.

– Nu, ăăă... Michael Jagger, deşi părea aproape la fel de puternic ca fratele lui, roşi. Ăăă... am văzut-o pe Skye de la bord şi voiam să fiu sigur că te voi găsi şi pe tine.

Kyle făcu un gest nerăbdător cu mîna.

– Mă bucur că n-ai trimis nici un mesaj. Avem o problemă. Îl luă pe fratele lui pe după umeri şi intrară în colibă, unde îi povesti totul şi-i arătă caseta. Cred că vom fi nevoiţi să luăm legătura cu autorităţile australiene şi să le spunem ce avem. Întreabă-i cum să procedăm, înainte de a afla toată lumea.

Michael dădu din cap, aprobîndu-l.

Ieşiră din colibă, iar Michael zîmbi cînd o găsi

pe Skye în aceeaşi poziţie în care era cînd intraseră.

– Cred că ar trebui să mergem pe vas, domnişoară Delaney, zise el. Nu e ca acasă, dar pariez că vă voi oferi cîte ceva din cele care v-au lipsit atît de mult. Avem duş cu apă caldă şi un frigider plin de fripturi. Şi vom anunţa cît se poate de repede. Şi dumneavoastră sînteţi căutată de o armată de oameni. Cred că prietenul dumneavoastră, producătorul, a angajat o flotă întreagă, care scotoceşte de zor Pacificul.

Skye nu zise nimic, perfect conştientă că lui Kyle nu-i convenea deloc discuţia. De ce nu? Deja intrase în lumea lui, avea priorităţi, mai întîi autorităţile, apoi aurul, copilul, nevasta.

În curînd se va întoarce la ea. Oare după acest incident se vor împăca? Va sări Lisa în braţele lui de bucurie, cînd îl va vedea?

– Cu siguranţă că mi-ar prinde bine un duş, domnule Jagger, zise ea calmă şi cu demnitate, în ciuda tricoului şi a înfăţişării ei dezordonate. Iar o friptură ar fi minunată. Era hotărîtă să-şi ia şi şortul pe sub tricou.

În timp ce se îmbrăca şi asculta cum Kyle discuta cu Michael despre ce mai e pe-acasă, Skye aruncă o ultimă privire colibei. Plecau; totul se terminase. Nu-i venea să creadă că în cîteva zile se va plimba din nou pe străzile Manhattan-ului, că se va întoarce la viaţa ei.

Iar Kyle la a lui.

Ar fi trebuit să fie nebună de fericire. Însă o cuprinsese melancolia, ba chiar durerea.

Îi purta copilul în pîntece.

Şi acum întrebarea „Ce voi face?" avea un înţeles.

Nu-i putea spune. Nu acum. Nu pînă cînd nu revenea complet în lumea civilizată, nu pînă nu avea timp să judece clar, să ia o hotărîre.

„Voi păstra copilul". Încercă să ignore vocea. Încă nu ştia ce va face. Era atît de confuză. Kyle era deja din nou un străin. Fratele lui era acolo.

– Hai să mergem, o grăbi Kyle, nerăbdător, luînd-o posesiv pe după umeri. Nu făcuse nici un gest să se depărteze, dar el o simţi încordată.

Şi Kyle era confuz. Îi mulţumea lui Dumnezeu că şi-a văzut fratele, că în curînd se va întîlni cu Chris, era uşurat că Skye va fi acum în siguranţă, departe de furtuni şi de boală.

Dar altceva îl durea foarte tare şi îl făcea să sufere enorm.

Îi văzuse ochii.

Şi ştia că magia a trecut.

Paradisul nu mai exista.

Yachtul era utilat complet, la cele mai înalte standarde, iar Skye savură din plin bucuria de a

face un duş, de a regăsi şamponul, săpunul, pasta de dinţi. Abia acum îşi dădea seama cît de mult îi lipsiseră toate acestea.

Cînd ieşi pe punte, atît Ray, cît şi Michael săriră în picioare, oferindu-i loc la masă.

– Ce se întîmplă? îl întrebă pe Michael.

– Am luat legătura cu australienii şi ne-au sfătuit să le comunicăm poziţia în care ne vom afla la noapte. Mîine vor trimite pe cineva aici. Ce să-ţi aduc? Avem tot ce trebuie, numai spune ce doreşti.

Skye zîmbi, observînd cît de mult insistă să-i facă pe plac.

– Să-ţi spun adevărul, tare mi-ar prinde bine o bere.

Ray sări în picioare.

– Atunci bere să fie.

Veni şi Kyle pe punte şi se aşeză pe locul lui Ray, luînd-o pe Skye pe după umeri. Însă Skye analiza situaţia. Nu voia să le dea australienilor nici o perioadă de graţie. Nu voia decît să se facă mică şi să intre într-o gaură de şarpe. Însă îşi aminti modul în care se purtaseră autorităţile australiene cu ea, minunat de politicos şi foarte săritori. Se gîndi la Steven, îngropat pe pămînt australian. Ar fi vrut să nu le datoreze nimic, dar nu era aşa. Toţi se uitau la ea.

– Bine, spuse Skye, dorindu-şi ca vocea să nu-i fi sunat atît de slab. Luă o înghiţitură de bere şi-şi drese glasul. În cît timp vom... voi ajunge acasă?

– Nu mult, zise Ray, vesel. La o zi de aici e o

insulă particulară, Igua. Un fel de refugiu din calea civilizaţiei. De acolo plecăm cu avionul. Iar australienii au promis să o informeze imediat pe – cine e, cumnata? – că aţi fost găsită.

Virginia îl va anunţa pe Ted... Simţi privirea lui Kyle, dar refuză să se uite la el. Ce drept avea să o condamne că vrea să ajungă acasă? Îşi îndreptă întrebările către Michael.

– E vreun pericol, dacă rămînem aici?

– Nu. Răspunsese Kyle, iar ea se întoarse, în sfîrşit, spre el.

– Dar...

– Nu mai sîntem lipsiţi de apărare.

Nu-i plăcea tonul vocii lui. Era dur. Îi amintea că stă de vorbă cu K.A. Jagger.

– Nu cred să vină cineva, interveni Michael, simţind tensiunea ce plutea în aer. Schimbă repede subiectul: Hei, Ray! I-am promis domnişoarei o friptură şi uite că a trecut deja prînzul. Se uită înapoi la Skye: Cum vă place friptura?

– Potrivită, zîmbi ea şi, te rog, spune-mi Skye.

– Între timp, mă duc să fac şi eu un duş, îi zise Kyle fratelui său. Îşi mîngîie barba. Ce zici, Skye? O păstrez sau o dau jos?

Skye se încordă involuntar, adunîndu-şi toate forţele pentru a-l putea privi în ochii ce aruncau fulgere, provocînd-o, deşi nu înţelegea de ce...

– Nu mă interesează, răspunse senină, întorcîndu-se cu nonşalanţă.

– Mike, am nevoie de ceva de îmbrăcat.

– Desigur, zise Mike repede, ridicîndu-se să-l însoţească pe fratele lui. Serveşte-te, ia ce vrei. De fapt vin cu tine ca să-mi iau lucrurile şi să eliberez cabina pentru voi.

„Oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne!" se gîndi Skye, înroşindu-se. Michael credea că relaţia lor va continua.

– Mulţumesc, răspunse Skye.

De ce nu îi lăsase timp să protesteze? se întrebă Skye, furioasă. Deschise gura să o facă, dar se răzgîndi. Ar fi fost absolut ridicol. Nu putea să nege – nu după acest scenariu la care asistase Michael – că între ei existase o relaţie intimă.

Oftînd, se uită după Kyle şi Mike. Apoi se ridică şi-i zîmbi strălucitor lui Ray Thorne.

– Ce pot face ca să te ajut?

Mike se întoarse pe punte, în timp ce Kyle făcea duş, şi ajută la pregătirea mesei. Ambii bărbaţi păreau hotărîţi să o facă să se simtă cît mai bine şi, cu cît trecea timpul, cu atît Skye devenea din ce în ce mai relaxată. Mike Jagger nu avea nimic din duritatea fratelui său. Era sincer, simplu şi fermecător, o întreba despre insulă şi despre greutăţile pe care le întîmpinaseră. Skye îi povesti despre furtună, despre traficanţii de droguri, despre dimineaţa în care

Kyle descoperise aurul, lăsînd la o parte detaliile personale.

– Ai avut noroc că ai scăpat cu viaţă, zise Mike, curăţînd o ceapă. Numai printr-un miracol a reuşit Kyle să aterizeze.

Da, avusese noroc şi trăia datorită lui Kyle. Trebui să clipească de mai multe ori ca să se asigure că nu visează, că e pe vas, că găteşte într-o tigaie.

Nu era atît de greu de crezut, se gîndi. Deja se simţea în largul ei cu Mike şi cu Ray, fericită în halatul alb cu care se îmbrăcase după ce făcuse duş.

– Kyle e un pilot excepţional, continuă Mike. Probabil unul dintre cei mai buni care există la ora asta.

– Sînt sigură, zise Skye.

Michael şi Ray începură să o întrebe despre *Delaney Designs*. Pentru o clipă, Skye intră în panică. *Delaney Designs.* Ce era asta? Trebuia să fie ceva legat de realitate. A căuta mîncare înseamnă realitate. A te aproviziona cu apă era realitate. A-ţi simţi pielea scăldată de razele soarelui era realitate, nisipul, florile...

Kyle era realitate.

Skye zîmbi şi începu să le răspundă la întrebări. Părea degajată? Nu se simţea deloc degajată. Îşi scormoni mintea după detalii. Ce nebunie! Trecuseră doar şase săptămîni în care ea se schimbase aproape complet.

Apăru Kyle, proaspăt bărbierit. Skye intră în

panică. De ce? se întrebă. Era acelaşi. Se îmbrăcase tot cu un şort – o pereche de blugi vechi, tăiaţi, ai fratelui său şi cu un tricou bleumarin cu guler alb. Atmosfera era cît de cît veselă, mai ales cînd Ray zise că-l prefera cu barbă.

Însă – parcă se înţeleseseră – nimeni nu pronunţă numele Lisei Jagger. Probabil că Ray şi Michael erau obişnuiţi să-l vadă mereu pe Kyle cu altă femeie, se gîndi Skye.

– Skye.

Se trezi din reverie şi se uită la Kyle.

– Ai ochii pe jumătate închişi, îi zise zîmbindu-i amuzat. Du-te la culcare.

– Eu... Îmi pare rău, cred că m-a cuprins oboseala. Se ridică, iar Kyle o conduse pînă la cabină. În uşă, o luă pe după umeri şi o sărută:

– Du-te la culcare, îi comandă, iar ea se simţi jignită de tonul lui autoritar. Vin şi eu imediat.

– De ce?

– Pentru că trebuie să facem de pază cu rîndul, o informă scurt, deschizîndu-i uşa de la dormitor. Uşa se închise imediat în urma ei, deşi tare ar mai fi vrut să-l întrebe ceva.

Îi dăduse liber. Şi ştia de ce. Pe insulă căzuseră de acord să ia orice hotărîre împreună.

Dar acum lucrurile stăteau altfel. Îi distribuise iar rolul căţelului de companie. Şi spera ca acela care furase aurul să apară. Era o răzbunare personală. Avionul lui fusese sabotat şi trecuse la un pas de moarte.

Şi acum îi era teamă. Nu-i plăcea acest Kyle, furios, hotărît, plin de autoritate.

Se întinse în patul amplu, privind în tavan. Începu să se roage ca noaptea să treacă în linişte. Auzea zumzetul conversaţiei din cabină şi, totuşi, încercă să doarmă, însă îi trecuse starea plăcută de moleşeală. Îşi făcea griji pentru Kyle.

Şi-apoi mai era Ted.

În cele din urmă, o luă somnul. Apoi deschise brusc ochii, pentru că de data asta auzea clar conversaţia.

– Vei avea probleme, spunea Michael. Îţi spun, s-a răzgîndit.

– Nu mă interesează. Din nou Kyle era enervat. Voi divorţa, nu mă poate opri.

Pentru o secundă, se lăsă tăcerea, apoi se auzi din nou Michael:

– Să zicem că nu te poate opri, dar poate să ia o parte din companie. Şi poate să te plimbe ani şi ani prin tribunale.

– De ce dracu' face asta? întrebă Kyle.

– Zice că te iubeşte.

– Lisa mă iubeşte?

Skye se întinse să audă mai bine, deşi ştia că trăgea cu urechea, dar nu o interesa. Nu reuşise să-şi dea seama care era tonul cu care pronunţase Kyle ultima propoziţie. Nu-i mai auzi – se părea că Michael şi Kyle plecaseră către punte. Îi dădură lacrimile. „La ce dracu' te aşteptai, tîmpito? ", se întrebă. „La un final fericit?"

Uşa cabinei se deschise. Skye îngheţă şi închise ochii repede, încercînd să dea impresia că doarme. Kyle nu aprinse lumina, mişcîndu-se uşor prin întuneric. Un foşnet o informă că se dezbrăcase de şort. Îl simţi cum se urcă în pat lîngă ea – cald şi puternic şi plăcut, cu aromă de bărbat.

Rămase nemişcată, ghemuită cu spatele la el, cu pleoapele strînse, prefăcîndu-se că doarme. O luă în braţe şi o trase către el.

Nu protestă, dar nici nu se mişcă.

Trecură cîteva secunde. O ţinea în continuare în braţe.

Apoi începu să se mişte. Mîinile găsiră marginea halatului, ridicîndu-l. Vîrfurile degetelor o tachinau, conturîndu-i fesele, coapsele, desfăcîndu-i încet picioarele...

Skye nu mai putea să respire. „Nu-mi face asta", îşi zise, agăţîndu-se de cearceaf şi încercînd să rămînă nemişcată. Dar el continuă să o seducă încet, lasciv, mişcîndu-şi mîna în aşa fel, încît i se strîngea stomacul, torturînd-o, pe coapse, pe sîni, mîngîindu-i sfîrcurile iar şi iar, pînă cînd se întăriră...

Ştia cu siguranţă că nu mai doarme, dacă crezuse vreun moment că doarme.

Skye îşi muşcă buzele, încercînd să-şi reţină un geamăt, care oricum îi scăpă. Încetă să o tachineze. Mîna lui Kyle coborî în josul abdomenului ei, trăgînd-o încet spre el, lipind-o de el. Îşi strecură mîna stîngă pe sub coapsă, ridicînd-o puţin. Respi-

raţia lui, fierbinte şi umedă, o gîdila pe gît şi cu dinţii o apucă de lobul urechii.

Apoi intră în ea, vibrant, plin de viaţă, umplînd-o de căldură; rămase încă o dată paralizată de dulcele sentiment, răspunzînd apoi cu frenezie.

Îşi muşcă şi mai tare buzele. Erau oameni pe vas; nu voia să ţipe, nu putea nici măcar să şoptească. Numai el îi auzea respiraţia şi o simţea că ar vrea să ţipe, să geamă, dar se abţine. O părăsi orice gînd şi nu mai rămase decît senzaţia.

Stătu mult timp în braţele lui. Îi simţea bătăile inimii, respiraţia. O dezbrăcă de halatul ud. Fără să vorbească, se culcă la loc pe pernă, privindu-l... cum o priveşte. Îi dădu la o parte părul de pe frunte. Şi al lui era ud. Se uită la degetele lui şi-şi dădu seama că-i iubeşte mîinile, că iubeşte modul în care se mişcă, în care vorbeşte, în care o atinge, uneori fără să-şi dea seama.

Se aplecă şi o sărută, uşor, dar adînc, explorîndu-i încet gura, gustîndu-i limba, dinţii, buzele.

Se dădu înapoi pe spate, zîmbind, apoi o luă de mînă. Îi studie palma, apoi i-o sărută, şi apoi îi sărută fiecare deget, mai ales pe ultimul pe care îl tachină cu dinţii şi cu limba.

Era ceea ce lipsea pentru a se crea din nou legătura dintre trupurile lor. Ciudat, uneori o atingere mică putea declanşa un cataclism. Pe Skye o trecu un fior, dar protestă.

– Kyle, trebuie să vorbim...

El se ridică, se lăsă peste ea, îi depărtă picioa-

rele cu propriul lui trup, în aşa fel încît să-i poată săruta sînii, pîntecul...

– Kyle...

Îi cuprinse obrajii în palme şi se uită în ochii ei.

– Mîine e o zi lungă, avem tot timpul. Noaptea asta e a noastră.

Nu putea să-l contrazică. Îi era teamă că ziua de mîine îi va despărţi irevocabil.

Mai tîrziu, exact înainte de a se abandona din nou senzaţiei, începu să se întrebe cum o va mai iubi cînd i se va schimba trupul, cînd sînii îi vor deveni mai grei.

Aproape că-i spuse. Aproape. Aproape că-i spuse că în trupul ei purta un copil. Dar nu o făcu. Pentru o clipă, dar numai pentru o clipă, ochii i se umplură de lacrimi. Nu-i putea spune.

Era numai o bănuială de moment. Şi nu ştia dacă el va fi acolo, cînd trupul ei îşi va schimba forma. Nu dorea să devină o responsabilitate pentru el.

Nu voia să fie amanta lui şi nu voia ca el să se însoare ca prima dată.

Nu ştia ce voia. Ştia un singur lucru, că dorea să facă dragoste cu el întruna, iar şi iar...

Capitolul 10

Înainte de a se trezi, Skye avu impresia că se află tot pe insulă. Ar fi deschis ochii, ar fi simţit nisipul sub ea şi prin uşă s-ar fi zărit albastrul oceanului. S-ar fi rotit pe o parte şi ar fi dat de Kyle, sau, dacă s-ar fi trezit înaintea ei, ar fi fost aproape, i-ar fi auzit fluieratul vesel.

Nu era pe insulă; era pe *Bonne Bree*. Înainte de a deschide ochii, simţi atingerea plăcută a lenjeriei de pat, a cearceafurilor de bumbac. Dormise cu capul pe pernă. Întinse mîna automat, însă Kyle nu mai era lîngă ea.

„Azi ne vom întoarce", îşi zise. „De-acum înainte pot să beau cafea în fiecare dimineaţă, într-o săptămînă voi vedea mii de oameni circulînd în direcţii precise, voi lua din nou hăţurile companiei, îmi voi face griji de evoluţia aurului pe piaţă, de design, de

metale preţioase, de pietre preţioase. Şi, cînd voi ajunge acasă, voi avea timp să mă gîndesc, să rezolv totul, ca un adult responsabil".

Auzi un ciocănit la uşă şi-şi strînse cearceafurile pe lîngă ea, instinctiv.

– Sînt Michael, Skye, zise el, încet. Îţi las aici, pe scaun, o pereche de blugi de-ai Marshei şi un tricou. Avem musafiri şi trebuie să vii sus.

– Mulţumesc, Michael, murmură Skye. Sări din pat şi îmbrăcă repede blugii care ameninţau să cadă de pe ea şi tricoul mult prea mare. Apoi, timp de zece minute, se fardă discret şi, mîndră de rezultat, ieşi pe uşă cu capul sus.

Cînd intră în camera unde se aflau toţi, privirile se îndreptară spre ea, după cum se aşteptase.

La bord urcaseră doi australieni, îmbrăcaţi în uniforme bej. Se aşezaseră la masă, iar Kyle stătea între ei. Se ridică şi făcu prezentările.

– Skye, sergentul Menzies şi locotenentul Griffen. Domnilor, domnişoara Skye Delaney.

Ea le strînse mîinile, întrebîndu-se de ce se simţea atît de ciudat.

– Ei bine, murmură locotenentul, începem?

– Cu ce anume? întrebă ea, circumspectă.

Regretă imediat că pusese această întrebare.

Locotenentul o informă că nu este neapărat nevoie să răspundă la întrebări fără asistenţa unui avocat şi că, dacă va coopera, interesul ei va fi apreciat. Îşi dădu seama, indignată, că este din nou în postura acuzatului.

Răspunse cu o voce de gheaţă la toate întrebările. Totul dură mai bine de o oră. O înnebuneau. Totul se întîmplase în urmă cu şase săptămîni... o viaţă de om. Cum naiba să-şi amintească toate amănuntele?

– Sînteţi sigură că nu era nimeni lîngă avion înainte de decolare? o întrebă locotenentul pentru a patra oară.

– Foarte, răspunse Skye, enervîndu-se. Încercă să se liniştească. Păcat, domnilor, că nu aveţi un detector de minciuni la dumneavoastră.

– Păi, de fapt... începu sergentul Menzies.

– Cred că domnişoara Delaney v-a acordat ajutorul cerut, îi întrerupse Kyle în cele din urmă. Este cetăţean american şi călătoreşte des în ţara dumneavoastră în scop de afaceri. A supravieţuit unui accident de avion şi unei perioade de şase săptămîni pe o insulă pustie. A cooperat din plin. Cred că este tot ce vă putem oferi.

Atitudinea locotenentului se schimbă imediat. Nu se ştia de ce – din cauza situaţiei lui Skye, din cauza tonului lui Kyle?

– Îmi pare rău, zise ea, dar v-am spus tot ce ştiu.

Locotenentul Griffen se ridică şi o salută.

– Vă mulţumesc, domnişoară Delaney. Sper să înţelegeţi că autorul acestui act de contrabandă era să vă omoare atît pe dumneavoastră, cît şi pe domnul Jagger.

– Da... desigur...

Îi zîmbi pentru ultima dată şi-i strînse mîna.

– Noroc, domnişoară Delaney. Veţi fi asaltată de reporteri. Vă rog să nu comentaţi acest aspect.

Skye dădu din cap aprobator. Erau multe altele care nu trebuiau să apară în ziare.

Kyle ieşi să-i conducă.

– Mai vrei cafea, Skye?

Era Michael, care-i zîmbea cu simpatie.

– Da, mulţumesc, murmură ea. Se uită la el; semăna atît de mult cu fratele lui şi totuşi era atît de diferit – nu avea acea privire de oţel, acea duritate.

– Michael?

– Da?

– Au nevoie de ajutorul lui Kyle?

– Da. Avionul lui a fost cel sabotat.

Michael îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză lîngă ea, în timp ce Ray îşi făcea de lucru.

– Skye, ai vrea să nu fie prinsă persoana?

– Da, da, ba da, doar că...

Îl cunoştea pe Michael doar de o zi. Oare putea, avea dreptul să discute cu el despre fratele lui? Da, îşi răspunse, pentru că îl iubea pe Kyle.

– Doar că sînt îngrijorată, zise ea. Mi-e teamă că, dacă se va găsi persoana, Kyle o să...

– Se înfurie? Să-l omoare?

– Da, cred că da, răspunse Skye amărîtă.

– Nu-ţi face griji, o asigură Michael, Kyle nu vrea decît să se facă dreptate. Nu e nebun, Skye. Nu ajungea unde este acum, dacă nu ştia să se controleze.

– Dar cum vor prinde persoana? Dacă nu vine nimeni după casetă?

– Hoţul va fi găsit.

Asta era – tonul lui. Michael semăna al naibii de mult cu Kyle...

Cu excepţia faptului că acum zîmbea din nou.

– Bea cafeaua. Nu cred că mai avem timp de micul dejun.

– De ce? întrebă, uimită.

– Îţi dau o veste bună. Din minut în minut trebuie să apară un hidroavion care ne va duce la Igua în maximum două ore.

– Oh, la naiba, Skye! Am uitat să-ţi spun, şopti Michael la urechea ei. Australienii s-au răzgîndit aseară. Au zis că oricum contactul radio va fi interceptat, aşa că au anunţat atît familia noastră, cît şi pe a ta.

Primul coborî Kyle. Din spatele lui, Skye văzu motivul pentru care se grăbise atît de tare. Îmbrăţişa un băiat... un bărbat... un tînăr chipeş, la fel de înalt ca el, dar mai subţire, cu păr de abanos, ochi negri, strălucitori, şi emoţionat. Inima lui Skye o luă la trap, urmărind scena.

– Chris, murmură Michael la urechea ei. Două femei luară locul băiatului – o femeie în vîrstă, încîntătoare, probabil mama lui Kyle şi a lui Michael, şi o altă femeie, extraordinar de frumoasă, înaltă, subţire, statuară; îmbrăcată splendid, cu un costum

bleumarin, ce se potrivea perfect cu părul blond-argintiu.

– Lisa, explică Michael, deşi nu mai era necesar.

Skye închise ochii şi înghiţi în sec. Nu era o scorpie urîtă. Şi se agăţase toată de gîtul lui Kyle.

Simţi că Michael îi dă ghionturi.

– Cred că e cineva acolo, nerăbdător să te vadă.

O ajută să coboare din avion şi Virginia era acolo, cu ochii gri, de porumbiţă, plini de lacrimi, vorbind incoerent în timp ce o îmbrăţişa pe Skye. Şi în spatele Virginiei era Ted.

Skye împietri cînd o luă în braţe. Încercă să-şi amintească toate momentele familiare, simţi parfumul after-shave-ului lui, privirea blîndă, ochii calzi, negri, ce străluceau de fericire.

O îndepărtă puţin, pentru a se asigura că era reală.

Dar era un străin. Cuvintele lui îi zburau pe lîngă urechi – nu auzea nimic. Şi asta din cauza lui Kyle.

Reporterii începură să se înghesuie.

Skye se dezlipi de Ted.

– Putem face ceva să scăpăm de-aici?

– Bineînţeles, draga mea, bineînţeles... Se urcară într-un *Sedan* negru repede, iar Skye nu privi înapoi. Avem un apartament la *Sheraton*, o asigură Ted, ţinînd-o de mînă. Te aranjezi, Virginia va sta cu tine, iar eu mă voi ocupa de restul, ca să ne putem întoarce acasă. Putem face ce vrei, Skye. Stăm aici pînă te simţi odihnită, plecăm imediat, cum vrei.

Ted era bun, se gîndi Skye, închizînd ochii. Atît de grăbit... Oare ratase o premieră? Îi strînse mîna, apoi se uită la degetele lui. Avea mîini puternice, însă nu erau mîinile după care tînjea atît de mult.

– Skye, murmură Virginia, încet, va trebui să vorbeşti cu reporterii, dacă vrei să scapi de ei. Vom aranja ceva. Şi familia Jagger locuieşte tot la *Sheraton*. Poate că aranjăm ceva împreună.

– Nu! exclamă Skye, apoi adăugă, văzînd că amîndoi o privesc uimiţi: Vă rog, nu acum... vreau să ne aranjăm... să...

– Bineînţeles, Skye, murmură Ted. Nu-ţi face griji, mă ocup de tot.

Două ore mai tîrziu savura ceva mai bine dispusă o baie cu spumă, care deja se disipase.

Apa se răcise.

Ce făcea Kyle acum? se întrebă. Muşchii stomacului i se încordară. Era în acelaşi hotel cu ea. Poate că în acest timp se împăca cu Lisa, mama fiului lui atît de adorat, o lua în braţe şi încerca să recupereze cu ea timpul pierdut.

Nu realizase că gemuse tare, astfel încît uşa băii se deschise, iar cumnata ei dădu buzna:

– Skye, s-a întîmplat ceva?

De obicei Virginia era o fiinţă fină, liniştită. Cînd o văzu atît de panicată, privind-o cu ochii mari, alarmaţi, cu părul negru, căzut peste faţă, Skye zîmbi.

– Îmi pare rău, Ginny. Sînt bine.

Virginia îi dădu un prosop enorm, în care Skye se înfăşură.

– Hei, nu sînt invalidă, îi zise Skye Virginiei, care continua să o privească îngrijorată.

– Ştiu, ştiu, murmură Virginia, înroşindu-se. Dar sper să înţelegi cît am fost de îngrijorată. Tocmai învăţasem să accept ideea că Steven nu mai e... şi-apoi tu...

– Şşşt, Ginny, o întrerupse Skye, strîngînd-o în braţe, udînd-o toată. Trăiesc, sînt aici, sînt reală. Virginia îşi şterse o lacrimă cu dosul palmei.

– Bine, zise ea, să nu uiţi că din minut în minut trebuie să apară Ted să ne spună ce aranjamente a făcut. Şi eram sigură că, după atîta timp, mureai de nerăbdare de a te îmbrăca cu ceva frumos! Ţi-am cumpărat cîte ceva de la magazinul din holul hotelului, în timp ce aşteptam să aterizeze avionul... Soneria îi întrerupse vorbele. Cine o fi? întrebă, ridicînd din sprîncene. Ted nu ar fi sunat.

– Du-te şi vezi, zise Skye. Rîse cînd observă că Virginia era tot pierdută în spaţiu. Ginny, răspunde la uşă! Eu nu pot s-o fac, aşa, în prosop.

Virginia ieşi din baie zîmbind şi apoi din dormitor, închizînd uşa după ea. Skye se uită la pachetele de pe pat, pe care începu să le desfacă.

Se opri, observînd abia atunci patul alb, masiv, cu cuvertură de pluş.

În apartament erau doar două dormitoare. Nici măcar nu ştia unde este. Oare Ted stătea în acelaşi apartament cu ea? Sau bănuia că s-a culcat cu Kyle şi avea nevoie de timp, lăsînd-o să doarmă cu Ginny?

Inima i se opri pentru o clipă. Nu putea să se culce cu Ted, nu în noaptea asta; poate niciodată...

Se uită la oglinda de toaletă şi oftă uşurată. Avea acolo tot ce-i trebuia de la nuanţele elementare de pudră, pînă la cele mai fine parfumuri.

– Skye!

– Vin! Auzea conversaţia din salon, dar nu-şi dădea seama cine este. Oricum era un bărbat.

În prima sacoşă de hîrtie se afla o rochie albă, de zi, cu mîneci lungi, cu fusta evazată, încheiată în nasturi de sus pînă jos şi cu guler *chemisier.*

Ginny – fie binecuvîntată – se gîndise la toate. Cealaltă sacoşă conţinea o pereche de sandale cu toc mediu, asortate, un furou fin de dantelă şi chiar o pereche de chiloţi.

Skye se îmbrăcă repede, cuprinsă de curiozitate. Era sigură că persoana din salon era oficială şi că venise să-i salute revenirea la viaţa civilizată.

Mîna îi îngheţă pe clanţă, înainte de a apuca să deschidă uşa. Timbrul vocii bărbatului îi era familiar. Era Kyle. Era sigură că era Kyle.

– Skye?

Strigătul Virginiei o făcu aproape să smulgă uşa din ţîţîni şi încercă disperată să-şi controleze grimasa într-o expresie cordială.

Dar bărbatul nu era Kyle. O aştepta Michael Jagger.

– Skye! O întîmpinase cu mare plăcere, luînd-o de mîini şi sărutînd-o pe obraz. Arăţi nemaipomenit!

– Mulţumesc! murmură ea, încercînd să nu-şi

arate dezamăgirea. Kyle nu venise la ea. Oare chiar se aşteptase să se despartă în mod dramatic de Lisa şi să vină la uşa ei să-i declare amor? Nu, se gîndi, nu după show-ul pe care i-l dăduse aruncîndu-se în braţele lui Ted şi sărutîndu-l fierbinte.

Simţi că roşeşte. Oare ce credea Michael despre ea? Ştia că se culcase cu Kyle; o văzuse fericită în braţele altui bărbat.

Dar, aparent, Michael Jagger nu o condamna. Ciudat, dar chiar părea a fi un prieten confortabil. Se simţea straniu, pentru că avea impresia că-l cunoaşte mai bine pe Michael, decît pe Kyle.

– Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, se scuză ea. Ce s-a întîmplat?

Michael rîse.

– Mie nu-mi pare deloc rău că ai întîrziat. Abia am cunoscut-o mai bine pe cumnata ta.

– Oh! exclamă Skye, uitîndu-se la Virginia, care se înroşise toată.

– Oricum, continuă Michael, care întotdeauna ştia să-i facă pe cei din jurul lui să se simtă bine, am aranjat o conferinţă de presă, pentru tine şi pentru Kyle, în holul cel mare, la ora cinci. Le-am spus reporterilor că nu vor avea mai mult de o jumătate de oră. Nu te vor stresa...

– Nici o grijă.

– Kyle a hotărît ca de mesaje şi telefoane să se ocupe secretara noastră, ca să nu te deranjeze nimeni.

– Oh! exclamă ea, din nou. Nu ştia dacă să se înfurie sau nu. Chiar departe de ea, din sînul familiei

lui, îi conducea viaţa. O cuprinse un sentiment de deprimare. Nu voia să se întoarcă la viaţa reală.

– E totul O.K.?

– Da, Michael, îţi mulţumesc, murmură Skye. Deşi tare ar fi vrut să-i lase acolo şi să se încuie în cameră, ca un struţ.

Dar Michael nu plecă. Virginia, circumspectă, îi oferi ceva de băut. Se aşezară pe canapea şi stătură toţi trei de vorbă, deşi Skye nu realiza nici jumătate din ce spune.

Apoi Ted se întoarse şi încercă să zîmbească pentru el, încercă să fie amabilă şi să nu se crispeze la fiecare atingere a lui.

După o jumătate de oră, veni timpul să coboare pentru conferinţa de presă.

Nu dură decît treizeci de minute, dar în acest timp scurt, Skye crezu că a nimerit în iad. Stătea lîngă Kyle atît de aproape, încît îi simţea trupul încordat şi tensionat.

Se îndepărtase mai mult ca niciodată de ea – nu ştia cine este bărbatul cu costum impecabil croit, cu cămaşă bleu, serios, cu chip de granit.

„Oh, Dumnezeule!“ se gîndi. Nu văzuse niciodată atîţia muşchi faciali încordaţi, asemenea maxilar de granit.

Se terminase. Amîndoi se descurcaseră bine, se gîndi vag. Nu menţionară nici un cuvînt despre aur sau despre relaţia lor.

Şi, după ce se termină, nu-şi dori nimic altceva decît să o ia la fugă, mai ales cînd veni Chris la ei, iar tatăl lui i-l prezentă. Acesta se purtă prietenos cu ea şi totuşi se simţea jenată. Era adult. Oare îşi dădea seama de relaţia ei cu tatăl lui? Sau devenise paranoică?

Pe Chris îl chemă unchiul lui. Ted era ocupat cu un reporter care nu voia să plece cu nici un chip. Era momentul lor...

Kyle se întoarse către ea, cu faţa întunecată.

– Avem de discutat, domnişoară Delaney.

De discutat? Despre ce? Noaptea trecută avuseseră timp de discuţii. Acum era prea tîrziu. Soţia lui se apropia de ei, împreună cu fiul lor.

– Despre ce?

– Despre noi, zise el, scurt.

– Noi? rîse Skye încet, dar ironic. Nu mai există „noi" În curînd voi pleca, împreună cu Ted. De ce spusese asta? se întrebă, rugîndu-se la Dumnezeu să nu înceapă să plîngă. Nu stăpînea situaţia; pe gură îi ieşeau cuvinte la care nici nu se gîndea.

– Asta vrei, Skye?

Nu, deloc, nu astá voia, dar cum putea spune altceva, cînd el părea să o urască şi abia dacă o băga în seamă din cauza obligaţiilor pe care le avea...?

Ar fi vrut să ţipe la el că e însărcinată, dar, cînd

deschise gura, zise cu totul altceva.

– Da, bineînţeles că asta vreau. Ce a fost între noi pe insulă s-a sfîrşit. Am viaţa mea...

– Kyle!

Vocea Lisei întrerupse şoaptele lui Skye. Femeia zîmbea în timp ce se apropia de scaunele unde stăteau ei doi şi, din nou, Skye constată uimită cît e de frumoasă. Părea fără vîrstă; arăta impecabil.

– Ce e, Lisa? întrebă Kyle, deloc amabil.

– Scuză-mă. Lisa zîmbi din nou, dîndu-şi seama că furia lui Kyle nu era provocată de ea, ci de discuţia cu Skye. Încă nu am cunoscut-o pe domnişoara Delaney. Îi întinse o mînă, cu un gest elegant. Îmi pare bine. Se pare că *soţul meu* şi-a pierdut bunele maniere, aşa că trebuie să mă recomand singură. Sînt Lisa Jagger, *soţia* lui Kyle.

– La dracu', Lisa... tună Kyle, enervat, însă de data asta veni Michael care îl întrerupse din cauza unei probleme urgente.

– Mă întorc imediat, îi zise lui Skye, ignorînd-o pe Lisa.

Lisa ridică din umeri şi oftă răbdătoare, aparent înţelegînd-o pe Skye.

– Biata de tine! Cred că ai trecut printr-o experienţă deplorabilă.

Skye zîmbi. Lisa era frumoasă; crezuse că-l iubeşte pe Kyle, că e perfectă şi fermecătoare. Însă ceea ce spusese pînă atunci dezvăluia o fire perversă. Chiar şi cînd zîmbea, avea un aer maliţios.

– Nu a fost chiar aşa, Lisa, răspunse ea, rece. Kyle e plin de energie... inventiv. Făcuse pauza tocmai pentru a-i da de gîndit. Acum te rog să mă scuzi, mă aşteaptă cumnata mea.

Skye se ridică, dorindu-şi în gînd ca înălţimea ei să fi fost măcar aceeaşi cu a Lisei. Păşea cît putea de calmă.

– Un moment, domnişoară Delaney – Lisa îşi menţinuse zîmbetul – nu uita că *eu* sînt soţia lui Kyle. Sînt convinsă că ai avut o relaţie cu soţul meu, dar te sfătuiesc să nu o iei prea în serios. Kyle a avut o mulţime de aventuri. Încă sînt soţia lui. Şi intenţionez să rămîn.

– Problemele conjugale vă privesc pe dumnea-voastră şi pe Kyle, doamnă Jagger. Tonul lui Skye era dur, cuvintele la obiect, deşi înlăuntrul ei ar fi vrut să moară.

Se întoarse, luptîndu-se disperată cu lacrimile. Nu voia decît să plece; din nefericire dădu nas în nas cu Kyle. Acesta o prinse de umeri.

– La naiba, Skye. O să stăm de vorbă. Vreau să...

– Nu! protestă Skye. Nu voi fi amanta ta. Dă-mi drumul. Te aşteaptă *soţia* ta.

Îi dădu drumul.

– Skye, vom lămuri problema. Vreau să ne ve-dem. În noaptea asta. Vom discuta şi cu Lisa şi cu Ted.

Dar acum o cunoştea pe Lisa. Şi ştia că tot ceea ce-i spusese Michael lui Kyle era adevărat.

Lisa îl va distruge.

O va rezolva cu Ted. Ştia că urmau să plece mîine dimineaţă din Igua. Asta nu conta.

– Vreau să plec acasă, acum, îi zise.

– Skye, murmură Ted, surprins, nu cred că putem pleca în seara asta. Zborurile sînt aranjate pentru mîine dimineaţă.

– Vreau să plec în seara asta! Te rog! insistă ea.

Părea foarte supărat. Nu înţelegea de ce e gata să plîngă, nu ştia ce să facă.

– Voi încerca, Skye...

– Du-te la Michael Jagger, îi zise. Va aranja el totul.

Presimţea că Michael – dintre toţi ceilalţi – o înţelegea perfect, înţelegea de ce dorea cu atîta disperare să plece.

Michael Jagger, într-adevăr, înţelese. Ea, Ted şi Virginia decolară de pe Igua la ora şapte seara.

INTERLUDIU

– Unde te duci?

Kyle aproape ajunsese la uşă, cînd Lisa îl opri. Familia Jagger luase aproape toate apartamentele de la etajul opt al hotelului. Îngrijorat de sănătatea mamei sale, Kyle se întorsese sus; avea şaizeci de ani, dar inima îi era slăbită, la care se adăuga atît durerea dispariţiei lui, cît şi bucuria revederii.

Dar acum dormea. Iar el intenţiona să o abordeze pe Skye.

Se opri şi se întoarse către Lisa.

– Să o văd pe Skye.

– A plecat.

– Poftim? Făcu cîţiva paşi ameninţători spre ea. Doamne, Lisa, dacă i-ai făcut ceva, o să te...

Lisa era deşteaptă şi-şi dădu seama că întin-

sese coarda. Niciodată nu fusese violent cu ea, dar acum arăta de parcă ar fi vrut să o strîngă de gît. Ridică mîinile să se apere.

– Nu i-am făcut nimic. Fratele tău cel drag i-a aranjat un zbor... era cît pe ce să-l menţioneze şi pe Ted, dar tăcu.

Kyle mai făcu un pas spre ea şi se opri.

– Vreau să pleci de aici, Lisa. Acum. Ţi-am tolerat prezenţa îndeajuns, atît pentru mama, cît şi pentru fiul nostru. Gata. De acum înainte nu mai vreau să comunicăm decît prin intermediul avocaţilor.

Dădu să plece.

– N-o să divorţez, Kyle, zise ea, ridicînd vocea, isteric.

Kyle se întoarse din nou. Era calm în continuare.

– De ce, Lisa? De ce-mi faci asta?

– Nu te las să te însori cu femeia aia. Tăcu, apoi repetă: Nu te las.

Kyle făcu din nou un pas de panteră către ea.

– Eşti geloasă, Lisa? întrebă, ciudat de amabil. Nu ar trebui să fii, încă eşti frumoasă. Eliberează-mă, Lisa, şi vei fi şi bogată.

Lisa făcu greşeala să-i interpreteze greşit tonul. Veni spre el şi se lipi toată de trupul lui.

– Nu vreau să fiu crudă, Kyle. E o greşeală. În curînd te vei plictisi de ea. Acum te-ai întors la lumea reală. Vreau să o luăm de la început, Kyle.

Nu protestă, dar nici nu-i răspunse la îmbrăţişare. Ba chiar zîmbi.

– Înţeleg. Să înţeleg că mă iubeşti?

Lisa făcu ochii mari, teatral, şi-şi ţuguie buzele.

– Bineînţeles, Kyle. Îi mîngîie buzele cu un deget. Aminteşte-ţi cît era de bine, Kyle. Poate fi din nou. O să-ţi arăt... Se lipi mai tare de el.

Kyle o prinse de mîini şi i le aduse, încet, pe lîngă corp, făcînd un pas înapoi.

– Îmi pare rău, Lisa, dar nu, nu-mi aduc aminte să fi fost bine vreodată...

– Kyle, dă-ne o şansă...

– Ţi-am dat toate şansele din lume. Oftă obosit. L-am acceptat pe Chris; am uitat că m-ai minţit. Cinci ani am fost un soţ model. Nu a fost de ajuns pentru tine. Voiai să-mi porţi numele, dar voiai şi tot ce purta pantaloni.

– Şi tu te-ai culcat cu alte femei...

– Da. Nu neg. Dar ştii ce e trist, Lisa? Pe nici unul dintre noi nu l-a interesat ce face celălalt. Cred că nu te-ar interesa dacă aş continua să mă culc cu Skye. Atîta timp cît vei continua să fii doamna Kyle Jagger. Ei bine, nu mai vreau să trăiesc aşa. Vreau să mă însor cu Skye. Vreau să fiu un soţ fidel; vreau o soţie fidelă.

– A plecat acasă cu iubitul ei! izbucni Lisa. Jubilă cînd îşi dădu seama că l-a lovit în punctul slab.

– Poate, zise el, în cele din urmă. Dar rămîne de văzut. Şi, Lisa, voi divorţa de tine.

– Treaba ta, şuieră ea, amenințător.

– Îmi asum riscurile. Şi, de asemenea, te aver-

tizez. Acum plec. Cînd mă întorc, să nu te mai găsesc aici. Dacă vei fi tot aici, adăugă, te asigur că vei fi dată afară. M-ai înţeles?

Nu aşteptă răspunsul ei. Plecă să-şi caute fratele.

În douăzeci de minute îl găsi, aşteptîndu-l, pregătit pentru confruntarea care ştia că o să urmeze. Însă Kyle se calmase. Se aşeză lîngă el. Michael îl privi îngrijorat, apoi răsuflă uşurat cînd văzu că fratele lui îşi aprinde o ţigară şi-i face semn barmanului.

– Scotch cu gheaţă, vă rog.

Michael îşi goli paharul.

– Două.

– Două duble, îl corectă Kyle.

Barmanul plecă.

– Kyle, începu Michael, îmi pare rău. Din momentul în care am văzut-o pe plajă mi-am dat seama că e deosebită. Meritã...

– Totul, îl întrerupse Kyle. Nu sînt supărat pe tine, Michael. Am fost, dar nu mai sînt. Se uită urît la el. Oricum, să nu-mi mai spui niciodată că ai văzut-o pe plajă. Să fiu al naibii dacă nu o să mă însor cu ea şi tare aş vrea ca fratele meu să nu-mi mai amintească faptul că este perfect conştient de anatomia viitoarei lui cumnate.

Kyle era serios; Michael nu se putu abţine să nu rîdă.

– Hei! protestă. Sînt şi eu om.

Kyle nu comentă mai departe. Le sosiră bău-

turile. Amîndoi luară cîteva înghiţituri zdravene. Apoi Kyle trecu la afaceri.

– Vreau să iei legătura cu *McVicar & McVicar.* Spune-le să caute toate pistele posibile, să găsească neapărat ceva, în legătură cu Lisa. Vreau să dispară şi nu mă interesează cît costă. Lisa nu se poate apropia de companie. Apoi, vreau să vorbeşti cu oamenii lui O'Reilly. Vreau să ştiu fiecare mişcare făcută de Skye la New York. Şi vreau pe cineva în Australia să se ocupe de afacerea cu aurul. Imediat ce discut cu McVicar, mă duc şi eu acolo şi, Michael, mă auzi? De ce dracu' rînjeşti?

– Nu-mi vine să cred. Chiar pui pe cineva să o spioneze pe Skye?

– Nu eşti de acord?

Michael rîse.

– Cum naiba să nu fiu! De data asta e ceva serios, nu?

– Da' tu ce credeai?

– Nimic, zise Michael repede. Nimic. Voi face exact cum ai spus.

– Nu mă poate opri decît un singur lucru.

– Care?

– Skye.

Capitolul 11

23 iulie, New York

– Ar fi trebuit să nu te las să pleci singură în Australia, cînd Steven era pe moarte. Nu făceam decît să-mi spun că situaţia va lua o turnură pozitivă, că va răspunde tratamentului şi că îşi va reveni. De fapt aşa am vrut să cred, dar nici tu nu ai insistat, Skye. Şi m-am simţit uşurat. Eram egoist şi o ştiam. Scuzele mele erau rezonabile la suprafaţă, dar înlăuntrul meu ştiam că nu vreau să trec prin acea tragedie cu tine. Întotdeauna mi-au plăcut lucrurile simple. Voiam să fiu cu tine cînd rîdeai... În vocea lui Ted se descifra dezamăgirea, în timp ce se plimba înainte şi înapoi, prin faţa peretelui de geam ce dădea spre terasa apartamentului lui Skye.

Skye, ghemuită pe canapeaua ei albă de pluş, închisese ochii şi-şi făcea de lucru, jucîndu-se cu franjurii unei perne maron. „Nu-mi face asta", se rugă în gînd. „Te rog, nu-ţi dezgoli sufletul în faţa mea, nu acum..."

– Ted, spuse ea încet, nu ai greşit cu nimic. Nici eu nu am ştiut că Steven era... era pe moarte, pînă cînd nu am ajuns acolo. Şi totul s-a întîmplat cu un an în urmă.

Ştiuse că era acel moment. Ted îi pomenise tot drumul de o discuţie serioasă pe care trebuiau să o poarte. Şi acum erau acasă. După ce a aterizat avionul, Skye i-a spus că e obosită după călătorie; iar el a lăsat-o singură două zile.

Nu mai avea nevoie să se obişnuiască din nou cu casa ei.

Nu mai avea nevoie de timp să doarmă.

Nu mai avea nevoie să se adapteze schimbărilor majore.

Ted se opri şi îngenunche în faţa ei, luînd-o de mînă. O impresiona sinceritatea ochilor lui negri, dar o şi umplea de durere.

– Am greşit totul, Skye. Poate că nu erai sigură de moartea lui Steven, dar cred că erai conştientă de criza prin care treceai. Aveai nevoie de mine, dar erai prea puternică pentru ca să mi-o spui, aşa că m-am prefăcut că nu înţeleg. Se opri, zîmbind amar, şi-i făcu semn să tacă, observînd că Skye vrea să-i spună ceva. Trebuie să-ţi spun totul, Skye. M-am simţit uşurat şi cînd mi-ai spus că ai nevoie

de timp înainte de a ne căsători. Nu voiam să mă leg, nu voiam să-mi asum o responsabilitate. Îmi plăcea totul aşa cum era.

– Ted, reuşi ea să protesteze în cele din urmă, îţi ceri scuze şi nu ai pentru ce! Întotdeauna ai fost minunat. Amîndoi am fost fericiţi.

El clătină din cap.

– Eu m-am pus întotdeauna pe primul plan. Eu şi spectacolele mele stupide. Se aşează lîngă ea pe canapea. Vreau să schimb asta, Skye. Vreau să mă căsătoresc cu tine, vreau să fiu mereu lîngă tine.

Văzu că i-au dat lacrimile şi o luă în braţe.

– Îţi dai seama, Skye? Cînd pierdem ceva, ne dăm seama doar atunci cît de mult înseamnă pentru noi. Tu. Cînd am auzit că avionul tău s-a prăbuşit, voiam să mor. Mi-am dat seama că te iubesc mai presus decît viaţa. Spune-mi că te vei căsători cu mine, Skye...

O sărută. Skye se uită la el cu ochii plini de lacrimi. Nu voia să-l rănească, oh, Dumnezeule, nu voia să rănească un bărbat atît de minunat...

O strînse tare în braţe şi o sărută adînc. Skye simţi sărutul ca un simplu privitor. Ar fi putut să-i răspundă, ar fi putut să murmure un „da" la propunerea lui şi să se abandoneze complet îmbrăţişării lui. Ar fi putut să facă dragoste şi să fie bine. Dar cum închidea ochii, îşi imagina alt bărbat.

Se desprinse de el. Poate într-o zi îl va uita pe Kyle. Va învăţa să trăiască şi să iubească din nou. Dar nu cu Ted. O iubea şi nu-l putea răni.

– Nu mă pot căsători cu tine, Ted, îi spuse, impunîndu-şi să nu plîngă, dorindu-şi să-l poată mîngîia, să-l facă să înţeleagă cît de mult ţine la el...

Ted văzu lacrimile din ochii ei, văzu durerea. Se ridică şi se uită la ea. Îşi muşcă buzele şi se îndreptă către geam, privind întunericul de afară.

În cele din urmă vorbi:

– Ştiu că te-ai culcat cu Kyle Jagger, Skye.

Skye încremeni. Se uită la el, uimită. Vorbise încet, dar sigur de ceea ce spunea. Deci nu mai avea de ce să-şi facă probleme cum să-i spună.

Se întrebă pentru o clipă dacă ştia toată lumea. Pentru Michael Jagger fusese evident. Dar Lisa... şi acum Ted? Parcă purta o pancartă pe piept. *M-am culcat cu Kyle Jagger.*

Sau se schimbase? Era ceva în ochii ei, în felul ei de a fi?

Tăcu. Ce mai putea spune?

Ted privea în continuare pe fereastră. După cîteva momente, vorbi din nou. Ea nu se aşteptase la nici un răspuns.

– Înţeleg, Skye, sau cel puţin aşa cred. Erai singură. Jagger e un specimen aparte şi nu o spun cu ironie. Pare a fi o persoană decentă. Foarte decentă. Cred că ar trebui să-i fiu recunoscător şi-i sînt. Datorită lui ai supravieţuit.

Skye îl auzi cum oftează.

– Ştiu că te-ai culcat cu el, Skye. Înţeleg şi accept. Dar asta nu înseamnă că-mi face plăcere. Nu pot să mă abţin şi nici nu vreau să mai vorbim

vreodată despre acest subiect. În cele din urmă se întoarse să se uite la ea.

„Dacă aş putea să desfac vraja, să mă întorc înapoi în timp. Aş putea avea tot ce-mi doresc"

Înghiţi în sec, îşi înfipse unghiile în palme şi îşi muşcă buzele. Lacrimile începură să i se prelingă pe obraji.

– Oh, Doamne, îmi pare atît de rău! Atît de rău! Nu mă pot căsători cu tine.

– Skye, începu el, venind către canapea.

Skye întinse mîna cu palma desfăcută.

– Nu, Ted, te rog, nu... Sînt însărcinată.

Ted rămase stană de piatră. Se uită la ea de parcă nu-i venea să creadă. Dar îşi reveni repede şi se apropie de ea, în ciuda protestelor.

– Nu mă interesează, Skye. Te iubesc şi-ţi voi iubi şi copilul.

Plînse cum nu plînsese niciodată în viaţa ei. Hohotea din suflet, zguduindu-şi fragilul trup. Ted încercă să o liniştească, să o aline; nu reuşi decît să-i înrăutăţească starea şi abia reuşi să îngaime:

– Tot nu mă pot căsători cu tine, Ted.

O ţinu strîns în braţe pînă se linişti. După un timp murmură:

– Te-ai îndrăgostit de el?

– Ted, şopti ea printre suspine, eşti minunat, eşti tot ce şi-ar putea dori o femeie – înţelegător, bun, cald, tandru.

– Dar nu eşti îndrăgostită de mine.

– Te iubesc chiar, dar...

– Şşşt. Te cred, ştiu că mă iubeşti. Dar nu eşti îndrăgostită de mine. Te rog, Skye, nu te uita aşa. E vina mea. Am avut la dispoziţie patru ani. Jagger doar şase săptămîni. Trebuia să te cer în căsătorie cu mult timp în urmă. Aş fi fost cu tine acum.

Tăcură amîndoi. Încă o mai ţinea în braţe.

– Dar, dacă vrei, tot mă voi căsători cu tine, Skye, dacă doreşti ca acest copil să aibă un tată. Ezită doar o secundă. Jagger e căsătorit.

– Ştiu, zise Skye încet. Şi îţi mulţumesc, dar nu.

– Ce-ai de gînd să faci?

– Încă nu ştiu. Pentru un timp mă voi întoarce la firmă. Apoi poate mă duc să stau un timp la Virginia. Cît să mă uite publicul.

– Jagger va afla.

Skye ridică din umeri.

– Mă descurc eu, cînd şi dacă se va întîmpla.

– Te-ai gîndit la av...

– N-aş putea.

– Ştiam.

Se lăsă din nou tăcerea între ei, dar era o tăcere confortabilă, prietenească.

Ted se ridică să plece. O sărută pe frunte.

– Dacă ai nevoie de mine, să mă chemi.

Ea dădu din cap aprobator, dar fără să mai poată vorbi.

Se îndreptă către uşă.

– Ted.

Se întoarse. De ce îl mai oprea, de ce prelungea agonia?

– Îmi pare rău, Ted. Îmi pare atît de rău!

Ted îi zîmbi.

– Să nu-ţi pară rău. Să fii întotdeauna Skye – sinceră, caldă şi frumoasă. Nu te poţi împotrivi sentimentelor, draga mea. Îl iubeşti. Nu poţi schimba asta şi nici eu nu pot. Cel puţin nu acum. Dar, mai tîrziu, dacă vrei să încerci, cheamă-mă.

Plecă. Skye rămase la geam, privind ore în şir noaptea neagră. Se rugă la Dumnezeu pentru Ted, să găsească o femeie care să-i ofere toată dragostea pe care o merita.

Şi se întrebă cum de putea fi atît de proastă să renunţe la un bărbat ca el, pentru singurătatea pe care i-o promitea viitorul.

Doar dacă Kyle o iubea, ţinea la ea, divorţa...

Doar dacă, în cel mai scurt timp, s-ar fi produs un miracol.

26 septembrie, San Francisco

De la fereastra biroului, Kyle admira podul, lucitor în bătaia razelor de soare. Îl privea fix, gînditor, în timp ce mesteca guma unui creion. Cînd se întorsese de pe insulă, petrecuse o lună în Australia în care încercase să o contacteze pe Skye. Vorbise doar o dată cu el – foarte rece. Îl întrebase ce-i mai face familia, *soţia*. Îi răspunsese că familia e foarte bine şi, probabil, Lisa la fel.

– *Încă* mai e soţia ta?

– Da, dar...

Nu mai avu şansa să continue. Skye se scuzase şi-i închisese telefonul.

De atunci vorbise cu secretara de zece ori şi

ascultase mesajul robotului de acasă de douăzeci de ori.

Dar acum nu mai avea de gînd să aştepte. Sursele lui îl informaseră că nu se mai întîlneşte cu Ted Trainor. După ce îşi termina treburile, plănuia să-l contacteze personal pe Trainor şi să se ducă la New York. Dacă nu voia să răspundă la telefon, atunci să dea ochii cu el. Şi o va face, pentru că altfel o să-i sechestreze secretara şi o să-i spargă uşa biroului.

Bîzîi interfonul.

– Da?

– Domnule Jagger, a sosit doamna Jagger.

– Să intre, zise Kyle.

O aşteptă pe Lisa în picioare. Ea îşi făcu o intrare teatrală, plutind pe un nor de parfum franţuzesc, cu o pălărie lila, probabil şic, se gîndi el, şi cu părul blond coafat elegant.

– Bună, Lisa, spuse el, calm. Îţi mulţumesc că ai venit.

Ea închise uşa, se opri dramatic, apoi înaintă cu graţie pe covorul moale. Gusturile lui Kyle erau simple, iar biroul şi-l decorase elegant. Lisa se aşeză pe o canapea şi-şi scoase mănuşile încet, deget cu deget.

– Cred că ai primit veşti de la avocaţii mei. Am contestat acţiunea. Zîmbi ca o păpuşă. Cred că problemele căsniciei noastre se pot rezolva.

Kyle zîmbi, la fel de amabil. Se aşeză la birou.

– Ai primit răspuns de la avocaţii mei, Lisa.

– Sper că nu m-ai chemat aici ca să mă amenințe, Kyle? Abia aştept să discut despre asta cu judecătorul.

– Lisa, trebuie să recunosc că eram gata să te strîng de gît şi să accept consecinţele. Dar nu, nu te-am chemat să te amenint. Vreau să te avertizez politicos. Nu vrei să divorţezi; cred că nici nu mai e cazul să trecem prin aşa ceva. Vezi tu, cred că putem anula căsătoria.

– S-o anulăm?

– Exact. Ştii, căsătoria e un contract. Un contract ce poate fi anulat dacă părţile nu-şi respectă promisiunile. Mai ales cînd soţia, perfect conştientă că poartă în pîntece copilul altui bărbat, refuză să menţioneze...

– Nu vei face asta! Lisei îi dispăru calmul; se ridicase în picioare, enervată. Nu! Asta ar însemna ca Chris... l-ar face să... Nu! Nu poţi face asta! N-o să scapi. Sîntem căsătoriţi de douăzeci de ani. Nici un judecător din lume nu va anula...

Kyle ştia că trebuia să-şi menţină calmul. Trebuia să meargă pînă la capăt cu această păcăleală.

– Nu conta pe asta, Lisa. Eu personal nici nu m-aş fi gîndit, dacă nu m-ar fi sfătuit avocaţii.

– Nu-i vei face asta lui Chris. Ştiu că n-o vei face. Atunci ar afla că nu eşti tatăl lui şi nu cred că-i vei face asta lui – sau ţie. Nu vrei să-ţi asumi riscul de a-l pierde pe Chris...

– Chris are douăzeci de ani, Lisa. E adult. Are vîrsta necesară ca să poată analiza...

– Şi te va urî pentru că vrei să-l declari, legal, bastard!

Mîna lui Kyle strînse marginea biroului. Pe sub costumul perfect, i se încordaseră muşchii. Strînse mai tare. Nu putea să izbucnească...

– Lisa, eu am fost cel care i-a îndrumat primii paşi, cel care l-a ajutat să pronunţe primul cuvînt, cel care îl liniştea în nopţile în care avea coşmaruri... Oh, ce sens are să continui? Cred că Chris va înţelege.

– Dar e fiul meu, Kyle. Indiferent ce ai făcut pentru el cînd era mic, te va urî dacă mă vei abandona, iar pe el îl vei declara bastard. Şi încă nu sînt foarte sigură că o vei putea face!

– Lisa, nu te mai purta ca o fecioară. Ai uitat? Chris a fost martorul unor lucruri pe care le-ai făcut. Nu te-ai omorît cu discreţia. Nu ţi-ai ascuns numeroasele aventuri. Kyle oftă exasperat. Nu vreau să ne certăm, Lisa. Ce-a fost, a trecut. Nu vreau să-ţi fac vreun rău; nu aş putea face nimănui rău. Dar vreau să scap. Gîndeşte-te la asta. Dacă reuşesc să anulez căsătoria, nu rămîi cu nimic. Dacă semnezi şi divorţăm în două luni, vei primi jumătate din bunurile mele personale. Alegerea e a ta.

– Degeaba încerci, Kyle.

– Eşti sigură? Îşi înălţă o sprînceană şi zîmbi politicos. Da, încerca. Se gîndise la asta ore şi ore. Îşi iubea fiul mai mult decît orice. Chris era fiul *lui*. Îl durea să se folosească de el ca de o ameninţare...

Dar asta era unica soluţie. Şi o ameninţare nu

însemna decît vorbe. Dumnezeule, dacă afla Chris? Putea să-şi piardă fiul? se întrebă Kyle. Pentru el, sîngele nu însemna nimic, dar pentru Chris?

Nu, meditä Kyle, avea încredere în fiul lui.

Dar oare ce-ar gîndi Chris? Cum s-ar simţi?

„Oh, Chris, aş vrea să nu afli niciodată. Iartă-mă că am ameninţat-o folosind numele tău. De fapt, nici nu vreau să mă gîndesc la adevăr, dar să te declar bastard..."

Da, încerca.

Însă Lisa nu ştia asta. Trebuia să creadă că e mai serios ca oricînd.

Dar Lisa îi citi gîndurile. Se apropie de el, zîmbi sadic şi repetă:

– Degeaba încerci, Kyle.

– Da? „Fii tare", se încurajă. Îţi dau exact două săptămîni să te gîndeşti. Pe data de 10 octombrie vreau să semnezi hîrtiile.

Lisa se ridică, privindu-l provocator.

– De ce te grăbeşti aşa, Kyle? Ţi-a dat micuţa Skye termen?

– Pe Skye am văzut-o ultima dată la Igua. E alegerea mea.

– Înţeleg. Skye nu vrea să te vadă decît după ce vei fi liber. Păcat, Kyle, pentru că ai dreptate. Nu mă interesează dacă te culci cu altă femeie. Dar cred că fata asta aspiră la titlul de „doamna Jagger", pe care nu intenţionez să i-l ofer. N-ai decît să te lupţi cu mine pînă nu mai poţi, Kyle, o să te tîrăsc ani de zile prin tribunale. Ba chiar o să cer jumătate

din draga ta companie. Şi ce rezolvi? Ea nu va fi niciodată amanta ta. Deşi, nu pot să nu observ, că, dacă te-ar iubi pe tine – şi nu puterea ta – acum aţi fi împreună, nu crezi? Dar nu poţi să-i dai ceea ce vrea. Aşa că vei sta aici, în timp ce ea îl va înlănţui cu picioarele pe producătorul ăla simpatic...

– Ieşi afară! Îşi pierduse tot calmul. Se ridică din nou; Lisa era destul de deşteaptă ca să-şi dea seama că a întrecut măsura şi să se îndrepte către uşă.

– Te-am lovit unde te doare mai tare?

– Nu vreau să ascult cuvintele murdare şi vicioase pe care numai gura ta le poate pronunţa. Repet, *ieşi afară!* Ai de ales. Acum ieşi, pînă cînd nu îţi rup gîtul, ca să termin odată cu tine.

Vocea lui îşi regăsise controlul.

– Încearcă să o aduci lîngă tine, Kyle. Să vezi dacă merită să treci prin ceea ce treci din cauza ei. Şi vei descoperi, asta în cazul în care te culci cu ea, că nu e decît un alt trup cald. Te vei plictisi de ea, mai ales cînd îţi vei vedea compania împărţită în două...

Tăcu şi deschise larg uşa. Kyle deja venea spre ea, furios.

– Plec, Kyle. Nu uita ce ţi-am spus.

Ieşi; uşa se închise în urma ei. Lisa nu era proastă.

Se întoarse la birou, se aşeză şi închise ochii, sprijinindu-şi faţa în palme.

Nu mai vedea nimic în afară de viziunea pe care

Lisa i-o înfipsese în minte. Skye... goală... zîmbind seducător... cu braţele întinse...

Îşi trecu degetele prin păr.

Luă receptorul:

– Jennie, spune-i lui Michael că plec într-o oră şi scuză-mă faţă de Kennedy. Apoi fă-mi legătura cu New York-ul. Caută un domn pe nume Ted Trainor. Adu-mi-l la telefon, nu mă întreba cum. Pentru alt-cineva, nu mai sînt aici.

– Da, domnule.

Kyle încercă să se concentreze asupra hîrtiilor de pe birou. Calcula rutele, poziţiile geografice – toate aşteptau semnătura lui. Timpul trecea.

Bîzîi interfonul.

– Aveţi legătura cu domnul Trainor, domnule Jagger.

Kyle nu avea chef de conversaţie de salon.

– Trainor?

– Da? Răspunsul era slab, suspicios.

– Vin la New York. Să o văd pe Skye. Din cîte am înţeles, nu mai sînteţi împreună. E adevărat?

Urmă o ezitare lungă.

– Jagger, nu e treaba ta... –

– De ce?

Din nou ezitare.

– Domnule Jagger, Skye e prietena mea. Mi-e teamă că, dacă vrei răspunsuri, ei trebuie să-i pui întrebări.

– Nu am vrut decît să ştii că vin. Şi că intenţionez să o văd pe Skye.

– Nu te pot opri, Jagger. Dar îţi spun ceva: Am cerut-o în căsătorie. M-a refuzat... din anumite motive. Ai grijă de ea, Jagger, sau ai de-a face cu mine.

– La ce te referi cînd spui „motive"?

Ted oftă.

– Trebuie să stai de vorbă cu Skye, Jagger. Mai mult de atît nu pot să-ţi spun.

– E-n regulă, Trainor. Kyle făcu o pauză. Îţi mulţumesc.

– Cu plăcere, zise Ted.

În mai puţin de o oră, Kyle se îndrepta către est.

26 septembrie, New York

Skye se uită la Lucy Grant care dădu buzna în biroul ei, cu chip perplex şi prietenos în acelaşi timp. Părul ei grizonat era zbîrlit, de parcă ar fi încercat să şi-l smulgă.

– Skye, iubito, ştiu că eşti ocupată cu desenul Rathstadt, dar doamna de Vintner m-a înnebunit! Spune că vrea cerceii egipteni de douăzeci şi patru de carate şi am încercat să-i explic că sînt prea grei, dar nu vrea să mă asculte.

Skye rîse şi lăsă jos creionul.

– Vorbesc eu cu ea, Lucy. Ce linie?

– Oh, şapte, zise Lucy, recunoscătoare. Ştiu că

de obicei secretarele trebuie să-şi scutească şefii de telefoane ca acestea, dar crede-mă, iubito, femeia asta...

Skye o concedie dintr-un gest.

– O ştiu pe doamna de Vintner. Du-te şi vezi dacă poţi să iei legătura cu doamna Rathstadt. În după-amiaza asta poate veni să-şi vadă toaleta.

Lucy ieşi, oftînd uşurată. Skye ridică telefonul şi o întrebă cu cordialitate pe doamna de Vintner cum mai stă cu sănătatea, apoi începu să-i explice că acei cercei ce urmau să-i ajungă pînă la umeri, trebuiau lucraţi în aur de optsprezece carate. În cele din urmă, doamna de Vintner se declară mulţumită. Skye închise telefonul, îşi cuprinse fruntea cu mîinile, apoi se ridică şi se întinse, frecîndu-şi spatele.

Se îndreptă către fereastră şi se sprijini de draperiile bleu, privind în stradă. Oamenii se mişcau de colo-colo ca furnicile. Era după-amiază devreme, însă maşinile deja aglomeraseră traficul.

Se întoarse la birou, încercînd să se concentreze asupra desenului. Degeaba. Doamne, cît de mult îşi dorea să fie înapoi pe insulă!

Deschise ochii. Trebuia să fie nebună să-şi dorească să fie pe insulă, în loc să se bucure de tot confortul pe care şi-l crease singură, muncind.

Oftă. Luna viitoare va pleca la Sydney şi o va lăsa pe Lucy să se ocupe de *Delaney Designs.* Acolo va găsi anonimatul mult visat, îşi va planifica viaţa, se va ocupa în linişte de desenele ei...

Se uită din nou la desenul de pe birou. Rochia

era lungă, în valuri lucitoare, dar gîtul era gol şi decolteul adînc, susţinut de bretele subţiri. Doamna Rathstadt dorea să poarte bijuterii grele şi strălucitoare. Mai ales pentru că i se potriveau – era o femeie cu înfăţişare regală, uimitoare. Putea purta orice, ţinuta îi era aceeaşi şi ţinea de felul ei de a fi.

Skye se apucă de treabă. Decolteul permitea un colier masiv de aur, cu pandantiv de smarald, pentru a se asorta cu apele verzi ale mătăsii chinezeşti.

Cînd Lucy intră în birou, era concentrată.

– Skye, îmi pare foarte rău, dar un domn insistă să te vadă.

Pentru o secundă inima lui Skye se opri. Era sigură că era Kyle, în sfîrşit venise, iar ea trebuia să-l primească supărată, serioasă.

Dar nu era Kyle. Era o persoană ştearsă, îmbrăcată cu un fel de uniformă.

– Domnişoara Skye Delaney?

– Da, eu sînt. Ce...

Îi puse un plic în mînă. Apoi se întoarse repede şi dispăru.

– Ce e? întrebă Lucy.

– Nu sînt sigură, murmură Skye, confuză. Pare a fi ceva de la Curtea australiană de Apel!

– Pentru ce?

Skye se încruntă. Nu discutase cu absolut nimeni despre furtul de aur.

– Nu sînt sigură, îi răspunse lui Lucy. Hei, Lucy, fă-mi te rog, imediat, legătura cu Harry Dunbart.

O jumătate de oră mai tîrziu, Skye trecea prin stări de furie, de frustrare. Nu-i venea să creadă şi era gata să plîngă.

– Sînt cetăţean american! izbucni ea, aruncînd dezgustată plicul pe birou. M-am prăbuşit cu nenorocitul ăla de avion, eram gata să mor pe o insulă pustie şi acum asta! Pentru că cine-ştie-ce nenorocit a declarat că a urcat la bord caseta, odată cu bagajele mele! Ar fi trebuit să dau compania în judecată, cu Jagger cu tot...

– Skye, calmează-te! zise Harry Dunbart. Ei nu au nimic de-a face cu asta. Şi nu eşti acuzată de nimic. Vor doar să-ţi pună întrebări suplimentare.

– Nu vreau să mai răspund la nici o întrebare! Am fost o victimă! Am...

– Skye, o întrerupse, te înţeleg şi ai dreptate. Dar victimele suferă. Şi mi-e teamă că dacă nu vei apărea la audiere şi vei refuza să cooperezi, s-ar putea să nu fii văzută cu ochi buni. Oricum voiai să pleci la Sydney. Şi voi veni cu tine, imediat ce-mi aranjez treburile pe-aici.

– Cu alte cuvinte, Harry, trebuie să mă duc.

– Da. Deşi sînt avocat de corporaţie, te asigur că voi găsi persoana perfectă pentru a se ocupa de asta. Avem cîteva săptămîni...

– Nu, Harry, mă duc azi. Plec în Virginia, poate

de acolo îmi voi da seama mai bine ce se întîmplă. Ne vedem în Australia.

– Skye, e o nebunie, nu trebuie să pleci azi!

– Ei, uite că plec. Sînt prea dezgustată ca să mai am chef de ceva!

Harry plecă nefericit, după ce îi promise că se va ocupa de tot. Skye o sună pe Lucy şi îi spuse să-i aranjeze plecarea imediat.

– Imediat? Skye, dar trebuie rezervări...

– Sună la *Executive Charters,* zise Skye, amar. Motto-ul lor este „Oriunde, oricînd!"

Lucy Grant nu se simţea deloc bine. Era îngrijorată de moarte din cauza lui Skye, epuizată de munca pe care o depusese pentru ca şefa ei să plece „imediat", iar pe cap îi rămăseseră o grămadă de responsabilităţi. Doamna Rathstadt urma să vină să vadă desenul pe care Skye abia îl terminase. Bine că se făcuse ora de plecare acasă.

Lucy începu să-şi strîngă lucrurile şi să le aranjeze pentru următoarea zi de muncă, cînd uşa se izbi de perete şi un bărbat dădu buzna înăuntru, ca o tornadă.

– Am venit să o văd pe domnişoara Delaney, anunţă cu voce joasă, fără să ia în seamă confuzia pe care o crease.

Lui Lucy i se legase limba şi se uita la el cu ochii mari. Niciodată nu văzuse un om care să degaje atîta energie. Era extrem de chipeş, dar asta aproape că se putea trece cu vederea. Simţea puterea pe care o degaja, radia o căldură vitală şi se mişca precum un lynx.

Se holbă în ochii lui verzi, căutîndu-şi cuvintele, copleşită. Era doar un bărbat, se gîndi, înalt, excesiv de frumos – dar ce aură!

Nu putea fi decît Jagger. Văzuse fotografii cu el. Ar fi trebuit să-i recunoască imediat vocea, doar vorbise cu el de atîtea ori.

În cele din urmă, Lucy reuşi să închidă gura.

– Nu e aici, îngăimă.

– Nici nu mă aşteptam la alt răspuns, zise el, nerăbdător, trecînd pe lîngă ea, spre uşa biroului unde scria *Skye Delaney.*

Intră, se uită prin toate colţurile şi se întoarse la Lucy.

– Unde e? N-o să se mai ascundă mult timp. Dau eu de ea şi, dacă nu o găsesc, stau aici pînă se întoarce.

Lucy căscă ochii. Credea că Skye îl evită...

– Oh, domnule Jagger, chiar nu e aici! exclamă Lucy. Apoi îi explică faptul că plecase în trombă la Sydney.

– La dracu'! murmură el, şocat de veste. Am o duzină de angajaţi şi nu m-a anunţat nimeni că Skye a cerut un avion... Vocea i se schimbase. Părea frustrat şi îngrijorat, dar reuşi să-i zîmbească

lui Lucy. Ce zîmbet devastator, se gîndi secretara. Skye era o proastă; ce dacă avea o nevastă?

– Ascultă-mă, domnişoară...

– Lucy, îl întrerupse ea. Lucy Grant.

– Lucy, se corectă el, zîmbind şi mai devastator, te voi ajuta să faci curat aici – începuse deja să adune hîrtiile – iar tu îmi vei face legătura cu cei de la biroul meu din New York. Spune-le să pregătească în treizeci de minute pentru Kyle Jagger un *Lear.* Şi că plec la Sydney. Aşteaptă, spune-le că vreau un pilot. Dacă se poate, Mathews. Nu vreau să fiu epuizat cînd ajung acolo.

– Da, domnule! zise Lucy, răspunzînd autorităţii lui naturale cu mai multă eficienţă ca niciodată. Şi, vă rog, lăsaţi hîrtiile...

Plecă la fel cum venise. După ce termină telefoanele, Lucy se scufundă în scaunul ei de birou, uitînd de hîrtii şi de doamna Rathstadt.

Se întrebă dacă Skye era conştientă de cît de mult o iubea acest bărbat deosebit, cu ochi verzi şi personalitate fulminantă.

Capitolul 12

28 septembrie, Sydney, Australia

– Îmi pare rău, domnule Jagger, se scuză sincer tînărul ofiţer. Am încercat să vă contactăm, dar deja nu mai eraţi acolo. Telegrama în care vă informam despre domnişoara Delaney, nu a mai ajuns la dumneavoastră. Iar audierea este peste două săptămîni. Încă nu am acuzat-o de nimic.

– Dar după audiere o vei acuza, nu? întrebă Kyle. Se hotărîse să afle ce se întîmplă la Curtea de Apel, înainte de a o contacta pe Skye, iar acum constata cu inima strînsă că totul se întorsese împotriva ei. De săptămîni încercase să dea de o pistă şi nimic. Şi acum un nenorocit de hamal declară că între bagajele domnişoarei Delaney era şi o casetă.

– Nu a făcut-o ea! izbucni Kyle, imediat regretîndu-şi tonul. Doar nu îşi sabota propriul zbor.

– Nu, domnule, credem că un complice a... Adică... Ofiţerul înghiţi în sec. Domnişoara Delaney e nevinovată pînă la proba contrarie...

– E nevinovată şi o voi dovedi, zise Kyle, scurt. Vă mulţumesc.

Îl trecu un fior. Autorităţile urmau exact aceeaşi logică cu a lui. Skye fusese unicul pasager.

Nu era vinovată. Ştia că nu e vinovată. Dar dacă era ceva, dacă ştia ceva...? Oare fusese folosită?

Nu mai conta. Nu o văzuse de două luni şi se gîndise la ea în fiecare oră, în fiecare minut. Îşi dădu seama că este emoţionat. Trecuse ceva timp şi, în afară de asta, aveau probleme ce păreau de nerezolvat. Era mai mult decît posibil ca Lisa să nu-i ia ameninţările în serios; niciodată nu-i putea face rău lui Chris. Va încerca, într-un fel, să o ţină pe Skye lîngă el, poate chiar cîţiva ani, pînă se va termina bătălia cu Lisa.

Dar aceste probleme nu şi le putea pune decît după ce rezolva problema aurului.

Îmbrăcată cu un halat alb de flanel, Skye stătea întinsă pe canapeaua din salonul Virginiei, privind flăcările focului din cămin şi mîngîindu-i blana moale

lui Muff, pisica persană a cumnatei sale. Nu-şi amintea să fi fost vreodată în viaţa ei atît de obosită şi de deprimată, în afară poate de ziua aceea, pe plajă. Zi care îi amintea de Kyle. O durea dorul de el.

Aurul. Închise ochii să nu mai vadă flăcările ce sclipeau în această nuanţă. Cît de mult ura aurul. Se prăbuşise din cauza aurului, se temuse pentru viaţa ei din cauza aurului, se îndrăgostise de Kyle şi rămăsese gravidă din cauza aceluiaşi aur şi iat-o acum, aici, bolnavă şi deprimată, întrebîndu-se dacă îşi va petrece întreaga tinereţe în închisoare – toate din cauza aurului.

Poate că, dacă nu s-ar fi simţit aşa, ar fi interesat-o mai puţin.

Sună soneria, dar Skye nu făcu nici o mişcare. Apoi îşi aminti că Virginia s-a dus la cumpărături. Dar ascultă în continuare, fără să-i pese. Oricine era, n-avea decît să plece. Dar zgomotul continuă şi, în cele din urmă, se ridică, pentru că soneria insistentă ameninţa să-i dea dureri de cap.

Cînd deschise, primul impuls pe care l-a avut cînd l-a văzut pe Kyle a fost un pas înapoi şi încercarea de a-i trînti uşa în nas. Însă el o prinse cu mîna şi o împinse.

– Degeaba, domnişoară Delaney. Acum sînt aici şi nu te mai poţi ascunde în spatele unui robot telefonic.

Skye îngheţă, văzînd că intră şi închide uşa în urma lui. Îşi strînse halatul pe lîngă ea. Nici în visele

cele mai frumoase nu-l văzuse atît de formidabil, de înalt, de solid, de puternic... nu-şi amintea expresia ameninţătoare, dură... Şi, totuşi, părea relaxat, stînd aşa, rezemat de uşă, cu braţele încrucişate pe piept, privind-o scrutător. De ce n-ar fi fost? Stătea în uşă. Dacă fugea, ar fi prins-o dintr-o mişcare. Şi mai era ceva. Avea avantajul de a fi îmbrăcat impecabil, iar ea era un dezastru, cu halatul ăla, cu părul ciufulit...

Îşi muşcă buza de jos şi se îndreptă de spate, încercînd să ia atitudine.

– Kyle, murmură cu accent sarcastic. Te rog, pofteşte înăuntru.

– Sînt înăuntru, răspunse el. Apoi făcu un pas spre ea şi o luă pe după umeri, ducînd-o spre salon, de parcă ar fi fost la el acasă. Unde e cumnata ta?

– La cumpărături. Vine imediat.

El înălţă o sprînceană şi, practic, o împinse pe canapea, iar pentru el luă un scaun de lîngă masa alăturată. Îl plantă în faţa ei, se aşeză şi se lăsă cu spatele pe spătar.

– Mă îndoiesc că se va întoarce chiar atît de repede şi, oricum, nu mă interesează, pentru că avem de discutat.

Skye se uita la el, dorindu-şi să nu fi fost cu picioarele goale, ci îmbrăcată respectabil, frumos, machiată, să fi avut ceva mai multă încredere în sine. Oare acesta era bărbatul cu care împărtăşise atîtea intimităţi? La naiba, era un străin...

– Vreau să ştiu absolut fiecare detaliu despre aur, îi zise. Fiecare pas pe care l-ai făcut înainte de a te urca în avion.

Nu-i plăcea tonul vocii lui.

– De ce nu mă întrebi dacă l-am furat?

– L-ai furat?

– Du-te dracu'!

Observă că se enervează, dar că face eforturi să se abţină.

– Trebuie să ştiu tot, Skye. Te scap de asta, dar trebuie să ştiu tot.

Ridicîndu-se, dădu la o parte mîna pe care el o întinsese ca s-o oprească.

– Nu-ţi face griji, domnule Jagger, nu intenţionez să fug. Se îndreptă către şemineu, vorbind cu flăcările. Nu ştiu nimic despre aurul ăla nenorocit. De aici m-am dus direct la aeroport. Nu am văzut nici o casetă. Şi, să nu uit, bună şi ţie şi, mulţumesc, sînt bine.

– Nu eşti bine, zise el, ignorînd intenţionat tonul ei ironic.

– Păi cum ai vrea să arate un suspect?

Nu auzi cînd se mişcă şi totuşi ştia că se află în spatele ei. O luă prin surprindere cînd îi cuprinse mai întîi sînii în palme, apoi pîntecul.

– Kyle, lasă-mă...

– Cînd aveai de gînd să-mi spui?

– Ce să-ţi spun? spuse ea, luptîndu-se să scape din braţele lui. Dar nu reuşi; vocea lui era calmă şi îi gîdila urechea.

– Oh, haide, Skye! Am trăit cu tine zi şi noapte, şase săptămîni! Am bănuit din clipa în care te-am văzut, am ştiut de cînd te-am atins.

– Kyle, vrei să-mi dai drumul, te rog?

O lăsă, luîndu-i locul lîngă şemineu, în timp ce ea se întoarse către canapea.

– Nu intenţionai să-mi spui, nu?

– Nu văd care ar fi fost diferenţa.

Veni lîngă ea, o luă de bărbie şi o privi fix.

– De ce? Voiai să avortezi?

Skye îi susţinu privirea.

– Nu. Dar de unde eşti atît de sigur că e copilul tău?

El zîmbi, dar nu degajat, ci dimpotrivă.

– Ai refuzat să te măriţi cu Trainor – nu l-ai mai văzut de cînd te-ai întors la New York. Şi nu te-ai mai întîlnit nici cu alţi bărbaţi.

– De unde dracu' ştii?

– Am pus pe cineva să te urmărească şi am vorbit cu Trainor.

– Nenorocitule! Cum ai îndrăznit să mă spionezi?

Kyle ridică din umeri şi-şi aprinse cu mult calm o ţigară.

– Trebuia să ştiu ce faci.

– Dacă voiai aşa de mult să ştii ce fac, trebuia să vii la New York.

O privi mirat.

– Înţeleg. Te-a deranjat că nu mi-am lăsat toate treburile baltă ca să vin cu tine.

– Nu fi ridicol.

– Nu sînt. De fapt aş fi venit, dar fratele meu mi-a atras atenţia că am de rezolvat nişte probleme personale, înainte de a mă apropia de tine.

– Oh. Şi le-ai rezolvat? Sau ai venit aici din cauza aurului?

– Skye, nu ştiam că eşti aici pînă cînd nu m-am dus la New York de unde am aflat că ai plecat. Am stat o lună aici, sperînd să fac ceva. Am mai petrecut o lună să-mi pun ordine în afaceri şi în viaţa personală. Timp în care – trebuie să adaug – ai refuzat să-mi vorbeşti.

Skye se uită în jos, îndreptîndu-şi atenţia către Muff, care torcea la picioarele ei. Luă pisica în braţe. Venise după ea... Ted! Vorbise cu Ted. Cînd? Ce i-a spus Ted? A aflat de copil şi din cauza asta a venit?

– Ted te-a sunat? îl întrebă.

– Nu. Eu l-am sunat.

– De ce?

– Ca să-i spun că vin după tine.

Se uită din nou la el, dar expresia de granit a chipului lui era de nepătruns.

– De ce ai venit?

– Am venit să te iau cu mine acasă, la San Francisco.

– Ca să fiu amanta ta, domnule Jagger? Nu, mulţumesc.

– Hai că acum eşti ridicolă! Intenţionez să mă însor cu tine.

Ea începu să rîdă isteric, fără să se poată controla.

– Oh, Kyle! Din cîte am auzit ultima dată, în California e interzisă bigamia! Sau speri ca soţia ta să nu observe?

– La naiba, Skye! Strivi ţigara în scrumieră şi o apucă de mîini, trăgînd-o aproape de el. Nu mi se pare deloc amuzant. Ştiai încă de cînd s-a prăbuşit avionul că am intentat divorţ...

– Pe care, evident, nu l-ai obţinut! îl întrerupse Skye, luptîndu-se cu lacrimile care i se opriseră în gît.

– Fac tot ce pot! explodă el.

– Ceea ce, evident, nu ajunge!

Murmurînd nişte înjurături, Kyle se ridică de pe scaun, cu mîinile înfipte adînc în buzunare şi se îndreptă către şemineu.

– Speram să nu mă gîndesc niciodată la asta, dar semeni al dracului de mult cu Lisa. La dracu' cu toate, o vreau în numele lui. Ei bine, nu-ţi face griji, voi obţine divorţul. Trebuie să ne căsătorim cît mai repede. Nu ne mai putem gîndi numai la noi, mai este şi un copil la mijloc.

Skye se albi, mai întîi pentru că o comparase cu Lisa, apoi pentru că insinuase că, dacă se vor căsători vreodată, o făceau în primul rînd pentru copil.

– Am spus eu vreodată că vreau să mă mărit cu tine? şuieră ea, nervoasă. Cred că ţi-am menţionat faptul că sînt destul de bogată şi am tot ce-mi trebuie.

– Dar mi-ai spus, de asemenea, că un copil are nevoie de ambii părinţi, care să-l dorească şi să-l iubească. Minţeai, Skye? Tot ce a fost între noi a fost minciună?

– Nu... Voia să argumenteze, însă amuţi. El veni pe la spatele ei şi o mîngîie pe păr, cu un gest atît tandru, cît şi sadic, de parcă tare i-ar fi plăcut să-i ia scalpul...

– Ştii, Skye, niciodată nu am ştiut ce simţi pentru mine. Cînd eram pe insulă, aş fi putut jura că ţii la mine. Dar eram singuri, eu eram singura ta cale de a supravieţui. Păcat că nu mă iubeşti. Dacă mă iubeai, nu te-ar fi deranjat să vii cu mine la San Francisco. Ai fi avut încredere în mine. Nu te-ar fi interesat atît de mult situaţia ta socială.

Skye tăcea. Degetele lui îi masau plăcut tîmplele; mîngîierea era controlată, însă simţea puterea şi tensiunea degajate. Oh, Dumnezeule! se gîndi, închizînd ochii, încercînd să găsească un răspuns. Nu o interesa ce gîndeşte lumea, nu-şi dorea decît să nu se răzgîndească. Acum o voia, era hotărît să se însoare cu ea. Dar cunoscuse şi alte femei care se încurcaseră cu bărbaţi însuraţi. Şi, în cele din urmă, poate soţia, poate stresul, poate combinaţia ucideau şi cea mai puternică dragoste. Cu Kyle putea fi chiar mai rău decît atît. Aveau atîtea de pierdut...

Kyle nu aştepta nici un răspuns.

– Păcat că te vei supăra, dar te anunţ că vii cu mine acasă.

Skye începu din nou să rîdă. Părea să nu se mai poată controla deloc.

– Oh, Kyle! Cum pot să vin acasă cu tine? Mai ales acum, cînd se pare că voi naşte într-o închisoare australiană!

Tăcu mult timp.

– Te scap eu de acuzaţii. Şi apoi vii cu mine acasă.

Era prea obosită. Prea obosită ca să se mai certe. Voia să se tîrască pînă în braţele lui şi să-i spună că-l iubeşte şi că nu o interesa nimic atîta timp cît îşi lăsa viaţa în mîinile lui. Dar îl simţea tot tensionat.

– Da, zise încet. Mă scapi de asta şi vin cu tine acasă.

– Skye, repet, nu-ţi face griji. În cele din urmă vei fi doamna Kyle Jagger. Am un as în mînecă pentru Lisa, în cazul în care situaţia devine disperată.

– Ce anume? întrebă Skye.

– Momentan, nu e treaba ta.

Enervată de tonul lui, Skye replică:

– Nu e treaba mea nu-i aşa, pentru că eu nu exist!

– Nu e treaba ta pentru că s-ar putea să sufere cineva din cauza asta! tună Kyle. Aproape că ţipă – o strîngea prea tare de păr. Realizînd imediat ce face, Kyle îi dădu drumul. Nu mă împinge dincolo de limite, Skye, o avertiză. Fac tot posibilul să rezolv situaţia, pentru tine, şi zău că încep să mă

întreb dacă merită. Joci rolul scorpiei cu mai mult talent chiar decît Lisa.

„Nu!" ar fi vrut să strige. Se înşela. Venise după ea, discutau despre căsătorie, despre vieţile lor şi totuşi ceva nu mergea bine. Între ei nu existase nici o îmbrăţişare, nici o notă de tandreţe... Începuseră cu stîngul şi acum, deşi voia, nu-l putea atinge, nu se putea pierde în braţele lui, nu-i putea spune că-l iubeşte...

Îi auzi paşii îndreptîndu-se spre hol.

– Kyle... Trebui să repete, pentru că vocea îi era prea slabă: Kyle!

Se opri şi se întoarse spre ea.

– Unde te duci?

– Să văd cum pot să te scap de acuzaţii. Îşi înălţă o sprînceană, sarcastic. Ne-am înţeles, nu? Te scap, vii înapoi cu mine. Chiar dacă un timp vei fi *amanta* mea.

Rămase atît de interzisă de tonul lui ironic şi amar, încît nu răspunse. El zîmbi, deloc amuzat, se întoarse şi plecă.

Următoarele două săptămîni din viaţa ei deveniră un coşmar. Petrecea ore în şir cu avocatul lui Kyle, analizînd pas cu pas fiecare mişcare făcută înainte de a pleca din Australia în acea nenorocită zi de iunie. De cazul ei se ocupa domnul McVicar,

împreună cu un asociat australian. Era un om bun, amabil cu ea şi avea încredere în el şi în faptul că îi va duce cazul la bun sfîrşit. Privirea lui pătrunzătoare, albastră, nu pierdea nici un detaliu; cerea explicaţii amănunţite pentru fiecare frază pe care o declara, indiferent cît de triviale i se păreau lui Skye.

Kyle participa la fiecare întîlnire, dar păstra o distanţă rigidă faţă de Skye. Nu-l vedea decît cînd era de faţă şi domnul McVicar – stătea în cealaltă parte a camerei, atent la tot ce se spunea.

Skye încă nu-şi dădea seama dacă toate acestea îi făceau vreun bine. Urma să fie pus în balanţă cuvîntul ei, faţă de cel al funcţionarului.

Cu trei zile înainte de audiere, domnul McVicar îi sugeră că ar fi bine să meargă la procuratură să dea o declaraţie oficială. Skye nu avu nimic de obiectat, fiind sigură de nevinovăţia ei; nu avea ce să spună care să o condamne.

Nu era nervoasă, însă se simţea, pe drept, furioasă. Totuşi, începuse să obosească, pentru că i se puneau întrebări încontinuu, iar şi iar, întrebări ridicole, despre prima ei călătorie în Australia... După trei ore, Skye mai avea puţin şi ori ţipa, ori murea.

În acel moment, interveni Kyle Jagger. Se îndreptă către procuror – care ştia cine este şi ce legătură are cu cazul –, deci nu obiectă asupra întreruperii.

– Domnişoara Delaney a fost de acord să vină

aici şi să ofere toate informaţiile posibile. De asemenea, s-a oferit să participe la testul cu detectorul de minciuni. Domnilor, este aici de trei ore. Domnişoara este însărcinată şi cred că nu mai are rost să continuaţi, pentru că această anchetă stresantă ar putea avea repercusiuni asupra sănătăţii ei.

Ancheta se încheie imediat. Lui Skye i se cerură toate scuzele de rigoare.

Voia să moară. Îşi dădu seama după felul în care se uitau toţi cei prezenţi la ea – cu îngrijorare, dar şi speculativ – că realizau că este vorba de copilul lui Kyle Jagger.

Aşteptă pînă cînd ieşiră din biroul procurorului şi se urcară în maşina închiriată de Kyle.

– Să nu-mi mai faci *niciodată* asta!

Se opri, cu cheia în contact, pentru a o studia cu interes aparent inocent.

– Ce să nu fac, Skye? În curînd toată lumea va vedea că eşti însărcinată.

Skye închise ochii şi-şi rezemă capul de tetieră, masîndu-şi tîmplele. Avea dreptate. Virginia ştia deja, deşi ea nu-i spusese nimic. Însă Virginia deja ţinea mult la Kyle; îl plăcuse din momentul în care se întîlniseră pe aerodrom.

Dar oare chiar nu o înţelegea? Anii '80 erau în floare, însă lumea aparţinea încă bărbaţilor. Kyle nu era conştient că ea făcea un copil fără să fie căsătorită.

– Ţi-e ruşine că ai rămas gravidă cu mine, Skye?

– Nu, eu... oricum nu poţi să înţelegi. Las-o baltă.

– Nu-mi place să te consumi pentru asta. Acum eşti mai slabă decît erai pe insulă şi asta nu poate fi bine pentru copil. Dacă nu vrei să ai grijă de tine pentru tine, gîndeşte-te la copil.

Skye oftă.

– Mă gîndesc la copil. Doar că trec printr-un moment dificil. O, fir-ar să fie, Kyle! Nu-ţi dai seama că totul s-a schimbat pentru mine? Înainte de a rămîne pe insulă, am fost o persoană complet independentă. Viaţa mea era în ordine, mergeam în direcţia pe care mi-o propusesem. Acum afacerile mele sînt un haos, sînt suspectată de furt şi contrabandă şi în curînd se va afla de aventura cu tine! Am fost toată viaţa un om de încredere, respectat. Îţi dai seama cum mă simt? Şi dacă ajung la proces, o să... o să...

– Încetează, Skye! o întrerupse Kyle. Opri maşina exact înainte de a intra pe podul Harbour. Se uită la ea lung, exasperat, înjură şi-şi aprinse o ţigară.

Expiră fumul încet.

– Skye, nu-ţi vei pierde afacerea. Şi eu am birouri în toată lumea şi nu sînt în fiecare dintre ele. Poţi lucra în San Francisco la fel de bine ca la New York. Nu cred că vei ajunge la proces. Nici măcar nu ai fost acuzată oficial de ceva. Şi cînd vei fi mare cît o casă, deja vom fi căsătoriţi.

Totul ar fi fost în regulă, dacă nu ar fi atins-o.

Dar cînd mîna lui îi atinse gîtul, tandru şi ferm, izbucni în lacrimi. Kyle îşi aruncă ţigara pe geam şi o luă în braţe, mîngîind-o şi îndepărtîndu-i părul de pe frunte.

– Linişteşte-te, se va rezolva totul cît de curînd, Skye, îţi jur.

– Mi-e atît de frică, îi zise, ghemuindu-se la pieptul lui. Mi-e atît de frică! Niciodată nu mi-am imaginat că aş putea ajunge la închisoare şi acum îmi sună în cap mereu zgomot de gratii.

– Şşşt... şopti el. Poate că nu e chiar aşa de rău cum pare.

O ţinu în braţe pînă cînd se linişti, legănînd-o uşor. Ştia că e puternică, dar ajunsese la limită. Deja trecuse prin prea multe. Apoi o duse acasă, dîndu-i-o în grijă Virginiei.

– Sînt bine, zise Skye, refuzîndu-l cînd încercă să o ajute să urce treptele casei. Îmi pare rău că am izbucnit aşa.

– Nu eşti deloc bine, o informă el, luînd-o pe sus, ducînd-o în casă şi aşezînd-o pe canapea. Să nu o laşi să se ridice din pat, îi spuse Virginiei. Şi, te rog, fă-i ceva de mîncare. O să piardă copilul, dacă nu pune ceva pe ea.

– Kyle! se văicări Skye, exasperată.

– Sînt convins că Virginia ştie despre ce e vorba, zise Kyle. Încetează să mai faci pe struţul.

Virginia dădu din cap, serioasă.

– Voi avea grijă de ea, Kyle. O să-i fac ceva de mîncare şi o s-o trimit să se culce.

– Să mă culc! protestă Skye. Sînt adult. Nu am nevoie să...

Kyle se aplecă şi-i închise gura cu un sărut.

– Taci odată, Skye! Apoi îi zîmbi Virginiei şi plecă.

Skye nu mai scoase nici un sunet. Mîncă supa şi sandvişul pe care i le pregăti Virginia.

Sărutul acela fusese primul semn de afecţiune pe care Kyle i-l arătase de cînd plecaseră de pe insulă. Poate că asta însemna că mai erau speranţe.

Virginia apăru cu o pernă şi o pătură pentru Skye, care nu protestă şi, după ce-i făcu patul, se aşeză lîngă ea şi-şi pregăti lucrul de mînă.

– Virginia? zise încet.

– Da?

– Ce părere ai de toate astea?

Virginia lăsă croşeta la o parte.

– Ce părere am? Fie că mă crezi, fie că nu, părerea mea este că eşti o norocoasă. Făcu un gest nepăsător cu mîna, observînd că Skye o priveşte de parcă ar fi înnebunit brusc. Nu cred nici o clipă că vei fi acuzată. Şi cred că, în ceea ce-l priveşte pe Kyle, totul se va rezolva. Ai multe probleme acum, dar, de asemenea, ai dat peste un bărbat incredibil. Şi, oh, Skye! În ciuda tuturor acestora, nu te bucuri pentru copil?

Skye roşi puţin.

– Da, cred că da.

Virginia îşi reluă lucrul.

– Botoşei! zise ea, veselă, arătîndu-şi mîndră, opera. Skye, nu ai de ce să-ţi faci griji. Imediat ce Kyle intră în cameră, ştii că se va ocupa de toate. Este un bărbat care întotdeauna îşi atinge scopurile... Apoi se ridică şi plecă.

Skye îşi mîngîie pîntecul, aşa cum făcuse destul de des în ultimul timp. Da, era posibil ca el să se ocupe de toate. Dar, atunci, ea unde va fi? Ce va fi? O obligaţie care-l trăgea înapoi?

Îşi schimbă poziţia pe pernă. Era fericită pentru copil. I-ar fi plăcut să aibă o viaţă fericită alături de Kyle. Cu excepţia faptului că abia dacă o mai atingea şi urma audierea şi încă mai era căsătorit cu Lisa.

Frumoasa Lisa. Cînd se gîndea la femeia aceea excepţional de frumoasă şi la formele pe care ea urma să le capete în curînd, începea să se întrebe ce va prefera Kyle. Ca să o aibă pe Skye, trebuia pornit un adevărat război.

Ca să o aibă pe frumoasa Lisa, era mai uşor.

În cele din urmă, adormi.

Trebuia să găsească un mod de a o scăpa de acuzaţii.

Îi promisese. Se tîrguise.

Şi era însărcinată.

Închise ochii, simţindu-şi fruntea grea. Era încîntat. Încîntat pe dracu'! Era înnebunit de fericire. Obţinuse ceea ce-şi dorise – să o lase însărcinată.

Dar acum era disperat. Dracu' s-o ia pe Lisa!

Chris...

Se folosise de el, amenințînd. Degeaba. Degeaba? Pentru că trebuia să fie liber.

Iar Chris era tot ce avea.

Îl trecură fiori şi luă o înghiţitură de scotch. Ce dracu' să facă? Nu putea să-l rănească pe Chris.

Nu putea să discute cu fiul lui.

Nu, nu putea să-şi asume riscul. Trebuia să şi-l asume. Nu, trebuia să învingă. La naiba! Lisa era mama lui. Nu e posibil să nu-i pese. Trebuie să creadă că-şi va duce amenințările pînă la capăt şi să-l elibereze.

Chris era copilul lui, dar la fel era şi copilul lui Skye, copilul pe care şi-l dorise întotdeauna atît de mult...

Oh, Dumnezeule, ce dracu' va face?

„Zilele trec, inevitabil, una după cealaltă", se avertiză el.

Să o preseze pe Lisa pînă va ceda...

Să discute cu Chris...

Nu, şi-aşa va trece prin multe. Divorţul, acceptarea lui Skye, apoi fratele sau sora...

„Nu, îşi zise, Chris nu va avea probleme din punctul ăsta de vedere. Am uitat că e fiul meu, că e bărbat, că e perfect conştient, iubitor... Nu pot să-l rănesc. Trebuie să fac ceva.

Trebuie să o fac pe Lisa să cedeze. O s-o iau pas cu pas".

Şi primul pas care trebuia făcut era grija pentru Skye. Trebuia să o scoată de sub acuzare. Trebuia să se concentreze, să uite toate celelalte probleme, pentru a rezolva această dilemă serioasă. Era o situaţie critică.

Oh, Doamne, cît era de obosit! Mintea lui lucra, lucra întruna, pînă cînd tîmplele începură să-i vuiască.

Cum să procedeze cu funcţionarul acela...

Sună telefonul.

– Jagger.

Oboseala îi pieri imediat cînd auzi vocea detectivului particular pe care îl angajase. Omul era vesel. Tocmai îl găsise pe şoferul de taxi care o dusese pe Skye la aeroport pe 4 iunie şi care era gata să declare că domnişoara Delaney nu avusese alt bagaj în afară de o geantă de pînză şi o valiză *Gucci* bej.

Controlîndu-se, Kyle întrebă:

– Cum de e aşa de sigur? Cum îşi aminteşte atîtea amănunte după atîtea luni?

– Îl aduc imediat, se oferi detectivul, şi vă veţi da seama.

Zece minute mai tîrziu, Kyle îl asculta pe omuleţul chelios, care îi povestea, gesticulînd.

– Mi-o amintesc perfect pe micuţa doamnă, pentru că am discutat mult. Atît de mică şi fermecătoare, atît de dulce. Ştiam că e o femeie de clasă,

domnule, pentru că s-a purtat cu mine la fel cum s-ar fi purtat cu un conte. După ce am întrebat-o cu ce se ocupă, i-am spus că tare mi-ar plăcea un colier pentru nevastă-mea – se apropie nunta de argint – şi domnişoara Delaney mi l-a desenat imediat, chiar acolo, în taxi. Apoi mi-a dat cartea de vizită şi mi-a spus că, dacă îl vreau, să o sun şi apoi mi-a făcut cu ochiul şi mi-a zis să nu-mi fac griji de preţ, că vom găsi o variantă. Nu am mai sunat-o, domnule, pentru că am auzit că a dispărut avionul. Se opri cîteva secunde. Dar despre afacerea cu aurul nu am auzit decît acum, de la domnul – şi arătă cu degetul către detectiv. Dacă aş fi ştiut, aş fi venit mai devreme...

– Să nu vă pară rău, domnule MacDonald, zise Kyle, strîngîndu-i mîna omului. Vă sînt îndatorat. Se întoarse către detectiv: Tom, du-l pe domnul la locotenent. Spuneţi-i ce mi-aţi spus şi mie, domnule MacDonald. Şi nu vă faceţi griji, vă voi recompensa...

Domnul MacDonald luă o poziţie demnă.

– Nu am nevoie, domnule Jagger. Mi-am făcut doar datoria de cetăţean şi am ajutat-o pe doamna aceea micuţă.

Kyle zîmbi.

– Atunci, vă mulţumesc, domnule MacDonald. Aşteptă pînă cînd omuleţul ieşi din birou şi apoi îl chemă din nou pe Tom Keaton. Spune-i locotenentului Griffen să vină la aeroport şi, Tom, ai grijă ca domnul MacDonald să primească un colier frumos

pentru soţia lui. Să treci totul în cont, inclusiv cheltuielile tale şi discutăm mai tîrziu.

Keaton ieşi împreună cu MacDonald. Apoi se îndreptă şi Kyle către uşă. Se enervase cumplit. Deci funcţionarul de la bagaje mintea. Angajatul lui...

Îşi aminti că citise declaraţia dată de Jake Henry. „Sînt convins că doamna aceea încîntătoare nu este o hoaţă, însă printre bagaje era şi o casetă metalică. Plus o geantă mare de pînză şi o valiză mare şi grea. Eu nu sînt decît un funcţionar, nu m-am gîndit la nimic rău..."

Îşi amintea declaraţia aproape cuvînt cu cuvînt, pentru că o citise de mai multe ori. Apoi urma fraza aceea nenorocită, pentru că se pare că cineva întrebase cum s-a descurcat o femeie atît de mică cu atîtea bagaje.

„Oh, ah, dar doamna nu era decît cu geanta de pînză, restul ducea taximetristul..."

Kyle îşi lăsă maşina într-o zonă unde parcarea era interzisă, urcă scările atît de familiare şi se îndreptă către zona unde se aflau birourile companiei lui.

Jake Henry lucra.

– Bună, Jake. Kyle se rezemă de birou şi-i zîmbi omuleţului. Trebuia să strîngă din pumni; tare i-ar fi plăcut să-l strîngă de gît...

– Bună ziua, domnule Jagger. Doriţi un avion? Nu ştiam că veniţi...

– Nu, nu, Jake, îl întrerupse Kyle, la fel de zîm-

bitor. Am trecut pe-aici special ca să te văd. Voiam să te mai întreb cîte ceva despre domnişoara Delaney.

– Oh! Jake zîmbi amabil, dar Kyle simţi o schimbare în comportamentul lui şi observă că începuse să transpire.

– Jake, ai spus la poliţie că domnişoara Delaney era însoţită de un taximetrist, care i-a dus bagajele. Ai putea să-l recunoşti?

– Oh, ah, nu sînt sigur, domnule Jagger. Au trecut de atunci mai mult de patru luni şi, ştiţi, în fiecare zi văd o mulţime de oameni, care în majoritate sînt taximetrişti.

– Mda, ei bine, Jake, l-am găsit pe taximetrist.

Acum omuleţul transpira masiv. Îşi lărgi gulerul la cămaşă.

– Da? Credeţi că taximetristul îşi aminteşte toate amănuntele?

– Acesta da, Jake. Brusc, Kyle îşi abandonă mina relaxată. Se aplecă peste birou şi-l apucă pe omuleţ de guler. Uite ce e, Jake, chestia asta nu-mi place, omule, nu-mi place deloc. Nu numai că a fost folosită compania mea, avionul meu, dar era să mă coste vieţi şi nu atît a mea, cît a domnişoarei, care valorează chiar mai mult. E rău să faci contrabandă, Jake, tare rău. Crimă – şi mai rău. Nu cred că eşti asasin, Jake, dar cred că ştii cum a apărut aurul la bordul avionului. Acum ascultă-mă bine, ca să ştii ce se va întîmpla. Te vei preda singur şi vei spune la poliţie care este numele complicelui tău.

Pentru că, dacă n-o s-o faci, să nu te temi de guvernul australian, ci de mine. Poate că tribunalul îţi va da o şansă, eu nu.

Jake Henry tremura ca o frunză bătută de vînt. Se înroşise tot. Dădu să protesteze, însă ochii lui Jagger îl lămuriră că mai bine stătea treizeci de ani la închisoare decît să intre pe mîna lui.

– Nu m-am atins de avion, domnule Jagger, jur că nu m-am atins de avion. Credeam că există un plan şi că marfa va fi predată...

Degetele lui Kyle se strîngeau din ce în ce mai tare pe grumazul omului. În viaţa lui nu se înfuriase atît de tare. Trăsese aer adînc în piept şi începuse să tremure... Îl ridicase pe Henry pînă cînd picioarele nu-i mai atingeau pămîntul...

– Jagger, te rog, Dumnezeule! îl imploră Henry, care abia mai respira.

Kyle îi dădu drumul brusc, aruncîndu-l ca pe o cîrpă.

– Jagger!

Sosise locotenentul Griffen. Se uită la el, obosit, şi în cele din urmă spuse:

– Domnul Henry, aici prezent, doreşte să schimbe declaraţia, locotenente. Cred că se va potrivi cu cele declarate de domnul MacDonald. Apoi se întoarse dezgustat către Henry. Vocea lui devenise calmă, îngrozitor de calmă: Cine a aranjat avionul, Henry?

Omuleţul se uita cînd la el, cînd la locotenent.

– N... nu ştiu cine...

– Minţi, Henry, ripostă Kyle, pironindu-l cu privirea.

– Smithfield! zise acesta repede. Ted Smithfield, mecanicul. Întregul complot a fost ideea lui, domnule Jagger. M-a ameninţat, n-am putut da înapoi. Dar nu-l veţi găsi; a plecat imediat după ce aţi fost descoperiţi pe insulă. Ştia că australienii vor afla de aur... ştia că nu-l va mai putea recupera niciodată. Eu nu am vrut să intru. Nu am vrut. Smithfield m-a ameninţat că mă omoară dacă nu urc marfa la bord. Vă jur, domnule Jagger.

Kyle se întoarse cu spatele, ştiind că, dacă se mai uită mult la el, o să-l strîngă de gît. Se îndepărtă de scenă, auzindu-l pe locotenentul Griffen citindu-i drepturile. „Angajaţii mei, se gîndi Kyle, iar eu am dat vina pe Skye, de parcă ar fi fost o hoaţă de ultimă speţă..."

Ajunse la cîţiva metri de maşină, cînd locotenentul Griffen îl strigă:

– Jagger!

Se opri şi-l aşteptă.

– Aş dori să-mi cer scuze faţă de domnişoara Delaney, începu locotenentul, şi faţă de dumneavoastră, de asemenea. Va mai trebui să completaţi cîteva formulare şi sînt sigur că veţi dori să fiţi informat cînd îl vom prinde pe Smithfield. În trei săptămîni puteţi pleca. Şi, bineînţeles, vom acoperi cheltuielile domnişoarei Delaney...

– Locotenente Griffen, îl întrerupse Kyle. Nici eu, nici domnişoara Delaney nu avem nevoie să ne

acoperiţi cheltuielile. Aici a fost folosită compania mea, de care eu sînt responsabil. Şi voi sta trei săptămîni pînă ce se va termina totul. Apoi vreau să plec acasă. Mă voi întoarce cînd îl veţi prinde pe Smithfield.

– O.K., domnule Jagger. Încă o dată, îmi cer scuze faţă de domnişoara Delaney.

Kyle se opri din nou, enervat.

– Las-o baltă, locotenente. Ţi-ai făcut datoria.

Însă acesta nu mai contenea cu scuzele. Kyle se urcă în maşină, îi făcu semn cu mîna şi se îndreptă către podul Harbour.

Voia să ajungă la Skye.

Virginia îi deschise uşa. Nu prea se simţea în apele ei.

– Skye a scăpat, zise Kyle.

– Minunat! spuse Virginia, însă nu părea să recepteze vestea cu prea mare entuziasm. Skye e tot pe canapea. Du-te şi vorbeşte cu ea, iar eu vă prepar ceva de băut.

Kyle intră în salon şi se opri. Skye se uită la el ca la un perete. Se încruntă. Arăta ca un pinguin, înfofolită în pătură, cu părul ciufulit şi cu pleoapele întredeschise. I se strînse inima; în ciuda privirii blazate, simţi că o doreşte enorm, că vrea să o protejeze.

– Ai scăpat, îi zise el.

Expresia ei se schimbă, mai întîi surprinsă, apoi neîncrezătoare, apoi bucuroasă.

– Cum? întrebă.

Kyle se aşeză pe scaunul pe care mai devreme stătuse Virginia şi dădu lucrul la o parte, nu înainte de a mîngîia jumătatea de botoşel croşetată. Îi povesti despre taximetrist, despre Henry, despre cel care era dat acum în urmărire.

– Deci ai scăpat, Skye. Pentru totdeauna. Trebuie să mai stăm ceva timp din cauza formalităţilor, dar asta e. S-a terminat. Mergem acasă la Montfort.

Expresia de bucurie de pe chipul lui Skye dispăru.

– Ce dracu' s-a întîmplat cu tine? întrebă Kyle. Mai întîi Virginia, apoi tu. Tocmai ţi-am luat cea mai mare piatră de pe umeri şi tu te uiţi la mine de parcă te-am pus să-ţi sapi mormîntul.

Skye se îndreptă.

– Nu prea văd cum aş putea merge la Montfort cu tine. Tocmai a sunat *soţia* ta.

– Cine?

– Soţia ta! Ştii tu – Lisa Jagger. Oh, Dumnezeule!

Parcă era isterică. Dar nu se putea abţine. Trase aer adînc în piept.

– În urmă cu o jumătate de oră, Lisa a sunat aici. A spus ceva de o păcăleală care nu ţine cu ea. Era fermecător de amabilă. Şi-a cerut scuze, foarte dulce, dar din păcate te iubeşte şi nu are de gînd să semneze nimic. Şi s-a mai gîndit să mă avertizeze că nu e posibil ca un copil ca mine să-ţi trezească interesul pentru mult timp şi...

Skye închise ochii şi strînse din dinţi.

– Continuă, mîrîi Kyle.

– Şi că... imediat ce te vei plictisi de mine în pat, o să-ţi dai seama că nu a meritat atîta deranj. Şi că nu ţine nici cu păcăleli. Ce-o însemna asta?

Kyle se ridică, cu mîinile în buzunare, aşa cum făcea de fiecare dată cînd era furios.

– Şi te-a deranjat telefonul Lisei?

Skye privi în pămînt.

– Kyle, cred că nu e o idee bună să mă întorc cu tine. Şi dacă vrei doar să o păcăleşti, degeaba. Rezolvă-ţi problema cu ea. Îţi sînt recunoscătoare, Kyle, foarte recunoscătoare, pentru tot ce ai făcut pentru mine. Dar...

– Nici un *dar!* De azi în trei săptămîni plec. Vii cu mine. Aşa a fost înţelegerea. Fir-ai să fii, o să mergi cu mine, chiar dacă o să te tîrăsc de păr pînă acasă.

Skye îşi muşcă buzele.

– Atunci foloseşte-te de ceea ce ai împotriva Lisei, Kyle. Ce pot să cred dacă tu ai un mod de a te elibera şi refuzi să-l foloseşti?

Kyle îngheţă, privind-o fix. „Păcăleala" lui era Chris. Şi nu era sigur dacă putea să-i provoace o asemenea durere băiatului, să-l dezonoreze în public. Oare ar înţelege? Trebuia să fie o altă cale.

Dar nu putea să o piardă pe Skye, iar copilul cu care era însărcinată era şi al lui.

Se aplecă, îi cuprinse faţa în palme şi se uită la ea, acuzator.

– Va trebui să ai încredere în mine, zise el, serios. Apoi îi dădu drumul. Trei săptămîni, Skye. Să-ţi împachetezi totul şi să fii gata de plecare în trei săptămîni. Pentru că, acum, deja te ameninţ şi am de gînd să merg pînă la capăt.

Îi întoarse spatele, trecu pe lîngă Virginia care venea cu pahare de şampanie şi ieşi fără să mai scoată un cuvînt.

INTERLUDIU

„Oh, Steven, se gîndi ea, dacă ai fi aici"! Oare ce părere ai avea despre Kyle? Mi-a cerut să mă duc acasă cu el; mi-a dat termen trei săptămîni... Dar în tot acest timp, Steven, nu a trecut pe la mine, nici măcar nu a sunat. A spus că vrea să se căsătorească neapărat cu mine şi are ceva împotriva soţiei lui, de care refuză să se folosească! Se joacă oare cu mine, Steven? Ar trebui să-i spun să se ducă la dracu'? Lisa a spus că ştie despre ce e vorba şi că nu ţine...

Nu am mai întîlnit pe nimeni ca el, Steven. Îmi dă ordine. Trebuie să-i spun să se ducă dracului! Şi dacă mai am ceva mîndrie, asta ar trebui să fac – să refuz să mă duc la el acasă şi să fiu hulită de

familia lui. Mă pune să-mi dau întreaga viaţă peste cap! Şi e cel mai nenorocit misogin pe care l-am văzut vreodată. Imaginează-ţi, Steven, eu, cu un asemenea bărbat...

Nu ştie că-l iubesc, Steven. Şi nu îndrăznesc să-i spun. Crede că umblu după numele lui, după poziţie socială. Că dacă l-aş iubi – aşa crede el – aş merge cu el de bunăvoie. Dar mi-e teamă, Steven. Dacă se plictiseşte de mine? Nu vreau să fiu ca Lisa, o obligaţie în loc de soţie.

Şi-apoi e mîndria mea. Azi este prima zi cînd am putut să ies în oraş. În sfîrşit m-au lăsat reporterii în pace"

Pe Skye o trecu un fior. Valurile deveniseră agitate, iar vîntul bătea atît de tare, încît o făcea să se clatine pe picioare. Se afla pe plajă şi privea marea în gol. Nu era nici un turist, era cald şi bine şi-i simţea lipsa lui Steven. Îl cunoscuse pe fratele ei geamăn atît de bine, încît aproape că-i vedea chipul în zare şi-i auzea şoaptele vocii, duse de vînt.

„Mîndria? Ce e mîndria, Skye? Îl iubeşti pe acest bărbat din toată inima şi vrei să-ţi stea mîndria în cale? Nu, Skye, foloseşte-te de mîndria ta. Du-te mîndră la el. Lasă-l să vadă că eşti aşa, să te respecte pentru asta"

Skye închise ochii şi adulmecă aerul. Apoi îşi cuprinse umerii cu braţele, se ridică, se încălţă şi plecă de pe plajă.

Dispăru exact în momentul în care bărbatul care-i umpluse gîndurile coborî către mare şi se

aşează la o distanţă mică de locul în care cu cîteva clipe stătuse ea.

Plaja îi amintea de Skye.

Oare mîine, se gîndea, va veni cu el? Sau nu? Avea tot dreptul să-l refuze... O acuzase de fapte teribile. O presase, o stresase. Îi făcuse rău. Şi nu era ca Lisa, nu semăna deloc cu Lisa.

Se temea, mai mult ca niciodată. O iubea atît de mult, încît simţea cum încep să-i transpire palmele. Îi dăduse un ultimatum. Plecase şi o lăsase furioasă. Şi nu îndrăznea să discute cu ea, ca să nu-şi piardă şi ultima rămăşiţă de autocontrol.

Aşa că îi lăsase timp.

Oare ar înţelege dacă ar şti că şansa lui este Chris?

Oare o interesa chiar atît de mult? Căsătoria însemna totul pentru ea? Aşa părea a fi.

Îl iubea pe Trainor? Şi refuzase să se mărite cu el doar pentru că era însărcinată cu alt bărbat?

Kyle strînse din pumni tare, mai tare, pînă cînd îi intrară unghiile în carne. Nu simţea nimic.

Îşi dorise să o lase însărcinată pe Skye. Şi rămăsese. Dar acum, ceea ce-şi dorise atît de mult, devenise o dilemă. Dacă venea cu el, o făcea din cauză copilului?

Oare venea cu el?

De ce se purtase atît de dur cu ea?

„Mi-e teamă, sînt vulnerabil şi nu ştiu cum să fac... Pot avea orice pe lumea asta, în afară de ceea ce-mi doresc cu adevărat... Şi nu ştiu ce dracu' o să fac..."

Kyle se ridică, îşi şterse cu un gest absent nisipul de pe blugi, fără să ia în seamă că pantofii de piele erau uzi. Plecă de pe plajă şi se urcă în maşină. Atrase privirile cîtorva trecători, dar nu le luă în seamă.

Se gîndea, analiza dilema.

Trebuia să-şi menţină poziţia de putere. Era tot ce avea.

Capitolul 13

3 noiembrie, San Francisco

Poate ar fi fost mai uşor dacă în timpul acestor trei săptămîni ce trecuseră de la „ultimatum", Kyle aĭ fi trecut pe la ea. Măcar de ar fi sunat, să-i audă vocea, să-i spună că o iubeşte.

Astfel, păşi în holul cu aspect de catedrală de la Montfort, simţindu-se epuizată, musafir nepoftit. Nici măcar în lungile ore de drum nu-i vorbise prea mult.

Se uită la el, cuprinsă de o stare de panică pe care abia putea să o controleze; ar fi vrut să facă stînga-mprejur şi să o ia la fugă în noapte.

„Nu-l cunosc pe acest bărbat! Ştiu că e puternic, hotărît, principial, dar tocmai această putere

îl ia de lîngă mine... Bunule Dumnezeu, chiar că nu-l cunosc! Cînd îmi atinge braţul, e rece, expresia chipului lui pare dăltuită în piatră. Nu pot să cred că am trăit cu el şase săptămîni, singuri, liberi; e imposibil să mă fi culcat cu el, să fiu însărcinată cu el..."

Părea că întreaga familie Jagger era alertată cu ocazia sosirii lor. Imediat ce se deschise uşa, Michael, Chris şi mama lui Kyle săriră pe ei. Skye îngheţă pentru cîteva secunde, copleşită de un sentiment de ridicol. Imediat după ce îşi strînse fratele în braţe, Michael Jagger o luă pe ea, aproape pe sus. La uşă se crease un haos, toţi vorbeau deodată. Văzînd scena, mama lui Kyle o luă de braţ şi o trase deoparte.

– Draga de tine! exclamă ea. Trebuie să te hrăneşti foarte bine! Ştiu că eşti obosită moartă, dar am aranjat totul pentru un ceai. Nu am avut ocazia să ne cunoaştem prea bine în Igua. Uneori fiul meu uită complet de bunele maniere. Numele meu e Mary.

– Mamă, o întrerupse Michael vesel, sper că ai uitat că nu am avut şansa să-ţi facem cunoştinţă cu ea la Igua.

– Asta nu e o scuză! rîse Mary Jagger.

Skye, încă circumspectă, nu ştia cum să interpreteze această primire călduroasă. Se lăsă condusă într-un salon splendid decorat, cu tavan înalt, lambrisat, şi cu o intrare maiestuoasă. Şemineul era din granit, iar restul mobilei consta în canapele şi scaune în stil vic-

torian, tapiţate cu brocart bej. Parchetul arăta perfect, iar atmosfera camerei era încălzită de covoarele orientale, perfect asortate cu restul. Deşi încăperea era imaculată şi sobră, părea să ofere ospitalitate, prin prezenţa numeroaselor şi splendidelor obiecte de decor, printre care o colecţie de figurine *Royal Doulton*. Poate contribuia şi focul ce ardea vesel în şemineu şi ferestrele mari.

– Ia loc, Skye, aici, lîngă şemineu, zise Mary Jagger. Vrei ceai sau cafea?

– Ceai, mulţumesc, murmură Skye.

– Michael? Chris? Kyle?

– Cafea, bunico, spuse Chris Jagger. Dar tu ai grijă de Skye, că mă ocup eu de unchiul Michael şi de tata.

Absurd, dar se simţea de parcă ajunsese acasă. În timp ce Mary îi punea lui Skye tot felul de întrebări – „Cum e vremea la Sydney?", „Nu-i aşa că reşedinţa guvernatorului e superbă?", „Ţi-e dor de New York? Nu trebuie să-ţi fie, pentru că am auzit că acolo e o vreme execrabilă, ninge, sînt furtuni de zăpadă...–, în tot acest timp, Kyle stătu rezemat de şemineu, discutînd afaceri cu fratele şi cu fiul lui.

Era şocant cît de simplu devenise totul. Chris Jagger, de care îi fusese groază, părea să fie ultima persoană deranjată de prezenţa ei. Cînd se priviră în fugă, îi zîmbise prietenos. Ochii lui negri, atît de neobişnuiţi pentru familia lor, erau calzi. Skye îl văzuse cu Lisa. Era evident că o iubea pe mama lui. Şi, totuşi, o primea în casa lor cu bucurie. De

fapt, nimeni nu pomeni numele Lisei. Nimeni nu menţionă starea ei, care încă nu era evidentă. Îşi petrecuse ultima săptămînă căutînd îmbrăcăminte potrivită, care să-i ascundă silueta îngroşată, însă punea mîna în foc că ştiau cu toţii.

– Tată, zise Chris Jagger, care întrerupse brusc conversaţia, nu vreau să mă întorc în ianuarie la Universitate. M-am descurcat nemaipomenit în absenţa ta cu afacerile, întreabă-l pe unchiul Mike. Şi pot zbura la fel de bine precum cel mai bun dintre piloţii tăi...

– Oh, Doamne, iar începe! îi spuse Mary lui Skye.

– Christian, această afacere înseamnă mai mult decît să zbori, răspunse Kyle ferm. Ai nevoie să ştii geografie, politică, limbi străine. Şi ţie îţi place la şcoală, Chris, nu văd de unde această schimbare de atitudine.

– Nu că nu mi-ar plăcea, tată, doar că nu mai vreau să aştept. Şi cred că am luat o decizie justificată. Întreabă-l pe unchiul Mike. M-am descurcat bine.

Kyle îl privi pe Michael cu sprîncenele ridicate întrebător.

– S-a ocupat singur de rutele europene. Şi a luat nişte decizii al naibii de bune, Kyle, zise Michael.

Kyle se întoarse către fiul lui.

– Nu este vorba despre asta, Chris. Întotdeauna am fost mîndru de calităţile tale, de faptul că îţi

place afacerea. Dar trebuie să realizezi ce responsabilităţi enorme ai, cît de mulţi oameni îşi încredinţează viaţa în mîinile companiei noastre. Este o responsabilitate incredibilă, Chris.

– Ştiu asta, tată, răspunse Chris, răbdător. Şi mă voi întoarce la şcoală. Nu vreau decît să-mi iau liber restul anului. Să mai capăt experienţă. Şi – se opri o clipă, uitîndu-se la Skye de parcă i-ar fi cerut scuze – vreau să fiu aici cînd se va naşte copilul. Niciodată n-aş fi crezut că voi mai avea parte de un frate sau de o soră. Mi-ar face mare plăcere să fiu martor la eveniment.

Skye simţi că începe să se lichefieze. În încăpere se lăsă tăcerea. Numai Chris Jagger părea să nu fie conştient de gafa făcută. Se întoarse politicos către Skye.

– Te rog, ajută-mă, Skye, zise el, zîmbind. Cînd se va naşte copilul?

Michael vorbi primul, după ce îşi drese puţin glasul.

– Chris...

Skye auzi un alt sunet, furios, ce mocnea în gîtul lui Kyle. Oh, nu, se gîndi, disperată, nu voia să se certe cu fiul lui din cauza ei. Şi-aşa era un miracol felul în care o primise tînărul. Se adună şi răspunse calmă:

– Cred că se va naşte pe la mijlocul lui martie, Chris.

Gata, a spus-o şi p-asta.

– Vezi, tată, zise Chris, triumfător, mulţumit că

şi-a demonstrat punctul de vedere. Dacă mă întorc în ianuarie/o să...

– E perioada vacanţei de primăvară, spuse Kyle.

– Tată...

– Continuăm mai tîrziu discuţia. De asemenea, vreau să văd cum te-ai descurcat cu rutele noi. Însă acum am de discutat cu Skye, aşa că ne vom duce sus, în camera noastră. A fost o zi lungă pentru ea.

Kyle – pentru care Skye ar fi băgat mîna în foc că a uitat de ea de cînd sosiseră – o privea adînc şi gînditor. Se pierdu în ochii lui.

Ce mai, era nebună. N-ar fi trebuit să fie aici. Era încă amanta lui, însărcinată, stătea lîngă mama lui şi discuta cu fiul lui.

– Oh, draga mea! Bineînţeles! zise Mary Jagger. Skye, să ştii că nu am intenţionat să te reţinem prea mult. Kyle, bagajele voastre sînt deja sus.

Skye îl simţi pe Kyle apropiindu-se de ea şi cuprinzînd-o pe după umeri, cu aere de proprietar. Se ridică, roşie toată. Tot nu-i trecea prin cap ce ar putea spune.

– Noapte bună, draga mea, îi zise Mary. Vorbim mîine dimineaţă.

– Noapte bună, Skye, spuse Michael.

– Noapte bună, îi ură şi Chris. Pune o vorbă bună pentru mine, O.K.? Tata spune că ar trebui să transferăm şi afacerile tale aici şi aş putea să-ţi fiu şi ţie de ajutor...

– Chris... îl întrerupse Kyle, gemînd.

Skye reuşi să zîmbească timid.

– Noapte bună.

Kyle nu-i adresă nici un cuvînt cît urcară scara de stejar. Fiecare pas pe care-l făcea îi amplifica sentimentul de panică. „Nu-l cunosc pe acest bărbat... e un străin..."

Intrară în cameră. Pentru cîteva clipe Skye rămase nemişcată, cercetînd camera. Era mare, foarte mare, aşa cum păreau a fi toate camerele de la Montfort. În mijlocul încăperii trona un pat enorm, maron, acoperit cu o blană naturală şi, în partea opusă, un şemineu, de asemenea din granit, flancat de scaune adînci, comode. În faţa şemineului se afla o măsuţă joasă pentru cafea. Pe un perete se întindea un garderob tipic masculin.

Skye îl simţea pe Kyle în spatele ei, urmărindu-i fiecare mişcare. Sentimentul de panică o copleşi. Mintea ei nu repeta decît o propoziţie, ca un disc stricat: „Nu-l cunosc pe acest bărbat. Nu-l cunosc pe acest bărbat..."

– Asta e camera ta? murmură ea în cele din urmă.

– Da. Ai vreo obiecţie?

„Da", ar fi vrut să ţipe. „Au trecut mai bine de trei luni de cînd m-ai atins şi în tot acest timp abia dacă am vorbit. Nu pot, nu pot face asta. Nu pot intra în dormitorul tău şi să pretind că nimic nu s-a întîmplat. Am nevoie de tine, am nevoie de timp să te cunosc din nou, am nevoie să ştiu că te lupţi

pentru mine pentru că mă iubeşti şi nu pentru că eşti obligat de faptul că aştept un copil. Am nevoie să vorbeşti cu mine, să-mi explici..."

– Aştept, Skye, îi aminti Kyle. Repet: Ai vreo obiecţie?

„Ce-i cu mine?" se gîndi. „Sînt o femeie influentă, am afacerile mele, sînt sofisticată şi sociabilă..." Tot nu se putea uita la el.

– Nu.

– Cred că Lottie a despachetat deja. Caută pe aici, familiarizează-te, vezi de ce ai nevoie. Fă o baie, dacă vrei, dar ai grijă să nu fie prea fierbinte. Revin într-o oră.

Se opri în pragul uşii. Apoi ieşi, închizînd uşa după el.

Skye tremura. Se îndreptă către şemineu şi se opri în faţa focului, frecîndu-şi palmele. „De ce dracu' sînt aşa nervoasă?" se întrebă. Totul mergea bine. Chiar şi Chris Jagger de la care se aştèptase să o dispreţuiască, o tratase respectuos, de parcă ar fi fost un membru al familiei.

Intră în baie, unde rămase cu gura căscată. Era mare, pe toată lungimea dormitorului şi părea mult mai mult decît o simplă baie. Cada era mare cît să se ţină o petrecere înăuntru şi avea trepte simetrice, de o parte şi de cealaltă. Întreaga încăpere era decorată în alb, roşu şi negru, de la prosoape, pînă la cele două oglinzi, chiuveta enormă din marmură, un dulăpior pentru reviste, un covor. Nu văzuse aşa ceva în viaţa ei. Chicoti cînd

se scufundă în apa de temperatură medie, aşa cum comandase Kyle. Însă îi pieri rîsul cînd văzu aromele de baie şi pudrele şi se întrebă dacă erau ale Lisei. Doar nu era nebună să fie geloasă; intarse în această relaţie cu ochii deschişi. Însă îşi reveni, în momentul în care ieşi din cadă şi îşi afundă picioarele în covorul pluşat. În timp ce se ştergea cu unul dintre prosoapele monogramate cu litera „J", se privi în oglindă.

„Arăt oribil", se gîndi. Degeaba se spunea despre femeile însărcinate că sînt mai frumoase. Arăta oribil.

Se îmbrăcă cu un halat, apoi se urcă în pat, dînd la o parte cuvertura şi cearceafurile. Uitase de lumină. Sări din pat, o stinse şi se strecură repede la loc, cu inima bătîndu-i tare.

Skye auzi uşa şi închise ochii, instinctiv. Ştia că va intra încet, se va dezbrăca şi se va strecura lîngă ea. Patul era imens. Puteau dormi lejer, fără să se atingă. Strînse şi mai tare pleoapele, cînd auzi clic-ul veiozei.

Veni direct către ea, dînd încet cearceafurile la o parte.

Ea deschise ochii.

– Nu dormeai, îi spuse el, zîmbind.

– Nu, recunoscu Skye.

Se aşeză lîngă ea, îi dădu la o parte părul de pe frunte, se aplecă şi o sărută – atît de tandru la început, apoi din ce în ce mai pasionat, explorînd-o.

Şi lui Skye îi era foame de el.

Camera strălucea, însorită, cînd se trezi Skye. Clipi puţin ameţită şi întinse mîna. Kyle nu mai era lîngă ea.

– Bună dimineaţa.

Se uită în sus şi-l văzu legîndu-şi cu mîini experte nodul cravatei. Îi zîmbi, însă pentru puţin timp, pentru că începu să-i vorbească serios.

– Azi voi fi plecat şi mîine la fel şi în fiecare zi, timp de cîteva săptămîni, pentru că am nişte treburi. Am aranjat cîteva camere pentru tine, ca să-ţi instalezi biroul, sau atelierul, sau ce vrei. Aranjează-le cum doreşti. Mama te va ajuta, Chris la fel. Casa are o mulţime de personal, deci nu e nevoie să-ţi faci probleme. Sper să nu răspunzi la telefon şi, dacă totuşi o faci şi e Lisa, te rog să nu vorbeşti cu ea. S-ar putea să sune ca să discute cu Chris şi asta e O.K., dar *tu* nu-i spui nimic mai mult în afară de „bună ziua"

Skye simţi că se încordează ca o panteră, extrem de enervată, privindu-l fără să-i vină să creadă. Ce se întîmplase? Era din nou un străin care dădea ordine cu aere autocrate. Făcuse duş, se bărbierise şi se îmbrăcase cu unul dintre costumele lui perfecte. Se ridică în vîrful patului, trăgîndu-şi cearceafurile pînă sub bărbie.

– De ce te temi să vorbesc cu Lisa?

– Nu mă tem, zise el nerăbdător, oprindu-se lîngă un dulap de unde îşi luă cheile şi bani. Va face tot posibilul să-ţi intre pe sub piele şi vreau să nu se creeze probleme, cînd se poate evita. Ai mai vorbit o dată cu ea şi abia te-am oprit să nu o iei la fugă.

– La naiba, Kyle! Nu mi-a fost deloc frică de ea. Dar mi-a spus de „păcăleală", iar tu refuzai să foloseşti...

– Skye, încetează! Veni lîngă ea şi o apucă de braţe, strîngînd-o. La naiba, stai departe de asta! Nu e treaba ta!

Strînse din dinţi, pentru că altfel i-ar fi dat lacrimile.

– E treaba mea...

– În cele din urmă, vei fi doamna Jagger. Dar nu insista, Skye. Ţine-te departe de toate astea şi, repet, nu vorbi cu Lisa.

– De ce? S-ar putea să aud ceva ce n-o să-mi placă? întrebă, hotărîtă să nu-l lase să-şi dea seama că e în avantaj, atît ca vîrstă, cît şi ca putere şi experienţă. Mi-ai spus că sînteţi despărţiţi de un an şi, totuşi, la Igua era lipită toată de tine. A dormit, aici, cu tine, în patul ăsta?

El ezită, iar Skye se albi. De ce întrebase aşa ceva? Răspunsul era doar unul, pe care nu voia să-l audă.

– A dormit aici! şuieră Skye.

– Doar o dată – în urmă cu un an, îi zise el, iritat. De ce îmi scormoneşti trecutul, Skye? Asta nu are

nimic de-a face cu noi. Şi-apoi ce-ar fi să-ţi pun şi eu nişte întrebări? Ia spune-mi despre Ted. Ştiu că ai refuzat să te măriţi cu el – bravo ţie –, să zicem că nu ai făcut-o pentru că erai însărcinată cu mine. Dar cît aţi stat la Igua? De ce v-aţi întors aşa de repede acasă?

Skye zîmbi sadic, ridică dintr-o sprînceană şi ripostă:

– Cred că asta nu e *treaba ta.*

Nu-i plăcu deloc expresia de pe chipul lui. O strînse mai tare de braţe.

– Skye... o avertiză, luînd-o pe sus şi aşezînd-o în aşa fel, încît să stea pe genunchii lui.

– Ar trebui să ştii, domnule Jagger. Nu tu ai fost acela care a pus spioni pe urmele mele? Kyle se enervă mai tare, iar Skye răspunse repede, simţind că a întins prea tare coarda: Nu am... nu am...Ted nu m-a atins deloc.

– Mulţumesc, domnişoară Delaney. Acest moment de sinceritate a fost tare binevenit. Şi acum să-ţi spun despre Lisa. Pînă cînd a venit la Igua, a avut un apartament aici. I-am spus să plece şi a plecat înainte ca eu să revin acasă. Nu a stat prea mult timp aici, ceea ce, de fapt, nu mă interesează. Am tolerat-o din cauza lui Chris. Nu o iubesc pe Lisa şi garantez că nu o vreau. Va trebui să ai încredere în mine, dar stai departe de Lisa şi nu-ţi băga nasul în acest divorţ. Există cineva la care ţin foarte mult – da, Skye, la fel de mult ca la copilul nostru – şi care nu vreau să fie rănit în nici un fel. Te

iubesc, dar te avertizez să stai departe de asta!

O privi îndelung, apoi o aşează la loc pe pernă şi ieşi.

Ar fi putut să se ridice. Se uitase la el cum pleacă, fără să articuleze un cuvînt. Spusese că o iubeşte. Dar nu cu tandreţe, sau măcar cu pasiune. O declaraţie simplă, aproape oficială.

Dar pe care o aşteptase atît de mult!

Capitolul 14

9 decembrie, San Francisco

Priveliştea de la Twin Peaks era, după cum promisese Michael, uimitoare. De sus de acolo, se vedea oraşul San Francisco în toată splendoarea lui.

– E foarte frumos, Michael. Îţi mulţumesc că m-ai adus aici.

– Era şi timpul să mai ieşi din casă, zise Michael, nemulţumit. Îi cuprinse talia, ajutînd-o să coboare. Hai să mergem, vreau să te duc la restaurant unde au nişte specialităţi de peşte nemaipomenite.

– O.K.

Se îndreptară către oraş. Skye admira peisajul, însă cu gîndul la Kyle. Era în casa lui de treizeci şi

şase de zile, iar situaţia devenise din ce în ce mai tensionată. Probabil că era vina ei, se gîndi. Prima zi fusese atît de stresantă! Vorbise cel puţin patru ore la telefon cu New York-ul; Chris o ajutase, comportîndu-se minunat, însă fără să-şi dea seama în ce situaţie o pune; personalul casei o primise călduros, însă observase privirile curioase, speculative. Seara, cînd Kyle se întoarse acasă, se certară din nou din cauza atitudinii lui.

Skye se făcuse ghem în pat, cu spatele la el.

– Îţi aminteşti, Skye, mi-ai promis că nu-mi vei întoarce niciodată spatele, îi zise el.

Da, el îi promisese, dar asta se întîmplase pe insulă, înainte de a deveni obsedată de Lisa, înainte de a şti că are o posibilitate de a se elibera, dar pe care refuză să o pună în aplicare.

– Ce prostie să ne facem promisiuni, Kyle, nu? Se pare că nici unul dintre noi nu se poate ţine de cuvînt.

Îi întoarse şi el spatele. Şi apoi îi păru atît de rău, foarte rău, dar era prea tîrziu, pentru că distanţa dintre ei devenise prea mare şi era singură, atît de singură, aşa, ghemuită.

Amîndoi erau prea pasionali şi senzuali pentru a păstra această distanţă în dormitor. Noaptea următoare o luă în braţe, iar ea îl cuprinse şi-l strînse cu putere, sărutîndu-l înfometată. Nopţile erau ale lor, însă zilele rămaseră goale, adevărate cîmpuri de bătălie. Abia dacă îşi mai vorbeau. Iar Kyle începuse să lipsească din ce în ce mai mult.

Skye se cufundă în muncă, ocupîndu-se de transferul firmei. Şi nu mai ieşi din casă, de teamă să nu fie văzută de vreun reporter, care să răspîndească bîrfele şi să hrănească cu articole stupide paginile ziarelor de scandal.

Însă, în dimineaţa aceea, Michael intrase în camera ei şi insistase să iasă cu el. Era evident că-l enerva foarte tare comportamentul fratelui său şi se hotărîse să ia măsuri. Şi acum că ieşise, era atît de bine...

Michael îşi parcă perfect micul *Ferrari* şi o ajută să coboare din maşină.

Intrară şi se aşezară la o masă, iar lui Skye îi păru bine că venise, pentru că trecuse mult timp de cînd nu se simţise atît de perfect – veselă, fără griji, de parcă s-ar fi risipit toţi norii de pe cerul vieţii ei.

Se aplecă peste masă, zîmbindu-i lui Michael.

– Îţi mulţumesc pentru ziua de azi, Mike. Nu pot să-ţi spun cît de tare mă bucur.

În loc să-i zîmbească, după cum se aştepta, Michael se încruntă.

– Ai nevoie să ieşi, Skye. Ezită un moment, privind peisajul de afară. Ştiu cît îţi este de greu. Şi, deşi nu mă pricep cum să spun, tare mi-aş dori ca totul să fie mai uşor pentru tine şi pentru Kyle. Ştiu, uneori comportamentul lui e deplorabil. Dar te iubeşte, Skye.

– Oare? întrebă Skye, cinică. Oh, Michael, dacă e aşa, atunci care e problema? De ce nu înaintează

cu divorţul? Cu mine se poartă ca un stăpîn, iar pe Lisa o lasă să-l calce în picioare!

Michael luă o înghiţitură de vin.

– Skye, Kyle nu discută cu mine despre asta. Deşi, cred că ştiu ce se întîmplă şi tot ce pot să-ţi spun este că este prins între ciocan şi nicovală. Mai ai puţină răbdare.

– Michael, dacă ştii ceva, te rog spune-mi, zise Skye. Încerc să rezist, dar nu ştiu ce gîndeşte şi...

– Îmi pare rău, dar nu pot să-ţi spun nimic, o întrerupse Michael, ştiu că ţi-e greu, dar încearcă să ai încredere în el. Cred că ar fi trecut mult mai uşor de această perioadă, dacă ai fi fost alături de el. Are nevoie de tine.

Oare avea dreptate? Dacă făcea pasul şi-i spunea lui Kyle că-l iubeşte şi că nu o interesează dacă se mărită sau nu cu el, oare va învăţa să aibă încredere în ea, să se apropie din nou de ea?

Zîmbi.

– O.K., Michael! Nu te mai întreb nimic. Şi mă voi gîndi bine la ce mi-ai spus.

– O.K.

Ciocniră paharele, veseli.

– Acum vreau să te rog ceva. Ce-ar fi să o inviţi pe cumnata ta în California pentru un timp?

Se uită la el surprinsă, apoi chicoti.

– Asta înseamnă că *tu* o inviţi pe Virginia la San Francisco?

Michael ridică din umeri şi zîmbi ca un copil.

– Mda, recunoscu el. Cred că asta vreau să

spun. Eu... Se opri, panicat. Îmi pare rău, Skye, poate că ar fi trebuit să tac. Kyle mi-a povestit despre fratele tău. Am înţeles că eraţi gemeni, foarte apropiaţi unul de celălalt. Nu cred că...

– Michael, zise Skye, zîmbind, aş fi fericită să o am pe Virginia aproape – şi mult mai fericită dacă tu şi Virginia v-aţi împrieteni. Cînd Steven trăia, Virginia îl adora. A fost o soţie minunată. Este o femeie plină de devotament şi iubire, iar Steven ar fi primul care s-ar bucura pentru ea. Iată cu cîtă uşurinţă vorbise. Şi totul datorită lui Kyle. O învăţase să accepte moartea lui Steven, îndepărtase teama ei de întuneric. Făcuse atîtea lucruri minunate pentru ea şi nu-i spusese niciodată că-l... nu riscase niciodată să-i spună că-l iubeşte.

– Steven a fost un tip norocos, zise Michael. A avut o soţie frumoasă şi o soră magnifică.

– Mulţumesc. Skye era cît pe ce să izbucnească în rîs, însă hohotul îi rămase în gît.

Nu-i venea să-şi creadă ochilor. În restaurant intrase Kyle, însoţit de Lisa, frumoasă şi statuară ca întotdeauna. Îşi prinsese părul blond într-un coc elegant şi zîmbea, binedispusă.

– Skye, ce e? întrebă Michael, întorcîndu-se să vadă la ce se uită. Oh, Dumnezeule! gemu. Ce dracu' face fratele ăsta al meu? E vina mea – n-ar fi trebuit să te aduc aici, ştiam că de obicei Kyle ia prînzul...

Skye nu-l ascultă pe Michael, pentru că privirea i se întîlni cu a Lisei. Femeia mai în vîrstă i-o susţinu,

cu maliţiozitate. Kyle văzu că Lisa priveşte într-o direcţie anume şi, cînd se întoarse, îi văzu pe Michael şi pe Skye.

Skye se uita la el şocată; era prea furioasă ca să-şi dea seama cît era de supărat şi de încordat. Şi nu putea auzi ce-i şopteşte Lisa la ureche:

– Deci asta e, Kyle, amanta ta e însărcinată. Din cauza asta eşti atît de generos. Ei bine, acum chiar că nu voi semna niciodată actele de divorţ.

– Lisa, ţine-ţi gura, zise Kyle scurt. Apoi se îndreptă către Skye.

Skye se ridică de la masă, cu capul sus, iar Michael sări să o însoţească.

– Nu, Kyle, îl avertiză printre dinţi, cînd dădu să pună mîna pe ea. Nu! Nu mă atinge. Michael, te rog scoate-mă de aici.

– Skye... Kyle dădu din nou să se apropie de ea.

– Kyle, interveni Michael, lasă-mă să o duc acasă. Nu e locul potrivit pentru...

I se păru decizia cea mai potrivită.

– O.K. Vin şi eu, imediat.

Skye trebui să se uite în sus, să-i întîlnească privirea, însă îi spuse, mîndră:

– Voi fi plecată, domnule Jagger.

Michael o conduse afară, însă Kyle apucă să-i spună:

– Nici să nu-ţi treacă prin cap să pleci, Skye. Te voi găsi oriunde te-ai duce. Nu ai nici un drept să pleci fără să înţelegi...

– Că bine zici! În ceea ce ne priveşte, nimeni nu

are nici un drept. Du-te şi întreabă-ţi soţia. Îţi va spune. Bărbaţii nu au nici un drept cînd e vorba de amantele lor.

– Am toate drepturile în ceea ce te priveşte, Skye, copilul e al meu. Şi dacă te găsesc...

– Legea...

– N-o să mă poţi opri. Să fii acasă cînd mă întorc că, dacă nu, o să te găsesc şi te duc iar pe o insulă pustie.

Skye se uită la Michael, întrebător.

– Putem pleca?

Ieşiră din restaurant. Skye se îndreptă către maşină, arborînd o ţinută atît de demnă, încît nu putea impune decît respect tuturor privitorilor curioşi, inclusiv Lisei. Abia cînd se urcă în maşină începu să tremure.

– Skye..., zise Michael.

– Te rog, Michael, îl imploră Skye. Te rog, nu spune nimic. Nu voia să plîngă. Nu putea. Se va întoarce la Montfort şi-şi va face bagajele. Nimic, nimic din ce i-ar fi putut spune Kyle nu o va face să se răzgîndească.

Kyle reveni la masă, dar fără să se aşeze.

– Lisa, n-o să te iert niciodată pentru asta. Intenţionez să vorbesc chiar azi cu Christian, deşi îmi

pare foarte rău, mai ales pentru că eşti mama lui. Dar vreau să înţeleagă de ce nu-l vei mai suna acasă şi de ce, dacă mai pui piciorul pe proprietatea mea, voi chema poliţia şi vei fi dată afară cu forţa. De asemenea voi cere anularea căsătoriei. De data asta fără păcăleli. Chiar eu îi voi spune adevărul lui Christian.

– Eşti un prost, Kyle Jagger, zise Lisa, coborîndu-şi vocea. Nu o vei avea decît dacă te vei căsători cu ea şi, uite-te la tine – eşti un bătrîn bolnav de dragoste – prea bătrîn. Dacă vei reuşi să te căsătoreşti, îţi vei petrece restul timpului întrebîndu-te dacă bucăţica nu e în vreun alt pat...

– Nu, Lisa, asta era căsnicia mea cu tine.

Îi întoarse spatele şi ieşi din restaurant, înjurînd. Fusese o nebunie să încerce să trateze politicos cu Lisa. Aşa ceva nu era posibil şi acum Skye era furioasă. Mai mult decît furioasă, fusese umilită. Iar el nu putuse să facă nimic. Acum va încerca să plece din viaţa lui şi numai Dumnezeu putea să-l ajute să o poată opri şi, mai mult, nu-i trecuse nimic altceva prin cap decît să o ameninţe.

„Mamă, ce-aş mai strînge-o de gît pe Lisa", se gîndi.

Kyle se urcă în maşină şi se îndreptă spre casă. Pe drum, se gîndi cît de tare fusese Skye, cum ieşise ca o regină, cu capul sus, cît de mult o iubea, cît de mult adora pîntecul ei care devenea din ce în ce mai mare, cum îl uimea şi în ziua de azi inocenţa ei combinată, straniu, cu o mare pasiune.

Strînse din dinţi. Ajuns la absurda vîrstă de patruzeci de ani, Kyle e trezi victimă a lipsei de siguranţă. Oare Lisa avea dreptate? Oare Skye îl vedea bătrîn? Oare cînd îl strîngea în braţe, se gîndea la alt bărbat, mai tînăr? Oare voia să se întoarcă la Ted, care era mai tînăr cu aproape o decadă decît el?

Căsătorie. Voia să se mărite. Şi el îşi dorea acelaşi lucru, mai mult decît orice pe lume. Dacă l-ar iubi...

Nu-l iubea; nu reuşise să scoată asta de la ea nici măcar cînd se aflau pe cele mai înalte culmi ale pasiunii.

Ajuns acasă, Kyle sări din maşină, fără ca măcar să se deranjeze să mai închidă portiera. Îi mulţumi lui Dumnezeu că nu era nimeni care să-l vadă cum urcă scările cîte patru, sau să audă halul în care trînteşte uşa de la dormitor. Skye îşi făcea bagajele, aruncîndu-şi lucrurile în dezordine în geamantane.

– Ce crezi că faci? o întrebă, prinzînd-o de un braţ.

Nu se luptă cu el; se lăsă moale, privindu-l cu ochii aceia de pisică, acum complet lipsiţi de sentimente.

– Plec.

În Kyle, totul se revoltă. Inima îi bătea nebuneşte, muşchii i se încordaseră. Încercă să respire.

– Nu, nu pleci.

– Kyle, zise Skye, la fel de rece. În viaţa mea nu

am fost atît de umilită. Situaţia nu se va schimba niciodată. Femeia aceea te duce de nas. M-a acuzat în public că sînt o... o... oh, n-are importanţă, iar tu nu ai făcut nimic!

– Ce voiai să-i fac? S-o bat? Să-i sparg faţa?

– Nu, spuse Skye. Nu vreau decît să mă laşi să plec.

Kyle îi dădu drumul şi se aşeză în pragul uşii, cu braţele încrucişate peste piept. Skye se îndreptă spre dulap şi începu să golească un sertar plin cu ciorapi.

– Nu pot să te las să pleci, Skye. Copilul e şi al meu.

– Asta înseamnă că am intrat într-un impas, nu? întrebă Skye, senină. Pentru că intenţionez să plec. Te-am aşteptat ca să discutăm, pentru că aşa mi-ai cerut. Ei bine, discutăm. Şi apoi plec.

Ridicol! Era unul dintre cele mai critice momente ale întregii lor relaţii, iar Kyle, care îi urmărea mişcările, sigure, graţioase, fluide, nu se putea gîndi decît că o doreşte foarte tare. Sarcina făcuse din ea o femeie şi mai sexy, dacă asta era cu putinţă. Era mai delicată, iar sînii i se măriseră. Coapsele rămăseseră înguste. Voia să discute; se trezi că o ia în braţe şi o sărută; simţi că-i răspunde, dar că se dă înapoi, murmurînd:

– Nu. Asta nu schimbă nimic, Kyle.

– Te doresc, îi şopti, privind-o adînc. Acum.

– Kyle, nu...

– Spui că sîntem într-un impas, zise el, cuprin-

zînd-o pe după ceafă şi forţînd-o să se uite în continuare în ochii lui. Asta înseamnă că e timpul să facem un tîrg. Îmi pare rău pentru ziua de azi. Foarte rău. Nu pot schimba nimic. Dar dacă rămîi, îmi voi juca cartea împotriva Lisei. Fără păcăleli.

În timp ce vorbele îi ieşeau de-a valma din gură, se întrebă ce naiba spunea acolo. „Chris, ce-am făcut? Dar sînt încolţit, sînt dator acestui copil la fel de mult ca ţie. Nu am vrut să-ţi spun niciodată, dar sînt încolţit, cu spatele la perete"

Şi îşi dădu seama că nu Skye era vinovată. Trecuse prin prea multe din cauza lui.

Şi apoi se gîndi din nou că ea era cea care-l încolţea; şi o ura pentru felul în care îi devasta inima, dar, mai mult decît atît, o iubea.

Skye se uită la el cu ochi mari, plini de lacrimi. Dumnezeule, nu-şi dădea seama că nu voia să plece? Nu voia să-i forţeze mîna, dar prefera să-şi ia copilul şi să plece departe, decît să fie pe planul doi, faţă de statutul legal al Lisei, soţia lui Kyle. Dacă tot nu avea dragostea lui Kyle, îi rămînea demnitatea. Se forţă să răspundă pe un ton sceptic:

– De unde ştiu eu că o vei face?

– Nu mint.

Skye simţi că leşină. „De ce nu putem discuta pe faţă?" se întrebă. „Ştiu că-ţi forţez mîna, se gîndi, cu tristeţe, dar, Kyle, nu am de ales. Nu pot să trăiesc aşa. Tu nu vrei să-mi explici nimic. Ce pot să cred?"

Acum îi era greu să-şi amintească de zilele de pe insulă, cînd rîdeau, se jucau – totul era uşor, simplu.

Senzaţia de leşin se accentuă. Era cît pe ce să dea înapoi, să implore. Dar nu putea. Ajunsese prea departe. Indiferent ce credea despre ea, trebuia să forţeze. Acum. Să se tîrguiască, după cum zisese el. Să folosească orice...

– O.K., spuse, încercînd să vorbească rece, calculat. Foloseşte ce ai împotriva Lisei şi rămîn.

Îi dădea un ultimatum.

Îl punea să-şi vîndă sufletul...

Şi în acest moment nu mai avea puterea să o refuze.

Skye nu avea idee ce era în mintea lui. Îi promisese, dar acum arăta de parcă ar fi vrut să dea înapoi...

Oare ce-i ceruse? Arăta de parcă cineva i-ar fi adus pe tavă capul unui prieten.

Nu avea de unde să ştie că tot ce-i ceruse era mai mult decît atît. Că mintea şi inima trebuiau să aleagă între ea şi fiul lui.

„Chris, iartă-mă", se rugă el.

„Cum să fac? Cum să-ţi explic? Să vorbesc acum cu tine? Sau să încep să demarez procesul? Oare o vei dispreţui pe Skye şi pe copilul ei pentru că vor fi moştenitorii mei legali? Voi iubi acest copil, Chris, dar niciodată mai mult decît te iubesc pe tine..."

„Ce-am promis? Dumnezeule, oare fiul meu mă

va ierta vreodată? Am trădat dragostea lui pentru această femeie care-mi fierbe sîngele? O iubesc şi pe ea, aşa cum e, o căţea fără inimă. Şi, Dumnezeu să mă ajute, dar trebuie s-o am. Acum. E ca o boală. Mi-am pierdut orice urmă de raţiune; m-am vîndut diavolului"

O luă în braţe şi o duse pînă în pat. Se agăţa de el, fără să poată rezista focului interior ce o ardea, îşi înfigea degetele în părul lui, se lipea toată de el, cu pieptul, cu coapsele, transpirase, îl muşca, îl zgîria, se abandona total.

– Vrei să fii, doamna Jagger? o întrebă amar.

„Bineînţeles", ţipă Skye în minte, „pentru că te iubesc."

Dar nu spuse nimic. Ţipă, simţind cît de dur o pătrunde; se lăsă copleşită de senzaţii, pînă ajunse pe acel tărîm unde o aştepta deznodămîntul, dulcéle deznodămînt.

Skye se ridică prima. Încercă să o reţină, dar se strecură din braţele lui şi intră în baie, încuind uşa după ea. Fără să arunce măcar o privire în jur, intră direct sub duş. Cascada de apă îi limpezi mintea şi inima.

Credea că nu o interesa decît numele lui, poziţia socială. Şi că iubirea pentru el nu era decît o tîrguială.

Dar ce putea să-i spună? Nu se deschisese deloc faţă de ea. Nu ştia ce sentimente are, ce gînduri nutreşte. Şi deşi căzuse de acord cu ea să folosească acel lucru teribil împotriva Lisei, îşi dădu seama că reacţia ei de acea zi fusese efectul faptului că-l văzuse cu Lisa. Dacă bătălia dintre ei era atît de dură, ce căuta cu ea la restaurant, escortînd-o cordial şi politicos?

De fapt, asta era problema zilei.

Skye se înfăşură într-un prosop mare şi ieşi de sub duş, hotărîtă să-l întrebe pe Kyle ce căutase cu Lisa în oraş.

Însă înţepeni lîngă pat. Kyle adormise.

Era cît pe ce să se ducă la el, să-i smulgă perna de sub cap şi să-i dea cu ea peste ochi. Cum dracu' putea să doarmă după tot ce se întîmplase? Întinse mîna spre pernă, dar se opri. Părea atît de obosit. Îi dădu la o parte părul de pe frunte.

Se îmbrăcă repede cu o pereche de blugi pentru femeile însărcinate şi un tricou şi ieşi încet pe uşă. Voia să se gîndească, departe de Kyle, departe de buna lui mamă şi de servitorii curioşi. Coborî repede scara, pentru că nu voia să se întîlnească cu Michael sau cu Chris. Aparent toată lumea era ocupată.

Skye deschise uşa şi dădu nas în nas cu Chris Jagger, care tocmai intra în casă.

– Bună, Skye! Zîmbi, dar pentru puţin timp. Păru să-i citească gîndurile tulburi.

– Bună, Chris, murmură Skye, jenată. Oh,

Doamne, era ultima persoană cu care ar fi vrut să se întîlnească.

– Arăţi de parcă ai vrea să evadezi, zise Chris. Trebuia să fie o glumă. Nu era.

– Vreau să ies să mă plimb puţin, zise Skye.

Chris ezită.

– Ce-ar fi să te însoţesc?

– Oh... eu..., Chris, aş vrea să fiu singură cîteva clipe...

– Te rog, Skye, spuse Chris, sincer. Se uită fix la ea. Te-ai certat cu tata. Afirmase, nu întrebase. Vreau să stăm de vorbă. Să nu crezi că mă amestec, dar cred că sînt singura persoană de pe lume care vă poate ajuta. Te rog, hai să ieşim, să stăm de vorbă.

Oare ce credea Chris despre ea? se întrebă Skye. Era întotdeauna politicos, curtenitor, atent. Dar care era părerea lui reală? O respingea? Sau voia să o ajute sincer?

– Bine, Chris, să mergem.

Se urcară în maşina lui, vorbind despre construcţii, despre precauţiile ce se iau acum împotriva cutremurelor... Deschise radioul şi muzica cînta încet, în timp ce mai aveau puţin şi ieşeau din oraş. Skye constată cu uimire că prezenţa lui Chris o relaxa.

Parcă lîngă golf.

– Vino, îi zise el. Vreau să-ţi arăt unul dintre locurile mele preferate.

Era frumos. Deasupra zburau pescăruşi, iar bri-

za îi răcorea. Chris privi lung spre apă. Era un băiat frumos, înalt, iar vîntul îi dădea părul pe spate, dezvăluind un profil perfect. Se întoarse către Skye, rîzînd încet.

– Aş vrea să te relaxezi, zise el, zîmbind. Nu te-am chemat aici ca să te înec.

Skye se înroşi şi veni lîngă el, aşezîndu-se pe o piatră.

– Nici nu mi-a trecut prin cap, Chris.

– Dar nu eşti sigură, nu?

– Ai dreptate, recunoscu Skye. Oftă şi se hotărî să trateze sincer cu el. Chris, probabil că ai tendinţa să mă respingi. Părinţii tăi se războiesc din cauza mea, iar tu eşti unicul lor copil de douăzeci de ani. Unicul moştenitor al imperiului şi...

– Skye! o întrerupse el, atît amuzat, cît şi surprins. De ce să te resping? Nu eşti tu motivul pentru care părinţii mei se războiesc – fac asta de douăzeci de ani. Şi abia aştept să naşti! Crede-mă – rîse din inimă – nu sînt lacom. Tata are o avere destul de mare cît să mai facă o duzină de copii şi să le lase la fiecare cîte un imperiu. Şi-apoi îl iubesc pe tata. Nu m-am gîndit prea mult la moştenire. Întotdeauna mi-a oferit mai mult decît i-am cerut. De fapt nici nu am apucat să-i cer vreodată.

Era sincer. Nu era de mirare că Kyle îşi adora fiul...

– Îţi mulţumesc, Chris, zise ea, pentru tot ce mi-ai spus.

– Ar fi trebuit să vorbesc mai demult cu tine.

Dar, nu ştiam cum s-o fac şi, sincer să fiu, nu pentru asta te-am chemat aici.

– Da? murmură Skye.

Se uită la ea, studiind-o, de parcă s-ar fi gîndit de unde să înceapă.

– Îţi repet, Skye, nu vreau să mă amestec. Doar că nu mă pot abţine să nu intervin cînd văd cum stau lucrurile. Ştiu prin ce trece tata. De asemenea, ştiu că te iubeşte – te iubeşte cu adevărat, deşi în majoritatea timpului se comportă ca un urs. Polar. Zîmbi.

Îi zîmbi şi Skye.

– Îmi pare rău, Chris, că e atît de evident. Nu ar fi trebuit să fii amestecat, să suferi. Ştiu că e greu să-ţi vezi mama şi tatăl că se...

Chris făcu un gest de protest cu mîna, reducînd-o la tăcere.

– Să încep cu asta, Skye – o iubesc pe mama, e mama mea. Dar nu ştiu de ce-i face toate astea tatei. Sînt destul de mare ca să înţeleg şi să-i accept pe cei pe care-i iubesc aşa cum sînt. De-a lungul anilor, el i-a oferit totul mamei – de dragul meu, ceea ce a fost bine, atît timp cît tata nu a avut de suferit. Ştiu de ce nu înţelegi cum de-ţi spune că te iubeşte şi totuşi nu face nimic împotriva ei. Tăcu, îşi muşcă buzele şi continuă, nesigur: Ştiu că nu ţi-a spus nimic. Nu mă întreba de unde ştiu – ştiu. Pentru că mă protejează pe mine.

Skye clătină din cap.

– Nu înţeleg, Chris...

– Kyle Jagger nu e tatăl meu natural.

Skye se uită la el, împietrită şi confuză. Kyle îi spusese că s-a însurat cu Lisa pentru că era însărcinată. Îl adora pe Chris, cum era posibil ca fiul lui să nu fie...

– E adevărat, zise Chris, dar de aici se rupe totul. Ştiu că e adevărat şi tatăl meu ştie. Mama ştie şi ea, evident. Dar ei nu ştiu că eu ştiu. Tata a încercat întotdeauna să mă protejeze, iar eu nu am ştiut cum să-i spun că nu e cazul.

– Chris, murmură, Skye, de unde ştii? Adică...

– În primul rînd, Skye, ştiu să număr. Mama era însărcinată cînd tata s-a căsătorit cu ea. Ceea ce nu dovedeşte nimic, dar, Skye, uită-te la mine! Sînt oacheş ca un spaniol. Şi am mai tras cu urechea cînd eram mic. Crede-mă – *ştiu.*

– Chris, îmi pare rău...

– Nu ai de ce să-ţi pară rău, zise el, nonşalant. Un factor biologic nu schimbă o viaţă. Tatăl meu a fost cel care s-a ocupat de mine, de cînd eram mic. Întotdeauna a fost lîngă mine. Singurul motiv pentru care ţi-am spus asta este pentru că, am impresia, că tata a ameninţat-o pe mama că va dezvălui totul. Mama nu-l crede în stare. Şi tata suferă şi nu ştie cum să-mi spună.

Skye închise ochii simţindu-se mizerabil. Se gîndi cît de mult îl presase pe Kyle, ce tîrg făcuse cu el, îşi aminti cît era de obosit. În tot acest timp ar fi trebuit să nu se teamă să-i ofere dragoste, ar fi putut avea încredere în el. Ar fi putut fi lîngă el, cu

el, în loc să-l terorizeze şi ea. Kyle întotdeauna fusese lîngă ea – pe insulă, la Sydney. Acum ştia că a iubit-o dintotdeauna şi că ea nu i-a oferit aproape nimic, printre care o alegere: fiul lui sau ea.

– Oh, Chris... murmură Skye. Apoi nu se mai putu abţine. Începu să plîngă.

– Dumnezeule, Skye! gemu Chris disperat. Nu am vrut să te supăr. Speram să îndrept lucrurile. Se aşează lîngă ea pe piatră şi o luă în braţe, încercînd să o liniştească.

– Le-ai îndreptat, murmură Skye, în cele din urmă. Doar că... m-ai făcut să înţeleg unele lucruri despre mine. Îşi şterse lacrimile şi-i zîmbi. Îţi mulţumesc, Chris.

– Hei, nu am făcut decît să-ţi spun ceva ce trebuia să ştii.

Se ridicară împreună, iar Skye admiră din nou golful.

– Chiar că e un loc frumos.

– Da, dar acum cred că ar trebui să mergem acasă.

– Nu, Chris, te rog, zise Skye. Te duc pe tine acasă şi apoi vreau să te rog să-mi împrumuţi puţin maşina.

Chris se uită mirat la ea.

– Mă duc să vorbesc cu mama ta, Chris. Nu-ţi mai face griji, nu-i spun nimic despre conversaţia noastră – asta e ceva între tine şi părinţii tăi. Vreau doar să-i spun ce simt – şi sper ca în viitor să nu mai creez inutil probleme.

Chris se uită la ea, nesigur. În cele din urmă, oftă.

– Bine, Skye, cred că ştii ce faci.

Skye îl lăsă pe Chris la Montfort, notă adresa Lisei şi înainte de a pleca, îl simţi că e trist. Îl strigă, chemîndu-l înapoi la maşină, înainte să apuce să urce scările.

– Chris, îi zise încet. Ştiu că-ţi iubeşti mama. Îţi promit că nu voi uita asta niciodată şi mă voi comporta ca atare.

Kyle văzu de la fereastra dormitorului cum Skye pleacă cu maşina – maşina lui Chris. Privi scena, încruntîndu-se, foarte curios. Ce dracu' se întîmpla? Şi de ce dracu' făcuse prostia el să adoarmă? La naiba, chiar că începuse să îmbătrînească. Era foarte obosit şi îngrijorat, îşi luase un angajament greu în faţa lui Skye. Dar simţise nevoia să vorbească cu ea. Voia să-i spună... ceva. Orice. Ceva care să fie opus durităţii şi brutalităţii faptelor şi cuvintelor.

Unde dracu' plecase? Oare Chris o ajuta să fugă? Ştia că pînă şi fiul lui se întreba de ce era atît de dur cu fiinţa angelică pe care o adusese în casă.

Nu, Skye nu putea pleca. Acceptase să rămînă.

O forţase să facă un tîrg cu el, o forţase să se culce cu el.

Şi-apoi el jurase să-şi joace cartea.

Se întoarse de la fereastră. Ieşi din dormitor şi coborî scările pînă în salon şi îşi turnă un scotch dublu. În şemineu ardea focul. Se aşeză în faţa lui, luă o înghiţitură de băutură şi puse paharul pe măsuţă. „Recunoaşte, bătrîne", îşi zise el, „ţi-a ieşit totul de-a-ndoaselea". Şi-acum ce-o să faci? Cum poţi să-ţi anunţi fiul că e bastard, dar cum poţi să-l laşi pe cel nenăscut bastard? Şi Skye? Cum o să trăieşti fără ea?

– Tată?

Kyle sări în picioare.

– Chris, unde s-a dus Skye?

– Aş prefera să nu-ţi spun, tată, zise Chris, pe un ton ce parcă se scuza. Cred că îţi va spune Skye.

– Da?

– Mda... Chris intră cu paşi mari în cameră, îndreptîndu-se direct către bar. Cred că trebuie să beau ceva.

Kyle se uită cu coada ochiului la fiul său. Nu era genul lui să se eschiveze. Ar fi vrut să insiste, să afle unde e Skye, dar îl cunoştea pe Chris. Niciodată nu ar fi discutat probleme confidenţiale.

– Ce e?

– Vreau să vorbesc cu tine.

Kyle îl urmări pe Chris cum îşi toarnă un pahar cu scotch. Apoi veni lîngă şemineu, cu paharul în

mînă şi în ciuda dilemei care-l teroriza, Kyle zîmbi. Poate că Chris nu era sîngele lui, dar era fiul lui. Avea ţinuta lui, gîndea ca el şi lua decizii ca un bărbat.

– Noi nu prea am stat de vorbă, tată. Dar vreau să-ţi spun ceva. Cred că ştii cît o plac pe Skye. Nu numai că e foarte frumoasă – e bună şi dulce şi foarte puternică, într-un mod feminin pe care cred că nici unul dintre noi nu-l înţelege. Recunosc, la început am privit-o circumspect. Mi-era teamă să nu fie genul care aleargă după avere – e tînără. Nu mă interesează averea ta, dar vreau să fii fericit.

– Chris, îl întrerupse Kyle. Mă bucur că-ţi place Skye. Şi îţi mulţumesc că-ţi faci griji pentru mine, dar nu e cazul. Nu sînt senil – nu încă. Şi cred că am cunoscut mai multe femei la viaţa mea decît tine.

Chris rîse.

– Scuză-mă, tată, nu am vrut să insinuez că... nu contează. Vreau să ajung la un punct anume şi se pare că nu mă descurc prea bine. Aşa că lasă-mă să continui – ridică o mînă – fără să mă întrerupi. Luă o înghiţitură de scotch. După cum am spus, tată, am ajuns să ţin foarte mult la Skye. Dacă mă gîndesc mai bine, cred că am petrecut mai mult timp cu ea decît tine – în afara dormitorului.

– Christian! mîrîi Kyle, ridicînd tonul.

– Tată, te-am rugat să nu mă întrerupi. Sînt direct.

– Ia nu mai fi aşa direct.

– O să încerc. Oricum, nu-mi place deloc cum te porţi cu ea. Azi a coborît scările în goană de parcă voia să fugă de-aici – să fugă de tine. Aşa că am dus-o la plimbare, în beneficiul tău. Voiam să-i spun de ce te porţi ca un monstru.

– Da? Uimit, Kyle se uita cu ochi mari la fiul lui. Chris, ca să ştii asta pentru viitor, să nu-ţi mai bagi nasul în relaţiile mele personale. Nu-mi place să te amesteci, chiar dacă încerci să umanizezi un monstru.

Chris părea că nici nu a auzit lecţia de morală a tatălui său.

– M-am amestecat pentru că asta nu e numai treaba ta. Am impresia că ştiu exact care este problema acestui divorţ. Nu poţi scăpa de căsătoria cu mama, pentru că ţi-e teamă să nu răneşti pe cineva – pe mine. Vreau să te rog, tată, să faci ceea ce trebuie să faci. Ştiu că nu eşti tatăl meu.

Lui Kyle i se înmuiară genunchii. Bine că se afla în faţa canapelei, altfel ar fi căzut pe jos. Îşi cuprinse fruntea în palme.

– Chris, gemu, oh, Dumnezeule, aş fi vrut să nu afli niciodată...

– Tată, te rog. Vocea lui Chris păstra acelaşi ton, dar devenise mai dură. Ştiu de foarte mult timp. Nu ţi-am spus pînă acum, pentru că nu am avut nici un motiv. Dar acum cred că trebuie să afli că ştiu... Vreau să te căsătoreşti cu Skye. Vreau să fii fericit. Şi – făcu o pauză – dacă asta înseamnă să mă

renegi public, vreau să o faci.

Kyle se ridică şi se îndreptă către fiul lui, luîndu-l de umeri.

– Chris, nu am vrut niciodată să ştii că nu eşti fiul meu, pentru că eşti fiul meu – nici un copil al meu nu poate însemna mai mult pentru mine. Te iubesc, am iubit felul în care ai crescut. Am fost mîndru de băiatul meu şi sînt mîndru de bărbatul care ai devenit.

Chris credea că confruntarea cu tatăl lui va trece uşor. Dar văzu lacrimi în ochii lui – în ochii bărbatului care îl crescuse, bărbatul pe care îl văzuse în toţi aceşti ani ca pe un stîlp al mîndriei, puterii şi demnităţii.

Şi nu reuşi să-şi reţină lacrimile. Plîngea ca un copil şi se refugie în braţele tatălui său ca atunci cînd avusese primul coşmar. Nu se ştia cine pe cine strînge mai tare.

– Ah, fir-ar să fie! zise Chris în cele din urmă, desprinzîndu-se din braţele lui Kyle. La ora asta trebuia să fiu adult deja...

Kyle rîse şi îşi şterse fără nici o jenă lacrimile cu dosul palmei.

– Mie-mi spui. Zîmbi, apoi redeveni sobru. Să ştii că am vorbit serios – eşti fiul meu, Chris.

– Ştiu, tată, şi acesta este de fapt motivul pentru care nu a avut nici un rost să discut pe tema asta cu tine.

Kyle îşi aprinse o ţigară. Puse o mînă pe marginea şemineului şi privi focul.

– Nu pot să-ţi spun nimic despre tatăl tău natural, Chris, cred că nici mama ta nu poate...

– Nu mă interesează, tată. Kyle se uită la el şi zîmbi. Zău. Cred că ar trebui să fiu curios, dar uite că nu sînt. Tată, toată viaţa ta m-ai pus pe primul plan. Tăcu cîteva clipe. De aceea vreau asta acum pentru tine. Fă ce trebuie să faci. Nu poţi să mă răneşti.

– Chris, zise Kyle jenat, e vorba despre mama ta.

– Mda, spuse Chris, ştiu. Şi vreau să-mi explici ce s-a întîmplat. În legătură cu divorţul.

Kyle oftă adînc şi se uită la fiul lui. Chris era adult. Mai bărbat decît mulţi alţii pe care-i cunoaşte...

– Bine, fiule. O să-ţi spun despre ce e vorba. În termenii cei mai legali posibili. Dar, nu uita, încă nu am luat nici o hotărîre şi să nu cumva să încerci să mă influenţezi.

Chris se aşeză, zîmbind.

– Cine, eu? Nici nu mă gîndesc.

Lisa îşi reveni din şocul pe care-l avusese văzînd-o pe Skye în pragul uşii, zîmbind imperial şi o pofti să intre.

Se mutase într-un apartament mare. Chiar prea

mare, se gîndi Skye şi mobilat cu un bun-gust îndoielnic.

– Dacă ai venit să-ţi pledezi cauza, zise Lisa, fiind amabilă în continuare, mi-e teamă că-ţi pierzi timpul. Kyle este încă soţul meu. Asta înseamnă că tu – ridică o sprînceană elegantă – în cei mai buni termeni, eşti amanta lui. Sper că astfel înţelegi de ce am fost atît de surprinsă cînd te-am văzut la mine la uşă.

Skye constată surprinsă că poate să se uite în ochii Lisei mai degrabă fiind amuzată, decît cu ranchiună.

– Copilul e al lui Kyle? Adică, eşti sigură?

– Copilul e al lui Kyle, Lisa. Sînt foarte sigură de asta. Ar fi putut să-i amintească Lisei că de fapt ea era aceea care îl înşelase pe Kyle, spunîndu-i că Chris este al lui. Dar indiferent de asta, nu se simţea ostilă faţă de ea.

– Ei, atunci dacă ai venit cumva să pledezi pentru binele copilului, uită.

– Lisa, niciodată nu aş veni la tine să pledez.

– Foarte bine. Dacă ai făcut prostia să rămîi însărcinată cu un bărbat căsătorit, mi-e teamă că asta e problema ta. Deşi, zău, în ziua de azi şi la vîrsta ta, nu văd de ce nu ai...

Skye deveni serioasă.

– Lisa, nu am venit aici ca să-mi cer scuze, sau să pledez, sau să rog. Sau să schimb păreri despre morală. Am venit pentru că vreau să ştii că nu mă interesează ce faci. Poţi să tîrăşti divorţul ăsta după

tine ani de zile, treaba ta. Îl iubesc pe Kyle. Aş trăi cu el în condiţiile acestea pentru tot restul vieţii. Crezi că se va sătura de mine. Eu nu cred. Cred că mă iubeşte. Şi nu mă interesează vîrsta lui, Lisa, sau a mea. Între noi nu s-a pus niciodată problema asta. Nu mă interesează dacă eventual copilul meu este ilegitim. El sau ea vor avea pe certificatul de naştere numele ambilor părinţi şi nu-mi va fi ruşine de nimic în clipa în care va trebui să-i dau explicaţii copilului meu. Nu ştiu de ce te lupţi, Lisa şi, sinceră să fiu, nu mă interesează.

Lisa îşi pierduse starea de maiestate imperială. Ba chiar devenise ostilă.

– De ce nu vrei să divorţezi, Lisa? o întrebă Skye.

Lisa ezită o clipă.

– Pentru că şi eu îl iubesc.

– Îmi pare rău, Lisa, foarte rău, dar nu eu am creat problemele dintre voi. Şi îl iubesc mai mult decît viaţa mea. Căsătoria voastră s-a încheiat cu mult timp înainte să-l cunosc eu pe Kyle.

Se întoarse să plece. Lisa o strigă.

– Skye, aşteaptă! Lisa o studie atent. Presupun că ai aflat despre Chris.

Skye o privi fix.

– Ştiu că, tonul ei denota compasiune, Chris nu e fiul lui Kyle.

Lisa o apucă de încheietura mîinii, disperată.

– Vrea să anuleze căsătoria, Skye. Te rog, nu-l lăsa. Gîndeşte-te ce efect ar avea asupra lui Chris!

Poate că el spune că nu-l interesează, dar, totuşi, să-l renege în public... ar fi oribil...

Skye îşi trase încet mîna.

– Nu va anula căsătoria, Lisa. Îl iubeşte pe Chris.

Cînd ieşi din apartamentul Lisei, Skye tremura. Şi se simţea uscată.

Capitolul 15

– Deci, de ce fugea Skye aşa repede?

Kyle se uită mahmur la fiul lui. Era la al şaselea scotch. Chris la al patrulea. Kyle îi explicase toate procedurile legale pe care le putea aborda. Amîndoi stăteau cu picioarele ridicate pe măsuţa de cafea, cu cravatele desfăcute şi cu sacourile vraişte.

– Despre asta, răspunse Kyle, nu am chef să discut acum. Dumnezeule, m-am îmbătat! De ce nu? Mi-am pierdut fiul; mi-am regăsit fiul. Şi a fost o zi nenorocită... Lisa a atacat-o pe Skye, Skye fugind... Şi apropo de Skye, cred că a sosit timpul să-mi spui unde este!

– Chiar aici.

Kyle auzi vocea din pragul uşii. Şi el şi Chris încercară să se ridice, ca doi adolescenţi prinşi în flagrant. Degeaba. Se apropie de ei cu sprîncenele

ridicate, observînd amuzată starea în care erau atît tatăl cît şi fiul.

Cum era posibil, se gîndi Kyle, ca o femeie atît de mică să creeze o impresie atît de regală? Se simţi dintr-odată vulnerabil, chiar puţin înfricoşat. Se ridică, clătinîndu-se încet, sprijinindu-se de şemineu.

– Bună ziua, domnişoară Delaney, bine aţi revenit la Montfort. Îţi mai dădeam zece minute, după care începeam să cred că ai uitat de tîrgul nostru.

– Tată! interveni Chris.

– Nu te băga, Chris. Unde dracu' ai fost, Skye?

Sprînceana ei se arcui mai tare.

– În oraş, domnule Jagger.

– Unde anume în oraş? tună Kyle.

– Am avut treburi, îi răspunse ea, făcîndu-i cu ochiul lui Chris. Care au mers foarte bine. Se îndreptă către Kyle, se ridică pe vîrful picioarelor şi, strîmbînd din nas, îl sărută pe vîrful nasului, lăsîndu-l năucit.

– Scotch? Ce eveniment v-a făcut să vă acordaţi această indulgenţă?

Chris îşi drese glasul.

– Am stat de vorbă cu tata, Skye. Şi ne-a cam luat valul. Noi, ..., ei bine, am, ..., avut ceva serios de discutat.

– Da? murmură Skye, uitîndu-se la Chris.

– I-am spus să recurgă la anulare, Skye.

Skye se uită din nou la Kyle.

– Nici o anulare, spuse ea, clar. Şi nici un tîrg.

– Ceee? întrebă Kyle, luînd-o de umeri. Ce se întîmplă aici?

– Tată, azi după-amiază i-am spus lui Skye ce ţi-am spus şi ţie.

– Oh, Doamne, începu Kyle, dar o altă intervenţie îl întrerupse. În încăpere intrase Michael. Cu aceeaşi întrebare pentru toţi trei:

– Ce se întîmplă aici?

– Mă cert cu doi beţivi! zîmbi Skye. Michael, am eu grijă de Kyle. Poţi să-l duci pe Chris la el în cameră? Şi cineva să-i spună mamei voastre că vom lua cina ceva mai tîrziu...

Înainte să apuce cineva să protesteze, Skye îl conducea pe Kyle către scări.

– Crezi că poţi să mergi? îl întrebă, ironică.

– Bineînţeles că pot să merg! mormăi el. Şi cînd ajungem sus, vreau explicaţii.

– Zău? murmură Skye. Atunci, bine, domnule Jagger. Veţi primi toate explicaţiile.

Dar nu avea nici o intenţie să-i răspundă imediat.

După ce uşa de la dormitor se închise în spatele lor, Skye începu să se mişte repede.

– Ai nevoie de o baie bună, domnule Jagger, îi zise, conducîndu-l pînă la baie, unde dădu drumul la apă şi începu să-l dezbrace.

– Skye...

– Vorbesc cu tine după ce intri în cadă! îl informă.

O privi lung, apoi se dezbrăcă repede de panta-

loni şi şosete şi intră în apă.

– Sînt în cadă, anunţă. Acum vino încoace şi spune-mi ce se întîmplă.

Skye zîmbi şi se aşeză pe marginea căzii, însă zîmbetul i se transformă într-un ţipăt, cînd Kyle o prinse de mînă, cu o mişcare rapidă – nu era chiar atît de beat cum părea.

– Acum, Skye, aştept o explicaţie.

– În cea mai mare parte ştii. Chris mi-a spus că nu eşti tatăl lui, murmură Skye. Şi că vrei să-l protejezi. Nu mi-am dat seama, Kyle, nu am înţeles... Cuvintele îi rămaseră în gît, iar el o privea fix. M-am hotărît să mă duc la Lisa. Aşa că am fost.

– Ce? Ai spus „Lisa"?

Skye privi în pămînt.

– I-am spus că te iubesc şi că nu mă interesează cît va dura divorţul. I-am spus că voi trăi aşa cu tine cît timp mă vei vrea...

– Şi ai vorbit serios?

– Eu...

– Uită-te la mine, Skye. Ai vorbit serios?

– Da, spuse ea încet. Am vorbit serios.

– Atunci vino încoace şi spune-mi şi mie.

Fără să ia în seamă că e îmbrăcată, Skye intră în apă şi în braţele lui. Îl cuprinse cu braţele pe după gît şi-i zîmbi, cu ochii în ochii lui.

– Te iubesc, zise ea. Şi îmi cer scuze, Kyle.

– Asta nu vreau să aud. Mai spune-mi că mă iubeşti. E prima dată cînd o spui, Skye.

– Te iubesc. O sărută încet, masîndu-i spatele şi

mîngîindu-i abdomenul pe sub pulover. Kyle, te iubesc atît de mult, îi zise din nou, după ce-şi recăpătă răsuflarea. Oh, Kyle de ce nu mi-ai explicat despre Chris?

Kyle îi dădu la o parte de pe frunte părul ud.

– Nu puteam să-ţi spun despre Chris, din cauza lui Chris. Nimeni nu ştia – în afară de Lisa, de mine şi de Michael. Nici mama nu ştie, Skye, şi am crezut că nici Chris nu ştie...

– Pentru el asta nu înseamnă nimic, Kyle. Tu eşti tatăl lui.

– Ştiu asta, Skye. Acum ştiu. Îi zîmbi. Şi, în sfîrşit, ştiu că mă iubeşti.

– E cam greu să-i spui unui bărbat că-l iubeşti, mai ales cînd în cea mai mare parte a timpului se poartă ca un duşman.

– Nu ştiam cum să te păstrez, Skye. Credeam că încă îl iubeşti pe Trainor, că ai venit la mine din cauza copilului...

– Ted! exclamă Skye. Oh, Kyle! Cu Ted am terminat de atunci, nu din cauza copilului, ci din cauza *ta*. Te iubeam, Kyle. Nu puteam să mai fiu cu el. Chiar şi cînd am fost sigură că nu mai scapi de Lisa, nu puteam fi cu altcineva. Şi atunci, cînd ai venit la mine la Sydney, nu-mi puteam da seama ce simţi. Mai ales cînd ai aflat de copil. Erai atît de dur, Kyle. Nu vorbeai cu mine decît ca să mă mai întrebi cîte ceva despre aur...

– Skye! Kyle rîse. Voiam să vorbesc cu tine, să te ating, să te iau în braţe – să te atac! Dar, nu uita,

situaţia era tensionată. Şi nu te purtai de parcă mureai după îmbrăţişarea mea. Iar Virginia nu cred că ar fi apreciat să te iau cu asalt în salonul ei!

– Nu, cred că nu, murmură Skye, îngropîndu-şi faţa în gîtul lui. Oh, Kyle, te iubesc atît de mult!

– Draga mea şi eu te iubesc. Atît de mult că simţeam că înnebunesc.

– Nu mai contează.

– Aş fi vrut să fiu acolo cu tine. Nu voiam să vorbeşti cu Lisa ca nu cumva să te rănească.

– Oh, Kyle, nimic nu mă poate răni atîta timp cît ştiu că mă iubeşti cu adevărat. Îmi era atît de teamă de căsătoria asta. Nu voiam să mă mărit cu tine doar pentru că rămăsesem însărcinată...

Kyle chicoti.

– Să-ţi spun un secret. Pe insulă speram să rămîi însărcinată. De fapt, am muncit din greu pentru asta. O muncă plăcută, bineînţeles!

– Aaa... fir-ai să... bombăni Skye, căutînd cea mai bună înjurătură.

Kyle rîse.

– O să găseşti tu ceva, sînt sigur. Dar nu te enerva prea tare. Pe atunci nu ştiam dacă vom mai pleca de pe insulă şi, dacă plecam, credeam că în cîteva luni voi fi divorţat. Nici nu mi-a trecut prin cap că Lisa va schimba tactica. Deodată se încruntă. Îmi fac griji, Skye. Acţiunea asta ar putea dura secole. Vreau să ne căsătorim înainte să se nască copilul nostru. Ştiu cît de mult înseamnă pentru tine. Ştii, Skye, cu anularea ar merge mai repede.

– Nu fi ridicol, protestă Skye.

– Dar am făcut tîrgul cu tine, îi aminti Kyle.

– De acum înainte nu mai trebuie să ne tîrguim, Kyle. Şi nu mă interesează cît de mult durează divorţul. Atîta timp cît ştiu că nu mă vei urî pentru că ţi-am dat viaţa peste cap. Sau să te plictiseşti de mine...

– Să mă plicitsesc de tine! Nici dacă aş avea o sută de vieţi, Skye, nu m-aş putea plictisi de tine.

– Oh, Kyle...

O sărută din nou. Ea gemu, tandră, iar sărutul lui deveni mai erotic decît jeturile jacuzzi ale căzii. Mîinile ce o atingeau începură să o mîngîie precum cascada de apă, în timp ce o ajuta cu tandreţe să se dezbrace.

Întrerupse sărutul pentru o clipă, ridicînd-o şi aşezînd-o pe trupul lui. Îi zîmbi, ţinînd-o de subsuori, în timp ce cu degetele mari îi mîngîia vîrfurile sînilor.

– O ultimă întrebare de moment, domnişoară Delaney, zise el, cu ochi strălucitori: Eşti sigură că vrei să-ţi legi viaţa de cea a unui bărbat în vîrstă?

Skye îl privi surprinsă, cu ochii mari. Apoi rîse.

– N-am ce face, ăsta e genul meu, murmură.

– Bine. Altă întrebare...

– Ai spus doar una.

– Da, dar aceasta este foarte la obiect. Oare femeile însărcinate se supără dacă taţii copiilor lor fac dragoste cu ele în apă?

– N-aş vrea să răspund, îi zise Skye privindu-l cu

ochi de topaz, incitanţi, cu pleoape grele, închise senzual pe jumătate, însă această femeie ar muri de plăcere, dacă tatăl copilului ei ar face dragoste cu ea în apă...

– Cred, murmură Kyle, că vom întîrzia la cină.

– Iar eu cred, replică Skye, potrivindu-şi trupul după al lui şi cutremurîndu-se de plăcere, că absolut nimeni nu se va supăra.

Apoi nici unul dintre ei nu se mai gîndi la nimic. Pulsul apei îi purtă pe ritm de abur.

Telefonul suna strident. Trezită din somn, Skye îşi îngropă capul adînc în umărul lui Kyle, sperînd ca zgomotul să înceteze. Cu o seară în urmă se culcaseră tîrziu... luaseră cina în cameră, aprinseseră focul, relaxîndu-se cu un pahar de scotch, întinşi pe blana naturală pe care o puseseră în faţa şemineului, stînd de vorbă şi iubindu-se iar şi iar.

Telefonul suna în continuare. Kyle gemu.

– De ce nu răspunde cineva? bombăni el, întinzînd mîna după receptor, fără să reuşească să deschidă ochii.

– Probabil pentru că e prea devreme şi nu s-a trezit nimeni, murmură Skye, aşezîndu-se confortabil pe pieptul lui.

– Alo, mormăi Kyle. Dintr-odată Skye se trezi

aruncată din poziţia plăcută, deoarece Kyle sărise din pat. Se uita la ea cu ochii bulbucaţi. În majoritate asculta, iar Skye se încruntă, privindu-l întrebătoare, însă el îi făcu semn că nu poate să întrerupă convorbirea.

Cine era? se întrebă Skye. Îi pierise tot somnul. Se încruntă mai mult cînd Kyle întrebă: „De ce?" şi-apoi urmară cîţiva de „Da" şi un „Bine"!

– Ce e? întrebă ea. S-a întîmplat ceva?

Kyle rîdea şi sări în pat peste ea, sufocînd-o.

– Nu, iubirea mea. *E foarte bine!* Foarte bine. Era avocatul Lisei. S-a hotărît să semneze azi hîrtiile.

Skye se lupta să se ridice de la pieptul lui, ca să-l privească în ochi.

– De ce aşa, dintr-odată? Doar i-am spus ieri că nu vei anula căsătoria.

Kyle zîmbi şi o mîngîie tandru.

– Dar i-ai spus, de asemenea, că rămîi, indiferent ce se va întîmpla. Nu înţelegi, Skye? Lisa voia să pleci şi ieri şi-a dat seama că a pierdut. Nu ai fost o femeie care vine şi pleacă din viaţa mea, Skye, tu eşti viaţa mea! Lisa ştie că în cele din urmă voi obţine divorţul. Şi ştie că, dacă e de acord acum, va avea mai multe de cîştigat.

– Oh, Kyle! Vrei să spui că totul a luat sfîrşit?

El se încruntă, muşcîndu-şi buzele.

– Nu, Skye, nu s-a terminat. Dar acum va dura luni, nu ani. Ceea ce nu e atît de mult, draga mea.

Skye zîmbi, sprijinindu-şi capul de umărul lui.

– Ţi-am spus că nu mă interesează, Kyle. Sînt fericită că va fi mai uşor, dar tot nu contează. Voi aştepta, dacă e nevoie pentru totdeauna...

– Hei! zise Kyle, tachinînd-o. Doar nu ai de gînd să te culci la loc. După ce am primit asemenea veşti?

– Păi, nici azi-noapte nu am dormit, îi aminti Skye.

– Dumnezeule! gemu el. Unde e romantismul tău? Ah, la naiba, cred că va trebui să am eu de-ajuns pentru amîndoi.

Însă Skye se urcase deja pe el, cuprinzîndu-l cu braţele pe după gît.

– Oh, Kyle, murmură ea, te iubesc atît de mult...

28 februarie, San Francisco

Skye lăsă jos creionul şi se frecă la ochi. Intenţionase să se concentreze asupra schiţei de brăţară, însă a intenţiona şi a face sînt două lucruri total diferite.

Se ridică şi se întinse, gemînd de durere de spate.

Se îndreptă către fereastră, admirînd peisajul. Venise primăvara şi era fericită. Însă, cu toate astea, iarna fusese un anotimp al aşteptării. Petrecuse Crăciunul şi Anul Nou la Montfort, dar, la începutul lunii ianuarie, Kyle a trebuit să plece din nou la Sydney. Smithfield fusese prins şi trebuia să depună mărturie la proces. Nu o luase cu el, pentru

că era prea riscant, aşa că îşi făcea griji, ştiindu-l temperamental.

Cînd se întorsese acasă, îi făcuse o surpriză – Virginia. Şi pe data de 10 februarie, în modul cel mai discret cu putinţă, Ginni deveni doamna Michael Jagger.

Skye zîmbi, amintindu-şi discuţia pe care o avusese cu Virginia.

– Skye, niciodată nu-l voi uita pe Steven, a fost o parte din viaţa mea...

– Virginia! rîsese ea. Nu fi absurdă! Sînt încîntată pentru tine şi pentru Michael. Astfel eşti în continuare cumnata mea! Steven a însemnat mult pentru noi amîndouă.

Durerea o lăsă fără respiraţie, întrerupîndu-i şirul gîndurilor. Însă îi trecu repede. Skye luă din nou creionul, dar nici nu apucă să se uite la hîrtie. Deşi de-abia se aşezase, se ridică din nou, plimbîndu-se prin cameră.

Era ultima zi. Aşteptarea luase sfîrşit.

„Cred că o să mă duc jos", se hotărî Skye. Avea nevoie de companie. Deschise uşa biroului şi se îndreptă către scări, oprindu-se din cînd în cînd ca să mai respire. Stînd aşa, se deschise uşa de la intrare. Era Kyle, care imediat se uită în sus, parcă instinctiv şi cînd o văzu pe Skye zîmbi, cu ochi calzi şi strălucitori. Zîmbi şi Skye. Doamne cît era de frumos!

– S-a terminat, zise el. Vino încoace.

Skye coborî scările, sărindu-i în braţe, aplecîn-

du-se puţin. Nu era chiar cît o casă, însă un pui de elefant tot era.

Kyle o ciufuli şi-i şopti:

– Mîine, draga mea, ne căsătorim.

Skye se depărtă de el, strîmbîndu-se.

– Nu sînt prea sigură că mîine, Kyle. Trebuie să aşteptăm.

El se încruntă, luînd-o pe după umeri şi îndreptîndu-se cu ea spre salon.

– De ce să aşteptăm?

– Pentru că am impresia că astăzi îşi va face apariţia un nou Jagger.

Kyle înţepeni. Sări în faţa ei, privind-o printre pleoapele îngustate.

– Copilul? Azi? Eşti sigură? Nu e cam devreme?

Skye rîse.

– Nu am mai făcut asta pînă acum, dar cred că sînt sigură.

O strînse în braţe.

– Aş fi vrut să fim căsătoriţi...

– Oh, Kyle, zău că nu contează.

Kyle se uită fix la ea.

– Ba da, contează enorm. Cînd ai intrat în ultima fază?

Skye se încruntă, perplexă, pentru că nu vedea rostul întrebării.

– Maximum cu o jumătate de oră în urmă.

Kyle o aşeză cu forţa pe canapea.

– Ţin-te tare, domnişoară Delaney. Vei fi doamna Jagger înainte de naşterea copilul!

– Ai înnebunit, Kyle! E imposibil, în California sînt legi...

Kyle era deja la telefon.

– Dar nu şi în Nevada. Ia să vedem, mai avem de la şase la opt ore. Timp în care zburăm, luăm licenţa, ajungem la oficialităţi, ne întoarcem...

– Oh, nu face asta! Skye se alarmase şi sări în picioare. Kyle, cred că nu înţelegi! O să nasc.

– Nici o problemă. Plecăm cu avionul...

– Plecăm pe dracu'! Doar n-o să nasc într-un *Lear!*

– Skye – Kyle acoperi partea de jos a receptorului şi îi explică, răbdător – am mai trecut prin asta. N-o să naşti prea curînd. E primul tău copil... Se întrerupse pentru că cineva vorbea în telefon. Aici Jagger. Vreau un avion pregătit pentru Las Vegas în cincisprezece minute. Da. Mulţumesc. Formă un alt număr.

– Kyle! insistă Skye. Eşti nebun! Pe cine mai suni acum?

– Pe doctorul Hammond. Va avea grijă de tine şi sînt convins că o să-i placă ideea, o mică abatere de la rutina de zi cu zi.

– Kyle! Chiar dacă va veni doctorul, n-o să...

– Eu o să pilotez! îi întrerupse o voce din pragul uşii.

Era Michael, zîmbind cu gura pînă la urechi.

– Michael! se văicări Skye. Ajută-mă să-l conving că nu e bine să... Nu sta şi...

– Ce se întîmplă aici? Între timp venise şi Vir-

ginia. Skye îl auzea deja pe Kyle glumind cu doctorul la telefon.

– Virginia, au înnebunit. Mai am puţin şi nasc, iar ei vor să mergem la Las Vegas să mă căsătoresc cu Kyle...

Virginia zîmbi, încîntată.

– Dar asta nu e o nebunie, Skye. E minunat, e romantic!

– Oh, Doamne, ajută-mă! gemu Skye. E cineva sănătos pe aici?

Kyle închise telefonul.

– Doctorul Hammond vine imediat. A spus că totul va fi bine. Ce zici, Skye, intri în joc?

Skye se uită la el cu ochi mari şi în cele din urmă, clătină din cap, fără să-i vină să creadă.

– Bine, Jagger. Să văd ce-o să faci cînd copilul tău se va naşte în avion!

Doctorul Hammond, vechi prieten de armată al lui Kyle, îi asigură pe amîndoi că, da, Skye începuse, dar că era abia în faza incipientă.

– Skye, dacă stăteai acasă, oricum trebuia să te plimbi cel puţin jumătate de zi.

Astfel, se aflau în drum spre Nevada. Michael pilota, Kyle o ţinea de mînă pe Skye, iar Virginia, Chris şi doctorul făceau conversaţie. Pe Chris îl lua-

seră de la aeroport. Apoi Skye şi Kyle se prezentară în faţa oficialităţilor, după ce făcuseră rost de licenţă.

Cred că am fost singura mireasă din istorie care am răcnit un „da" *în asemenea hal,* se gîndi Skye, asaltată în mijlocul ceremoniei de dureri îngrozitoare.

Dar totul se terminase repede şi Kyle o sărută lung pe proaspăta doamnă Jagger.

În drum spre casă, durerile deveniseră din ce în ce mai intense. Kyle încerca să facă orice ca să nu le mai ia în seamă şi o instruia să respire regulat.

– Hai, doamnă Jagger, glumea el, în timp ce-şi lăsa mîna strînsă de Skye ca într-o menghină, nu e chiar atît de rău!

– Bineînţeles că nu e! bombăni Skye. Oricum, nu pentru tine. *Eu* sînt cea care nasc!

Kyle chicoti. De fapt, nimic din toate astea nu i se părea amuzant. Cînd ajunseră la spital, se comportă calm, sigur de el, chiar autoritar – tare i-ar fi plăcut lui Skye să ajungă la el, să-i tragă una. Însă o ajuta, încurajînd-o – trecuse mult timp, iar rezistenţa ei la durere începuse să scadă.

Skye era gata să urle, să roage pe cineva să o împuşte, cînd doctorul Hammond o anunţă că sala de naşteri e pregătită. Iar Kyle intră cu ea, ţinînd-o în continuare strîns de mînă.

– Uşurel, Skye, mai e puţin şi gata.

– Uşor de zis! şuieră Skye. Tu nu eşti aici, pe masa asta!

– Ai dreptate, zîmbi el. Femeile trebuie să dea naştere la copii!

– Jagger, întotdeauna ai fost un misogin nenorocit!

– Iar tu întotdeauna ai fost o scorpie mică – şi frumuşică, bineînţeles. Acum taci şi împinge!

Apoi totul se sfîrşi. Meritase. Născu o fetiţă.

Iar Skye mai putea să rîdă şi să zîmbească, întinzîndu-se pe spate, extenuată şi extaziată, privindu-şi soţul – da, soţul ei! – cum taie cordonul ombilical. Îi era recunoscătoare că luptase cu ea să o convingă să nu ceară anestezie – ar fi pierdut un moment unic, nu l-ar fi văzut cum ia copilul în braţe cu tandreţe, fericit, nu ar fi simţit iubirea dintre ei trei, cînd i-a pus fetiţa în braţe... sărutul pe frunte, cuvintele...

– E frumoasă, Skye, Doamne, ce frumoasă e! Îţi mulţumesc, doamnă Jagger. Se apropie de ea şi-i şopti: Îţi mulţumesc iubirea mea, viaţa mea, soţia mea...

Epilog

4 iunie, Pacificul de Sud

La orizont se vedea yachtul *Bonne Bree,* soarele strălucea, iar pescăruşii gălăgioşi făceau conversaţie.

Kyle Jagger stătea nemişcat, tensionat, urmărind un peşte, cu o suliţă confecţionată din trestie în mînă.

– Te prind eu, peşte ce eşti! ameninţă el, printre dinţi. Aruncă. Peştele trecu calm pe lîngă el. Bine, măi peşte, de data asta ai avut noroc...

– Kyle!

Făcu un gest nerăbdător cu mîna către ţărm, oftă, apoi se uită la soţia lui.

– Aproape l-am prins, minţi el.

– Kyle! zise Skye, nu avem nevoie de peşte pentru cina din seara asta. Frigiderul este plin de fripturi!

– Nu mă interesează! Vreau peştele ăsta!

Studie din nou mişcările peştelui. Era gata să arunce din nou cînd auzi iar:

– Kyle!

Se uită spre ţărm. Skye stătea cu mîinile în şolduri, cu părul blond în bătaia brizei, în şort, exasperată.

– Încă un minut! se jură el. O.K., îl ameninţă pe peşte. Norocul tău are şi un sfîrşit. Nu se poate să fi uitat complet cum se face asta! Acum stai într-un loc, amice, ultima dată.

– Kyle...

Tonul era altul.

Se uită din nou pe ţărm. Ea stătea la fel ca înainte, cu picioarele înfipte în pămînt, cu capul înclinat spre spate, cu mîinile în şolduri, cu părul blond fluturînd...

Doar că acum era goală.

Se holbă la soţia lui, la formele ei, la pielea fină, bronzată...

Zîmbi şi ieşi din apă, vorbind din nou cu peştele:

– Chiar că e ziua ta norocoasă, amice.

Apoi se uită din nou la soţia lui. Aurul îl adusese odată în acest paradis. Acum frumuseţea aurie îl făcuse să revină. Şi va reveni, iar şi iar şi iar. Ştia că

în fiecare an vor uita de lume, refugiindu-se aici, pentru a fi singuri, împreună, amintindu-şi, savurînd, creînd noi momente de paradis. Ea înaintă cu mişcări fluide, iar el întinse braţele şi o strînse la piept pe femeia care era aurul vieţii lui.

Sfîrşit

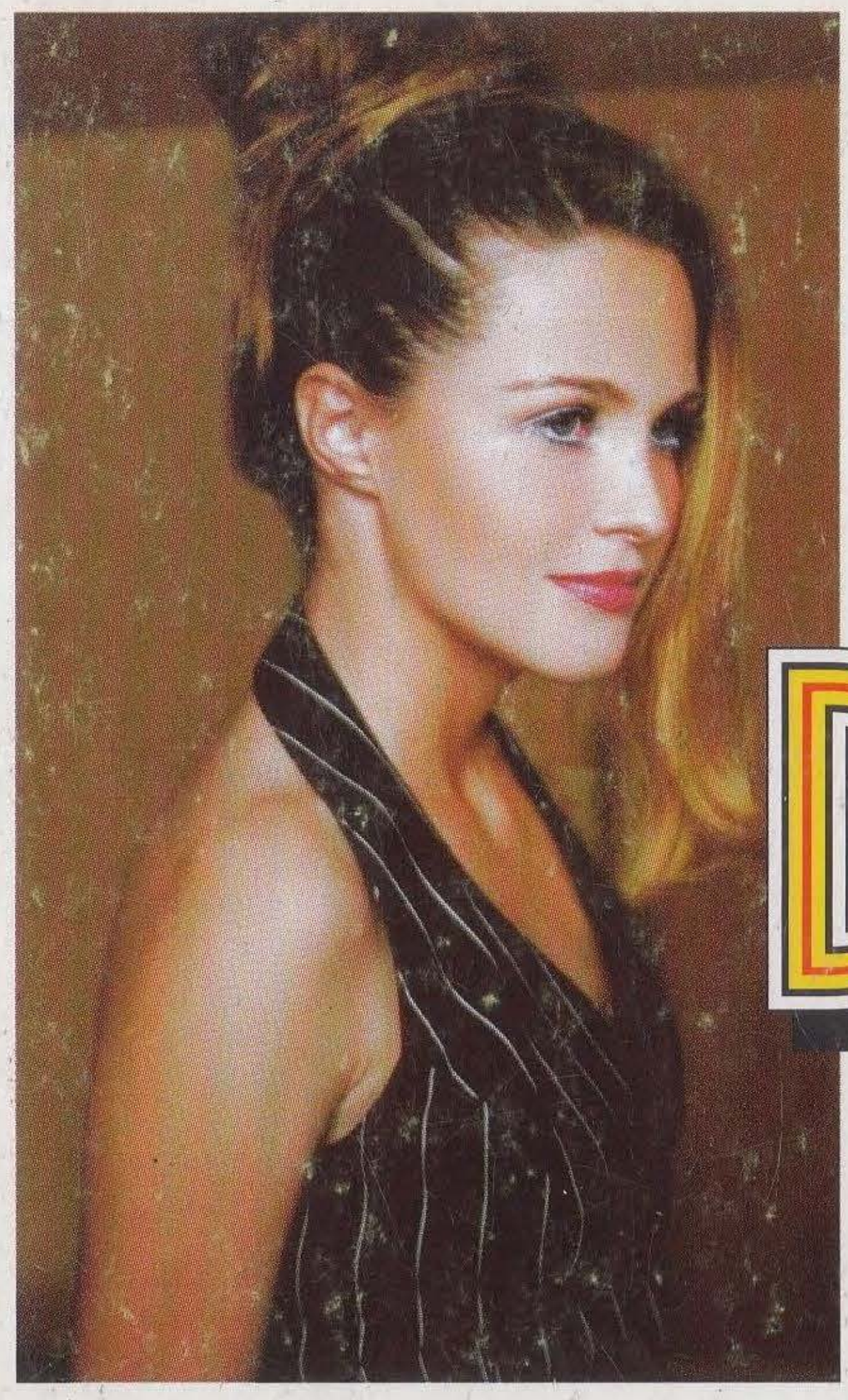

DANI

Numai datorită soartei reuși directoarea executivă Skye Delaney să supraviețuiască prăbușirii unui avion Lear. Tot soarta o izolă pe o insulă pustie din Pacific împreună cu pilotul avionului, un bărbat seducător, care era atît dominant, cît și neașteptat de tandru – un bărbat pe care poți să-l dorești, dar în care nu e bine să ai încredere.

Descoperind că, de fapt, pilotul era Kyle Jagger – un magnat, om de afaceri neiertător, cu reputația de play-boy internațional, Skye deveni și mai circumspectă... la început. Într-un paradis în care singura lor speranță de salvare era pasiunea unui bărbat și iubirea unei femei, ea, în cele din urmă, cedă tandreței lui Kyle.

Dar Skye avea un logodnic, care o aștepta în Statele Unite, iar despre Kyle se zvonea că ar fi însurat. Odată ajunși în lumile lor diferite, oare se vor pierde pentru totdeauna? Sau o iubire născută în paradis le va aduce o viață plină de bucurie și fericire?

9000

Lei: 14900